despre
înfruntarea necazurilor

RUGĂCIUNI ŞI CUVINTE DE FOLOS

DANION VASILE

Tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Cuprins

Introducere 5
Acatist pentru izbăvirea de necazuri 7
Canon de rugăciune la vreme de necazuri 22
Acatistul "Slavă lui Dumnezeu pentru toate" 32
RUGĂCIUNI LA TOATĂ TREBUINŢA 44
Rugăciune la vreme de ispită 44
Rugăciune pentru dobândirea răbdării 45
Rugăciune pentru uşurarea sufletului la întristări, spaimă, gânduri şi vise urâte care îl tulbură pe om (din psalmii lui David) 45
Rugăciune pentru izbăvirea de vrăjmaşi 46
Rugăciune pentru vrăjmaşi 47
Rugăciune pentru împăcare 48
Rugăciunea văduvei 49
Rugăciunea orfanului 49
Rugăciune pentru bunul sfârşit al vieţii 50
Rugăciune pentru cei adormiţi 51
Rugăciune de mulţumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu 52
Rugăciune pentru mântuire 53
Din apa cea vie a Scripturilor... 55
Cuvinte din înţelepciunea Sfinţilor 58
Cuvânt despre răbdarea necazurilor 62
Din mărgăritarele Patericului 71
Din minunile Maicii Domnului 93
DESPRE ÎNFRUNTAREA NECAZURILOR
Cuvânt despre potolirea furtunii 147

VENIȚI LA HRISTOS VOI, CEI OSTENIȚI ŞI ÎMPOVĂRAȚI!
Cuvânt către cei necăjiți 152
DE CE NU NE AJUTĂ DUMNEZEU?
Cuvânt despre încrederea nemăsurată în propriile puteri 160
DESPRE FOLOASELE SĂRĂCIEI
Cuvânt la prăznuirea Dreptului Iov 170
"BOGAȚII AU SĂRĂCIT ŞI AU FLĂMÂNZIT..."
Cuvânt despre mântuirea bogaților 178
DESPRE AJUTORUL MAICII DOMNULUI
Cuvânt la Praznicul Sfântului Acoperământ 195
CUM SĂ NE FERIM DE RĂU?
Cuvânt despre zodii, ghinion şi despre farmece 208
DESPRE MULȚUMIREA ADUSĂ DOMNULUI
Cuvânt la vindecarea celor zece leproşi 225
DESPRE SUFERINȚELE CELOR CĂSĂTORIȚI
Cuvânt la Nunta din Cana Galileii 232
CUM SĂ SCĂPĂM DE NECAZURI
Cuvânt despre încercările vieții 254
Scrisoare către cel ce suferă 269

Introducere

Cartea de față este o carte de folos pentru fiecare creştin care vrea să meargă pe calea mântuirii. În vremurile noastre există un mare număr de oameni care sunt creştini numai cu numele şi care caută să ducă o viață cât mai libertină, o viață de desfătări şi de plăceri trecătoare. Poate că şi acestora le va fi de folos această carte, căci vor avea posibilitatea să înțeleagă faptul că numai trecând prin cruce se poate ajunge la mântuire şi că toate plăcerile acestei lumi sunt deşarte.

Cei care sunt pe drumul cel bun vor găsi în aceste pagini putere, vor putea sorbi apa cea curată şi vor fi mai întăriți în lupta de zi cu zi cu încercările şi cu necazurile.

Există vreun om care nu ştie ce înseamnă necazurile? Nu. Fiecare om, oricât ar fi de bogat, oricâtă carte ar şti, nu poate scăpa de necazuri. Obsesia aceasta a raiului pe pământ, a vieții lipsite de griji, este o înşelare drăcească. Şi dacă toți oamenii au necazuri, care de care mai diferite, care de care mai mari, înseamnă că nimeni nu poate spune că o astfel de carte nu îi este de folos. Ci dimpotrivă.

Cartea aceasta încearcă să răspundă întrebărilor pe care şi le pun oamenii cu privire la rostul suferinței. Şi încă mai mult: nu este o carte care doar constată ceva, ci este o carte care încearcă să propună soluția creştină: asumarea crucii.

De mare folos este citirea cuvintelor adunate aici din Sfânta Scriptură şi din scrierile Sfinților Bisericii. Şi în chip deosebit Cuvântul despre răbdare al Sfântului Efrem Sirul.

Cuvintele sunt uşor de citit, uşor de ascultat, mai greu sunt de trăit. Sunt adunate aici întâmplări din pustia egipteană, întâmplări care arată cum înțelegeau Cuvioşii Părinți să înfrunte suferința. Faptele au un impact foarte mare. Văzându-i pe ei putem înțelege cum să ne schimbăm propria viață, cum să transformăm neca zu ri le din vrăjmaşi în prieteni ai mântuirii noastre.

Mulți oameni consideră că Dumnezeu i-a părăsit, că i-a lăsat singuri în fața încercărilor. Citind despre minunile Maicii Dom nu lui poate vor înțelege că Dumnezeu nu ne lasă niciodată singuri şi că cei care nu au deznădăjduit, cei care au răbdat până la capăt s-au învrednicit să primească ajutorul dumnezeiesc. Şi poate vor înțelege că nu numai prin minunile văzute şi înțelese ca minuni Domnul rânduieşte cu înțelepciune mântuirea noastră. El face minuni neîncetat, chiar

dacă noi nu avem ochi să le vedem. Şi cea mai mare minune este sfinţirea credincioşilor, ridicarea celor căzuţi şi sprijinirea lor pe calea mântuirii.

Ultima parte a cărţii este formată dintr-o serie de cateheze ţi nu te într-un limbaj lesne de înţeles, cateheze care încearcă să aducă învăţăturile Sfinţilor Părinţi pe limba omului contem po ran şi să ţină seama de nevoile şi de problemele sale. Tema prin ci pală fiind înfruntarea necazurilor, vom găsi cuvinte despre să ră cie, despre necazurile celor căsătoriţi, despre ajutorul Maicii Dom nului. Dar şi despre mulţumirea pe care se cuvine să I-o adu cem lui Dumnezeu, sau despre farmece, zodii şi ghinion.

Totuşi, oricât de multe am citi despre vieţuirea creştină, dacă nu punem început bun, nu facem nimic. Şi temelia începutului bun sunt rugăciunile. Iar cartea tocmai cu acestea începe.

Vom afla Canonul de rugăciune pe care îl spune cel aflat în necazuri. Rugăciunea îi dă celui necăjit putere şi nădejde, şi nimic nu îl poate ajuta mai mult decât rugăciunea. Vom afla şi Acatistul care se spune atât de către cei aflaţi în necazuri, cât mai ales pentru cei aflaţi în necazuri. De multe ori inimile noastre suferă văzându-i pe cei de lângă noi că se luptă cu mari greutăţi. Or, noi îi putem ajuta foarte mult prin rugăciunile noastre. Şi pentru dragostea noastră Dumnezeu îi va mângâia. Să avem noi dragoste să ne rugăm pentru ei, şi cererile noastre nu vor rămâne fără răs puns. Rugăciune, rugăciune şi iar rugăciune. Aceasta este soluţia.

Fie ca această carte să fie cu adevărat de folos tuturor iubitorilor de Hristos şi să îi întărească în lupta cea bună!

Părintele Nicodim Jar

ACATIST
PENTRU IZBĂVIREA DE NECAZURI

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul ade vărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti; Vistierul bu nă tăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşlu ieş te întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întină ciu nea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moar te, miluieşte-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi. Doam ne, cu răţeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fără de legile noas tre. Sfinte, cercetează şi vindecă nepu tinţele noas tre, pentru sfânt numele Tău.

Doamne miluieşte (de trei ori), *Slavă... şi acum...*

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-Se nu me le Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se zic troparele acestea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugă ciu ne aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcă toşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nă dăj duit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fără de le gile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbă veşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dum ne zeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi lucrul mâi ni lor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Năs cătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creş tinesc.

Crezul

Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Fă că torul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumne zeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai îna in te de toţi vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevă rat din Dumnezeu adevărat, năs cut, iar nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi, oamenii, şi pentru a noastră mân tui re S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, şi a pătimit şi S-a îngropat.

Şi a înviat a treia zi după Scripturi.

Şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcă torul, Care din Tatăl purcede, Cel Ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Întru una, sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică.
Mărturisesc un Botez spre iertarea păcatelor.
Aştept învierea morților.
Şi viața veacului ce va să fie. Amin.

Troparul, glasul al 8-lea

Cel ce prin adâncul înțelepciunii cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tu tu ror le dăruieşti, Doamne, iubitorule de oameni, dă ru ieş te-ne toate cele ce ne sunt de trebuință şi izbă veş te-ne de tot necazul, că spre Tine nădejdea ne-am pus, spre Mântui to rul şi grabnicul nostru ocrotitor!

Condacul 1

"Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfâr şit? Până când vei întoarce fața Ta de la mine? Până când voi îngrămădi gânduri în sufletul meu, durere în inima mea ziua şi noaptea?", se întreba David proorocul, cu prins de tulburare. Dar când sufletul său s-a veselit de milele Tale, Ți-a cântat cu dragoste şi mulțumire: Aliluia!

Icosul 1

Ştim că la nunta din Cana Galileii ai prefăcut apa în vin, Preadulce Iisuse, şi credem că aşa poți schimba slăbiciunea noastră în putere, frica noastră în curaj, deznădejdea noastră în nădejde; venim la Tine ca la singurul nostru ocrotitor, ca la singurul nostru sprijin. Cine ne va putea izbăvi de neputințele noastre dacă nu o vei face Tu? Sau cine ne va putea da cele de trebu in ță? Numai Tu, Doamne, eşti limanul nostru şi la Tine cău tăm alinare:
Doamne, Cel ce ne înconjuri cu iubire nemărginită, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, Împăratul împăraților, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, Care eşti Răsăritul Răsăriturilor, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, nădejdea celor fără de nădejde, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, mângâietorul sufletelor noastre, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, înfrumusețătorul făpturilor, fie voia Ta, nu voia noastră,
Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 2-lea

"Luați, fraților, ca pildă de suferință şi de înde lun gă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Dom nu lui", ne îndeamnă Sfântul Apostol Iacov, iar noi, urmând sfatul său, purtăm în cugetele noastre nu nu mai suferințele sfinților prooroci, ci şi pe ale tu tu ror sfin ților care, gustând din paharul durerii, I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Ştim neputințele şi slăbiciunile noastre, dar ştim şi că Îți stă în putere să ne întăreşti aşa cum L-ai întărit pe David când s-a luptat cu Goliat şi cum i-ai întărit pe sfinții Tăi în lupta cu puterile întunericului. Pentru acesta ne rugăm Ție:
Doamne, precum i-ai păzit pe cei trei tineri în cup to rul cel de foc, păzeşte-ne şi pe noi,
Doamne, ocroteşte-ne aşa cum l-ai ocrotit pe Proo ro cul Daniil când se afla în groapa cu lei,
Doamne, care în grele încercări i-ai fost acoperitor Sfântului Apostol Pavel, acoperă-ne cu harul Tău,
Doamne, dă-ne puțin din puterea ce i-ai dat-o tână ru lui Nestor când l-a biruit pe puternicul Lie,
Doamne, învață-ne să râvnim răbdarea Sfântului Ale xie, cel numit Omul lui Dumnezeu,
Doamne, ajută-ne să îi cinstim şi să îi urmăm pe sfin ții pe care nimic nu i-a putut despărți de dragostea Ta,
Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 3-lea

Ştim cuvântul Evangheliei că "cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui" şi ne temem să nu pierim din pricina nerăbdării noastre. O, dacă am avea mu ce ni ceasca răbdare, atunci ar fi primită de Dumnezeu ca o tămâie cu bun miros şi s-ar înălța la ceruri ca un tainic: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Decât să ne plângem că suferim cum nu a mai su fe rit nimeni vreodată, mai bine ne-am aduce aminte de Drep tul Iov. Bunătăți felurite a avut şi pe toate le-a pierdut, dar pentru că nu L-a hulit pe Dum ne zeu s-a în vrednicit de binecuvântarea Sa şi a pri mit la urmă mai multe decât avea la început. Ajută-ne să ne împăr tă şim de răbdarea sa, Doamne, Cel ce ai fost răstignit pe cruce pentru mântuirea noastră, şi să ne împărtăşim şi de binecuvântările Tale:

Doamne, nădejdea celor fără de nădejde, miluieşte-ne,

Doamne, dătătorul celor ce cer, dăruieşte-ne darul răbdării,

Doamne, îmbrăcămintea săracilor, îmbracă-ne cu răbdarea Dreptului Iov,

Doamne, folositorul văduvelor, înțelepțeşte-ne ca să nu mai cădem în deznădejde,

Doamne, apărătorul celor lipsiți, învață-ne să Îți ce rem ajutorul,

Doamne, deschizătorul celor ce bat, deschide-ne nouă uşa binecuvântărilor Tale,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 4-lea

Grijile ne apasă şi ne tulbură, îndepărtându-ne min tea de la Dumnezeu, şi sufletele noastre nu găsesc ali nare. Nu este cu putință să scăpăm de tirania lor dacă nu ne vom îndrepta nădejdea spre Domnul, Cel ce aşteap tă să primească de la noi cântarea: Aliluia!

Icosul al 4-lea

"Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei." Aşa ne-ai povățuit Tu, Preabunule Doamne, dar noi nu am urmat acest cuvânt, ci fiind plini de mândrie ne-am pus nădejdea în lucrul mâinilor noastre. Dar acum, ruşi nați fiind şi lipsiți de cele de trebuință, cădem cu umi lin ță la ajutorul Tău, nădăjduind că vei ierta greşeala noastră:

"Doamne, vezi lipsurile noastre şi dăruieşte-ne toate cele care ne sunt de trebuință,

Doamne, întăreşte-ne să putem răbda încercările prin care ai îngăduit să trecem,

Doamne, dăruieşte-le celor lipsiți de hrană să se îndestuleze de milele Tale,

Doamne, Care ai înmulțit pâinile şi peştii în pustie, în mul țeşte darurile cu care binecuvântezi familiile nevoiaşe,

Doamne, ajută-ne să nu ne lipim inimile de bună tă țile lumeşti,

Doamne, luminează-ne gândurile, ca să nu mai râv nim ceea ce nu ne este de folos,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 5-lea

Ştiindu-ne în vreme de boală cârtitori precum de demult iudeii în pustie, Te rugăm cu zdrobire de inimă să alungi de la noi această neputință şi să ne dai putere ca oricât de mari ar fi suferințele noastre să Îți cântăm, grăind: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Toți vom muri, toți vom părăsi această lume în care cu noaştem durerea şi boala. Să înțelegem durerile tru peşti ca oglindire a suferinței veşnice şi bold pentru a ce re dumnezeiasca milostivire:

Doamne, Vindecătorul bolnavilor, vindecă durerile noastre,

Doamne, dăruieşte răbdare celor aflați în suferințe sufleteşti şi trupeşti,

Doamne, tămăduieşte-i pe cei cărora le este de folos aceasta,

Doamne, întăreşte-i pe cei biruiți de suferințe de tot felul,

Doamne, pune în inimile celor bolnavi nădejdea veş ni cei bucurii,

Doamne, povățuieşte-i pe cei care suferă să se teamă de veşnica suferință şi să se pocăiască,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 6-lea

Ne temem de cutremur, ne temem de sabie, dar nu ne temem de focul cel nestins şi de celelalte chinuri veş nice care ne aşteaptă dacă ne lăsăm prinşi în lan țu rile patimilor şi în cursele vrăjmaşului, şi dacă uităm să Îi cântăm Celui ce stăpâneşte întreaga lume: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Credem că sunt adevărate minunile pe care le măr tu ri seşte Evanghelia, Hristoase, prin care ai fost grab nic aju tător celor aflați în necazuri de tot felul, şi ştim că izvo rul lor nu a secat, ci curge până în zilele noastre. Alergăm la ajutorul Tău, nădăjduind că nu vei trece cu ve de rea cererile noastre, ci vei rândui toate spre folosul nostru:

Doamne, alungă de la sufletele noastre zadarnica tul burare şi dăruieşte-ne să gustăm liniştea,

Doamne, apără toate aşezările creştine şi pe cei ce locuiesc într-însele,

Doamne, păzeşte-ne de cutremur, de potop, de foc şi de celelalte necazuri,

Doamne, păzeşte-ne de căderea în păcat, pe noi şi pe cei pentru care ne rugăm Ție,

Doamne, dăruieşte-ne sfârşit creştinesc, ferindu-ne de moartea năprasnică,

Doamne, izbăveşte-ne de focul cel nestins şi de chi nu rile care îi aşteaptă pe păcătoşii care nu se pocăiesc,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 7-lea

Degeaba Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască pace, degeaba Îl rugăm să ne păzească de venirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi, dacă mergând pe drumul pierzării nu vrem să pri ce pem că El vede toate faptele noastre, şi nici să ne po căim, ci doar Îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Izbăveşte-ne, Doamne, de toată răutatea oameni lor şi dă-ne putere să ne rugăm pentru cei care ne pri go nesc. Picură în inimile noastre o picătură din dragostea Ta, a Celui ce Te-ai rugat pentru cei ce Te-au răstignit, ca să putem plini porunca iubirii de vrăjmaşi:

Doamne, împacă-i pe cei ce se vrăjmăşesc, făcân du-se unelte ale diavolului,

Doamne, învață-ne să ne iertăm unii pe alții şi să uităm răul care ni s-a făcut,

Doamne, alungă de la noi duhul mâniei şi picură în inimile noastre iubirea pentru cei ce ne duşmănesc,

Doamne, întoarce răul în bine, spre slava numelui Tău,

Doamne, iartă-i pe toți cei care ne-au greşit, cu ştiin ță sau fără de ştiință,

Doamne, umple cu dragostea Ta inimile celor apă sați de singurătate, care nu găsesc înțelegere la oameni,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 8-lea

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Sfânta Justina fecioara, sim țind săgețile vrăjmaşului năpustindu-se asupra ei, nu s-a biruit de deznădejde, ci însemnându-se cu credință cu semnul crucii a gonit de la ea puterile întunericului, învățându-i pe cei ispitiți de diavol să cânte Izbăvito ru lui celor slabi: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău, şi binecu vân tea ză moştenirea Ta. Biruință binecredincioşilor creş tini asu pra celui potrivnic dăruieşte şi cu crucea Ta pă zeşte pe poporul Tău, pe toți cei care se roagă Ție:

Doamne, izbăveşte-ne din toate cursele întinse de ne cu ratul diavol,

Doamne, nu îngădui să fim batjocoriți de urâtorul de oameni,

Doamne, ai milă de cei care suferă din lucrare drăceas că,

Doamne, fă neputincioase farmecele care sunt în drep tate asupra robilor Tăi,

Doamne, împiedică-i pe creştini să caute ajutor la vrăjitori, la fermecătoare sau la doctorii închipuiți,

Doamne, dă putere celor care în ispite se însem nea ză cu semnul sfintei cruci,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 9-lea

Se aude încă glasul Înaintemergătorului: "Pocăi ți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor". Să părăsim iubirea de sine, să părăsim desfătările lumeşti şi să aler găm la Doctorul care tămăduieşte sufletele, cântân du-i cu umilință: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Doamne Iisuse Hristoase, noianul păcatelor noas tre ne apasă şi zăcem ca bolnavul de la Scăldătoarea Si loa mului, neavând putere să intrăm în scăldătoarea po că in ței. Ajută-ne, Tu, Milostive Doamne, să primim cu ra jul de a părăsi şi de a urî păcatul, de a alerga la scau nul spovedaniei şi de a ne mărturisi prea multele noas tre păcate:

Doamne, care nu Te-ai scârbit de păcătoasa care Ți-a sărutat picioarele, milostiv fii nouă, păcătoşilor,

Doamne, oricât de mari ar fi căderile noastre, aju tă-ne să ne ridicăm,

Doamne, nu ştim să ne pocăim de nu ne vei trimite gândul cel bun,

Doamne, alungă de la noi pe vrăjmaşul care ne opreş te să ne spovedim cu zdrobire de inimă,

Doamne, iartă-ne toate păcatele făcute cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, cu voie sau fără de voie,

Doamne, învață-ne să punem început bun mântuirii,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 10-lea

Ca o desfrânată, lumea aceasta ne ispiteşte să pă ră sim calea cea strâmtă şi să îmbrățişăm trecătoarele des fătări. Noi însă Te rugăm să ne dăruieşti darurile Du hului Sfânt: duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului, duhul puterii, duhul cunoştinței, duhul temerii de Dumnezeu şi duhul bunei-credințe, ca stând neclintiți în fața ispitelor să Îți înălțăm cântarea: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Cei care ascultă poruncile Evangheliei vor auzi din gura Ta, Doamne, cuvânt de bucurie: "Flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc, gol am fost şi M-ați îm brăcat, bolnav am fost şi M-ați cercetat. Veniți, bi ne cuvântații Părintelui Meu, de moşteniți Împărăția cea pre gătită vouă de la întemeierea lumii". Învață-ne să fa cem fap tele credinței, Doamne, învață-ne să trăim plini de dragoste pentru ceilalți, ca să avem nă dejde de mântuire:

Doamne, dăruieşte-ne să Te iubim din toată inima şi din tot cugetul nostru,

Doamne, dăruieşte-ne să ne iubim aproapele cu dra goste jertfelnică,

Doamne, Care ai spălat picioarele ucenicilor Tăi, în va ță-ne să slujim aproapelui nostru ori de câte ori este nevoie,

Doamne, Tu care eşti Samarineanul milostiv, în deam nă-ne să îngrijim rănile semenilor noştri,

Doamne, luminează-ne ca în cei pe care îi ajutăm, flă mânzi, goi sau bolnavi, să Te vedem pe Tine,

Doamne, dă-ne puterea de a nu şovăi să împlinim po runcile Tale,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 11-lea

A început războiul, se aude trâmbița care ne chea mă la luptă, care ne cheamă să părăsim lenevia cea pier zătoare de suflet şi să ne înarmăm cu sabia Duhu lui, cu coiful mântuirii şi cu pavăza credinței, luptând până la sânge împotriva patimilor şi a poftelor şi cân tând cântarea: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Ori de câte ori cădem în luptă, să ne ridicăm de gra bă, ca să nu se primejduiască sufletele noastre. Să lup tăm cu curaj şi cu nădejde, fără să ne plângem că ră ni le noastre sunt prea adânci, căci Împăratul nostru le vede şi le va tămădui cu multă pricepere:

Doamne, ajută-ne să sporim în rugăciune,

Doamne, povățuieşte-ne să ducem o viață smerită, lepădând gândurile de mândrie,

Doamne, dă-ne să iubim nevoința şi să disprețuim desfătările pătimaşe,

Doamne, luminează-ne şi sfințeşte-ne, ca să păstrăm şi să mărturisim dreapta-credință,

Doamne, dăruieşte-ne să trăim ca fii înțelepți ai Bi se ricii Tale,

Doamne, nu îngădui să părăsim predaniile Părin ți lor şi să ne lipim inimile de învățături rătăcite,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 12-lea

"Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mân tu i rii!", ne spune marele Pavel, Apostolul neamurilor, apos tolul care strigă cu glas mare către creştini ca aceş tia să nu aştepte vremuri de linişte şi odihnă pen tru a dobândi mântuirea, ci în mijlocul încercărilor să Îi cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Nu suntem singuri în fața ispitelor, ci suntem ocro tiți de Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, de so borul sfinților şi de cetele îngereşti. Îți mulțumim, Doam ne, pentru toate milele Tale cele arătate şi pen tru cele ascunse şi Te rugăm să ne îndrumi paşii pe ca lea mântuirii, pe calea care duce în curțile raiului:

Doamne, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, mântuieşte-ne precum ştii,

Doamne, pentru rugăciunile tuturor Cuvioşilor Părinți şi ale Cuvioase lor Maici, ale sfinților ştiuți şi ne ştiuți, mântuieşte-ne precum ştii,

Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Îngeri pe care de la botez i-ai trimis să ne ocrotească, mântu ieş te-ne pre cum ştii,

Doamne, pentru rugăciunile tuturor cetelor înge reşti, mântuieşte-ne precum ştii,

Doamne, pentru rugăciunile ierarhilor, preoților şi ale celor care ne pomenesc, mântuieşte-ne precum ştii,

Doamne, pentru rugăciunile care se înalță în Sfân ta noastră Biserică, mântuieşte-ne precum ştii,

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noas tră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 13-lea

O, nu suntem vrednici de milele Tale, Fiule al lui Dumnezeu, Hristoase, dar îndrăznim să Te rugăm să pri meşti şi puțina noastră rugăciune, precum ai pri mit oarecând cei doi bani

ai văduvei, şi să alungi de la noi tulburarea care ne-a cuprins, ca să Îți putem cânta cu inimă smerită: Aliluia! (Acest Condac se zice de trei ori.)

Apoi iarăşi se zice Icosul întâi: **Ştim că la nunta din Cana Galileii...** şi Condacul întâi: **Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfârşit?**...; şi se face otpustul.

După aceea se citeşte această:

Rugăciune la necazuri şi supărări

Doamne, viforul necazurilor se ridică asupra noas tră şi au intrat ape până la sufletele noastre, dar în tru Tine este toată nădejdea noastră. Tu cunoşti pri ci na răului care ne apasă. La Tine perii capetelor noas tre sunt numărați. La Tine deci scăpăm şi pe Tine te rugăm să depărtezi de la noi orice rău pierzător de su flet şi să ne ajuți a birui toate ispitele care ne învăluie, că Tu eşti întărirea, scăparea şi izbăvitorul nostru, Hris toase Dumnezeule, şi Ție slavă înălțăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin.

CANON DE RUGĂCIUNE
LA VREME DE NECAZURI
Cântarea 1

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Adeveritu-s-au cuvintele Tale, Mântuitorule, căci ne-ai spus mai înainte despre greutățile prin care vom trece, dar ne-ai şi învățat să stăm împotriva lor cu băr bă ție: "În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea". O, sfântă îndrăzneală care dai pu te re iubitorilor de Hristos şi ruşinezi lumea iubitoare de plăceri!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispi te lor, la limanul Tău cel lin alergând strigăm către Ti ne: Scoate din stricăciune viețile noastre, Mult-Milos tive!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Adame, Adame, de ce ai căzut? De ce ai ales neas cul tarea? Vai nouă, să plângem şi să ne tânguim, că suntem următori căderii sale. Degrab să alergăm, fra ți lor, la mi lostivul Dumnezeu, singurul care poate să ne izbăvească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Icoană a răbdării zugrăvită de Dumnezeu se des co pe ră Dreptul Iov celor ce caută în Sfânta Scriptură măr găritare duhovniceşti. Că fiind cel mai slăvit din tre se menii săi, nu a hulit când a pierdut bunătățile ce le avea, ba încă a ajuns să şadă plin de bube pe mor ma nele de gunoi, ca unul dintre cei loviți de mânia ce reas că. Şi Dumnezeu, văzând credința sa, i-a făcut par te de bogății mai mari decât cele pe care le pierduse prin pizma diavolului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ! Să sal te inimile noastre simțind ocrotirea ta, să prindă putere cei slăbiți şi cei deznădăjduiți să capete nădejde.

Cântarea a 3-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"Adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință cât un grăunte de muştar, veți zice muntelui acestuia: Mu tă-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputință." Şi iarăşi ne-ai zis: "Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla; bateți şi vi se va des chi de." Unde este credința noastră când ne plângem că nu sun tem ascultați? Poate cineva să spună că a cerut cu umilință cele de folos şi nu le-a primit? Să nu fie.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Întăreşte-ne, Doamne, cum i-ai întărit pe sfinții Tăi care s-au aflat în încercări mai grele decât ale noas tre. Lu minează-ne, sfințeşte-ne şi ne miluieşte Tu, Cel ce ai făgăduit că vei fi cu robii Tăi în toate zile le, până la sfâr şitul veacului.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"Cine cruță toiagul său îşi urăşte copilul, iar cel care îl iubeşte îl ceartă la vreme", ne învață Dreptul So lomon, picurând în sufletele noastre razele înțelep ciu nii. Oare avem priceperea să vedem în încercările prin care trecem dragostea lui Dumnezeu? Căci de nu vom vedea-o pe aceasta, înseamnă că ne îndoim de purtarea Sa de grijă pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

L-a biruit David pe Goliat! Cel slab l-a biruit pe cel tare, pe sângerosul uriaş! Şi tot aşa fiecare dintre creş ti nii care au nădejde în Dumnezeu vor birui viforul ne cazurilor, căci neputințele lor vor fi acoperite de dum ne zeiescul har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izvorul minunilor tale, Împărătească de Dumnezeu Născătoare, curge neîncetat spre bucuria poporului creş tinesc; bolnavii se vindecă, morţii înviază, cei aflaţi în primejdii se izbăvesc. Arată-ţi şi de această dată mi le le tale, Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim din pricina păcatelor noastre.

Cântarea a 4-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"Voi să nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea şi să nu fiţi îngrijoraţi, căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi nevoie de acestea. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate acestea se vor adăuga vouă". Aşa ne-a poruncit Hristos, iar de vom căuta mai întâi cele ale lumii, în care se desfată vremelnic sufletele noastre, atunci Împărăţia se va lua de la noi, şi ne aşteaptă osânda veşnică.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Cel ce ai înmulţit pâinile şi peştii, săturând mii de oameni, Care poţi să ne dăruieşti toate cele de care avem nevoie şi de care ai îngăduit să fim lipsiţi pentru încercarea credinţei noastre, arată şi acum milele Tale şi plineşte toate lipsurile noastre.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Zece leproşi au luat vindecare minunată, dar nu mai unul a ştiut să aducă mulţumire pentru ea. Peste mul ţime de oameni se revarsă binefacerile lui Dum ne zeu, dar numai puţini ştiu să mulţumească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Ierarhe Nicolae, păstorule al Mirelor Li chi ei, roagă-te Milostivului Dumnezeu ca ori de câte ori ne lipsesc cele de trebuinţă să le primim prin mij lo ci ri le tale, de care s-au folosit cele trei fete sărace pe care le-ai îndepărtat de păcatul nelegiuitei împreunări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veacuri întregi creştinii au trecut prin greutăţi fără număr, dar ori de câte ori ţi-au cerut ocrotirea nu au ră mas fără răspuns, Maica noastră. Chiar şi atunci când nu se vede nici o lumină, când totul pare că s-a nă ruit, mijlocirea ta dărâmă zidurile potrivnice şi dă ru ieşte credincioşilor toate cele care le sunt de trebuinţă.

Cântarea a 5-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Greu este cuvântul Tău, Iubitorule de oameni, când spui ucenicilor Tăi: "Veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide din tre voi, şi veţi fi urâţi de toţi, pentru numele Meu. Şi păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre".

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Cel ce ai binecuvântat nunta din Cana Galileii, Cel ce binecuvântezi în chip minunat înţelegerea şi iu bi rea frăţească dintre oameni, adu pacea Ta în familiile creştine, alungând de la ele toată tulburarea, toată mâ nia, toată neînţelegerea, ca astfel familiile să fie mici biserici, şi nu adunări idoleşti, cum unelteşte neruşi natul diavol.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Mucenicie este să fim prigoniţi de unii pe care îi purtăm în inimile noastre, de cei pentru întoarcerea cărora Îţi înălţăm fierbinţi rugăciuni. Tu, Doamne, l-ai scăpat pe dreptul Iosif de moartea pe care i-o pre gă ti se ră fraţii lui şi mai pe urmă ai rânduit chiar ca aceş tia să nu poată trăi fără ajutorul său; noi credem Ţie că orice suferinţă îşi are roada ei, că nici o rugăciune nu rămâne neauzită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Mucenice Iacob Persul, ai lepădat dreap ta-cre dință și ai jertfit idolilor, dar maica și femeia ta ți-au stat împotrivă și te-au mustrat pentru aceasta. Iar tu, ve nin du-ți în fire, L-ai mărturisit cu tărie pe Hris tos, și pentru aceasta ai suferit dureri de neînchipuit, căci prigonitorii ți-au tăiat pe rând toate mădularele. Te rugăm, sfinte al lui Dumnezeu, ai grijă de toți cei pe care iubirea acestei lumi îi ține departe de mântui re și întoarce-i pe calea cea bună pe care tu însuți ai fost întors.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce cu înțelepciune ai mijlocit în chip mi nu nat împăcarea dintre Sfântul Chiril, luminătorul Ale xan driei, și Sfântul Ioan gură de Aur, care ai gonit vrăj mă șia și neînțelegerea dintre creștinii care ți-au ce rut aceas ta, care ai adus pacea în familiile ce stăteau să se des tra me, adu liniștea cea binecuvântată în viețile noas tre, ale celor ce suntem încercați de răutatea oame nilor și a îngerilor căzuți.

Cântarea a 6-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Să luăm aminte la povața Sfântului Pavel, apos to lul neamurilor, care a trecut prin încercări mai grele decât ne putem închipui: "Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dum ne zeu; El nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât pu teți, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda".

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Vezi, Doamne, durerea noastră, vezi tulburarea care ne-a cuprins. Dă-ne putere să ne ridicăm degrabă și să lepădăm de la noi duhul întristării și al necre din ței. Înmulțește-ne credința, sporește-ne dragostea, dă ru ește-ne răbdare și nădejde, ca la trecerea din aceas tă viață să putem gusta din bunătățile pe care le-ai pre gătit aleșilor Tăi.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"Din nimic nu avem noi mai mult de câștigat decât din suferințe și pătimiri", mărturisea dumnezeiescul Ioan Gură de Aur împotriva celor care credeau că pot merge pe calea mântuirii fără să cunoască poticnirile. Cum dar vom lepăda noi calea cea strâmtă, când duce la odinna veșnică? Cum vom părăsi lupta, dacă vrem să primim nestricăcioasa cunună?

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Precum stăteau coroanele pe capetele împărați lor, așa stătea Duhul Sfânt peste Sfântul Alexie, omul lui Dum nezeu. Să înțelegem dar că nici sărăcia, nici foa mea și nici setea nu pot fi piedică pentru cei pe care în cer cările îi arată următori sfinților; și pe aceștia Dom nul îi va răsplăti cu prisosință, așezându-i la loc de cinste în curțile Sale.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Fecioară, izgonește toată mâhnirea, în tris ta rea și toată ispita de la noi, păcătoșii tăi robi, și în deam nă cugetele noastre spre săvârșirea celor bine plă cute lui Dumnezeu, ca să te mărim cu credință și cu dragoste.

Cântarea a 7-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"N-au trebuință de doctor cei sănătoși, ci cei bol navi. N-am venit să chem pe cei drepți, ci pe păcătoși la pocăință", a spus și ne spune cu blândețe Mântui to rul Hristos, așteptând pocăința noastră. Cine poate spune că nu este păcătos? Cine poate crede că nu are ne voie de pocăință? Numai cei mândri, pe care iubi rea de sine îi ține departe de Dumnezeu.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Preabunule Doamne, alungă de la noi duhul mândriei, duhul lăcomiei, duhul desfrâului, duhul răutății și duhul deznădejdii, și dăruiește-ne darurile Duhului Sfânt: duhul

înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului, duhul puterii, duhul cunoştinței, duhul temerii de Dumnezeu şi duhul bunei-credințe.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Iubitori de plăceri precum locuitorii Sodomei şi ai Go morei sunt astăzi cei care trăiesc departe de Bise ri că, şi noi în loc să vedem păcatele noastre ne mulțumim să credem că suntem mai drepți decât ei, asemă nân du-ne fariseului din Evanghelie. Dar îndreptățirea noas tră nu este şi nu poate fi socotită drept pocăință, ci ne este cale a pierzării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Mare Mucenice Cipriane, care de la slujirea dia volilor ai venit la cunoaşterea adevăratului Dum ne zeu, cu Sfânta Maria Egipteanca, desfrânata care a devenit înger în trup omenesc, şi cu David, care mai înainte a fost tâlhar, rugați-vă pentru noi dimpreună cu toți cei care părăsind păcatul au urcat pe culmile sfin te niei, ca să luăm desăvârşit dezlegare de păcate şi să tre cem în caldă pocăință această viață trecătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu dragoste i-ai adus pe mulți la pocăință, Maică Sfântă, îndreptându-i să primească prin Taina Spo ve da niei dezlegare de păcate şi dându-le putere în răz bo iul duhovnicesc. Vezi, dar, greşelile noastre cele mul te, şi roagă-te înaintea Fiului tău preaslăvit să ne dă ru ias că iertare de fărădelegile care ne apasă, făcân du-ne păr taşi cetei celor care prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-au mântuit.

Cântarea a 8-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Dar neprețuit sunt pentru neamul creştinesc fe ri cirile pomenite în Evanghelie, şi în vreme de ispită ne aducem aminte cum ne-ai binevestit: "Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia". Vom muri, fraților, la vre mea rânduită de Dumnezeu, şi bine le va fi celor care se vor învrednici de veşnica mângâiere.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Miluieşte-ne, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu! Miluieş te-ne, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, după ce ai pri mit bătăi şi batjocuri ca mulțumire pentru dragostea pe care ne-ai arătat-o! Miluieşte-ne, Cel ce vei veni să judeci viii şi morții, mântuieşte-ne!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Chip al morții sunt necazurile prin care trecem, căci ne îndeamnă să cugetăm la înfricoşătoarea osân dă a păcătoşilor. Mai bine ne este nouă a suferi o vre me pe pământ, decât a răbda dincolo chinuri fără sfârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să nu zăbovim a cere ajutorul de la cei care au mu rit lumii acesteia pentru a trăi pentru Hristos! O, Sfin ților Apostoli, dimpreună cu ceata Arhiereilor, Cu vioşilor şi Drepților, cu Sfinții doctori fără de arginți şi cu ceilalți Mucenici, cu toți Sfinții ştiuți şi neştiuți, rugați-vă Atotputernicului Dumnezeu să ne lumineze ca să punem început bun mântuirii noastre, lepădând de la noi toată minciuna şi păcatul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfârşit creştinesc dăruieşte-ne nouă, Fecioară prea curată, izbăvindu-ne de moartea năprasnică şi de cele lalte primejdii pe care diavolul vrea să le abată asupra noastră.

Cântarea a 9-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

"Mare bucurie să socotiți, frații mei, când treceți prin diferite ispite", ne-a spus Sfântul Apostol Iacov, care multe a pătimit pentru numele Tău, arătând şi răs plata celor care au

răbdat fără să cârtească: "Feri cit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcân du-se va lua cununa vieții pe care Dumnezeu a făgă duit-o celor care Îl iubesc pe El."

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Slăvindu-Te, Îți mulțumim Ție, Doamne, căci nu treci cu vederea puțina noastră rugăciune, pe care Te rugăm să o primeşti ca pe cei doi bani ai văduvei. Nu ştim să ne rugăm Ție cu zdrobire de inimă, nu ştim să ne arătăm mulțumitori pentru toate binefacerile ară ta te şi cu atât mai puțin pentru cele ascunse minții noas tre, dar recunoaştem înaintea Ta că suntem nepu tin cioşi de nu ne vei întări, slabi de nu ne vei face în drăz neți. Miluieşte-ne, Doamne, că fără mila Ta pierim!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Să ducem lupta cea bună, ca să auzim şi noi glasul cel preadulce: "Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moşteniți împărăția cea pregătită vouă de la înte me ierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi M-ați primit, gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine".

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, dumnezeieşti Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Dom nii, Îngeri, Scaune, toate Căpeteniile şi prea mă ri te Puteri şi Sfinților Arhangheli, dimpreună cu sobo rul tuturor Sfinților, apărați-ne de tot răul, de toată ispita şi necazul, şi rugați pe Stăpânul tuturor să ne mân tu ias că pe noi, cei cuprinşi de multe păcate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea apărătoare a celor ce se roagă ție şi Maică a nenumăratelor milostiviri arătate nea mu lui omenesc. Ceea ce eşti mai sfântă decât toți sfinții şi mai grabnică în ajutor decât suntem noi în rugă ciu ne, pe tine ceea ce eşti cu adevărat ocrotitoare a creş tinilor te mărim.

ACATISTUL
"SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE"

După obişnuitul început se zic:

Condacul 1

Împărate al veacurilor, Cel ce nu suferi stricăciu ne, Tu ții în dreapta Ta toate cărările vieții ome neşti cu puterea proniei Tale ce lei mântuitoare. Îți mulțumim pentru binefa ce rile Tale cele arătate şi cele ascunse, pentru viața pă mântească şi pentru ce reş tile bucu rii ale Îm pă ră ției Tale. Arată-ne şi de acum înainte mila Ta, ce lor care cântăm:

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Icosul 1

Venit-am pe lume prunc slab şi neajutorat, dar În ge rul pă zitor a în tins aripi luminoase, ocro tind lea gă nul copilăriei mele. Dragostea Ta stră lu ceşte de atunci peste toate cărările mele, în chip mi nu nat călăuzin du-mă că tre lumina veşniciei. Cu slavă s- au arătat, din prima zi şi până acum, darurile Proniei Tale cele îm bel şu gate. Îți mulțumesc şi strig cu toți cei care Te cu nosc pe Tine:

Slavă Ție, Celui ce m-ai chemat la viață,

Slavă Ție, Celui ce mi-ai arătat frumusețea lumii,

Slavă Ție, Celui ce ai des chis înaintea mea cerul şi pământul ca pe o carte a veşnicei înțelepciuni,

Slavă Ție, pentru veş nicia ce se arată în lumea cea vremelnică,

Slavă Ție, pentru milele Tale cele arătate şi cele ascunse,

Slavă Ție, pentru fie ca re suspinare în încercările mele,

Slavă Ție, pentru fie ca re pas al vieții, pentru fie care clipă de bucurie,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 2-lea

Doamne, ce bine e să fii oaspetele zidirii Tale: vân tul bineîn miresmat, mun ții care tind spre cer, apele ca nişte oglinzi ne măr gi nite în care se răsfrâng aurul ra ze lor şi curgerea lină a no rilor. Întreaga fire şopteşte tai nic, toată e pli nă de mângâiere, păsările şi do bi toa ce le poartă pece tea iubirii Tale. Binecu vântat este pă mân tul cu frumusețea cea degrab tre că toare care deş teaptă do rul de veşnicul locaş unde întru nestricăcioasă fru mu sețe se aude cânta rea: Aliluia!

Icosul al 2-lea

M-ai adus în viața aceas ta ca într-un rai prea sfânt. Am văzut cerul ca un potir albastru şi adânc, în azurul căruia cântă pă să rile, am ascultat foşnetul liniştitor al pădu rii şi su su rul dulce- glă suitor al ape lor, m-am înfruptat din roadele bine înmiresmate şi dulci, ca şi din mierea cea parfumată. Ce bine e la Tine pe pă mânt şi câtă bu curie să fii oaspetele Tău!

Slavă Ție, pentru praz nicul vieții,

Slavă Ție, pentru buna mireasmă a lăcrămioarelor şi a tran dafirilor,

Slavă Ție, pentru felu rimea cea desfătată a roa delor şi a se mințelor,

Slavă Ție, pentru strălucirea de giuvaer din roua dimineții,

Slavă Ție, pentru surâsul deşteptării scăldate în lumină,

Slavă Ție, pentru frumusețea zidirii mâinilor Tale,

Slavă Ție, pentru viața veacului acesta, prevestitoare a celei cereşti,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 3-lea

Prin puterea Sfântului Duh împrăştie mireasmă orice floare – tainică adi ere de parfum, gingaşă al cătuire de culori, frumuse ţea Celui Mare întru cele sme rite. Laudă şi cinste Fă că to rului de viaţă Dum ne zeu, Cel Care a încunu nat ţarina cu aurul spice lor şi cu azurul albăs tre lelor, iar sufletul cu bucuria vederii celor tai nice. Veseliţi-vă şi-I cântaţi Lui: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Cât de minunat eşti în sărbătoarea primăverii, când se tre zeşte la viaţă toată făptura şi noi stri găm cu bu curie către Tine: Tu eşti Izvorul vieţii, Tu eşti Birui to rul morţii!

Mângâiate de lumina lunii şi de cântecele privi ghe to rilor stau văile şi co drii în veşminte de nuntă. În trea ga lume e mirea sa Ta şi ca pe Mirele ei veşnic Te aşteap tă. Dacă iarba câmpului astfel o îmbraci, pe noi, oare cum ne vei preschimba în veacul În vie rii ce va să fie? Cum vor lumina trupurile noastre, iar su fletele cum vor străluci?

Slavă Ţie, Celui ce ai scos dintru întunecimile pă mân tului felurite culori şi gusturi şi miresme,

Slavă Ţie, pentru zidirea cea primitoare şi bo gată în mângâ iere,

Slavă Ţie, că ne-ai în con jurat cu mii şi mii de făpturi,

Slavă Ţie, pentru adâncul înţelepciunii Tale, care şi-a pus pecetea peste în treaga lume,

Slavă Ţie, cu evlavie să rutăm urmele paşilor Tăi nevăzuţi,

Slavă Ţie, Celui ce ai aprins înaintea noastră lumina cea strălucitoare a vieţii veşnice,

Slavă Ţie, pentru nădej dea vieţii nestricăcioase, ne pie ritoa re, desăvârşite,

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 4-lea

Cu câtă dulceaţă îi în destulezi pe cei ce se gândesc la Tine, ce Făcător de viaţă este Cuvântul Tău cel Sfânt! Mai plăcută de cât untdelemnul şi mai dulce decât fagurii este împreună-grăirea cu Tine. Ru gă ciu nea adusă Ţie prinde viaţă şi se înaripează: cu ce cu tre mur se umple sufletul şi cât de măreţe şi pline de tâlc par atunci viaţa şi făptura toa tă! Unde nu eşti Tu – acolo e pustiu. Unde eşti Tu – acolo e bogăţia sufletului, acolo se revarsă, ca un şuvoi de apă vie, cântarea: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Când se lasă înserarea pe pământ şi se aşterne li niş tea adu când vremea odihnei şi a somnului ob ştesc, pa la tele străluci toa re închipuite de norii po le iţi cu aurul amurgului îmi par a fi cămara Ta. Foc şi porfiră, aur şi azur gră iesc proorocind despre fru mu seţea cea negrăi tă a cereş tilor Tale sălaşuri şi cu glas de prăz nuire strigă:

Slavă Ţie, în ceasul tihnit al înserării,

Slavă Ţie, Celui ce ai revăr sat asupra lumii adâncă pace,

Slavă Ţie, pentru raza de rămas-bun a soarelui care apune,

Slavă Ţie, pentru darul somnului odihnitor,

Slavă Ţie, pentru bunătatea Ta vădită în întune ric prin lumi na pe care o ţeşi în inimile noastre,

Slavă Ţie, pentru rugăciunile smerite ale sufletului păzit de înger,

Slavă Ţie, pentru deş tep tarea făgăduită în bu cu ria veşnicei zile neînse rate,

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 5-lea

Nu sunt cumplite vifo re le vieţii pentru acela în al cărui suflet străluceşte făclia focului Tău. Împrejur – vreme rea şi întune ric, groază şi urlet de vi je lie; iar în sufletul lui e pace şi lumină: acolo e Hristos! Şi inima cântă: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văd cerul Tău strălucitor de stele. O, cât eşti de bo gat şi câte lumini ai! Prin razele îndepărtaților lu mi nă tori mă priveşte veş nicia; sunt aşa mic şi ne însemnat, dar cu mine este Domnul şi pretutindeni sunt păzit de dreap ta Lui cea iubitoare.

Slavă Ție, pentru ne con tenita Ta purtare de grijă,

Slavă Ție, pentru oa me nii pe care pronia Ta mi i-a adus în cale,

Slavă Ție, pentru dra gos tea rudelor, pentru dă rui rea priete nilor,

Slavă Ție, pentru blândețea dobitoacelor care-mi slujesc,

Slavă Ție, pentru clipele luminoase ale vieții mele,

Slavă Ție, pentru bu curiile limpezi ale inimii,

Slavă Ție, pentru fericirea de a trăi, de a mă nevoi şi de a contempla,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 6-lea

Cât eşti de măreț şi de apropiat întru cumplita su flare a fur tunii, cum se vă deşte atotputernicia mâi nii Tale în şerpuirea ful gerelor orbitoare: mi nu nată este măreția Ta. Glasul Domnului peste câm pii şi în foşnetul co drilor, glasul Domnului în purcede rea tunetelor şi ploii, glasul Domnului pes te ape multe. Lăudat fii în vuietul munților care scu ipă foc. Tu scuturi pă mântul ca pe un veşmânt; Tu înalți până la cer valu rile mării. Laudă Ție, Ce lui ce ai smerit trufia omenească, făcând să se înalțe stri găt de pocăință: Ali lu ia!

Icosul al 6-lea

Ca fulgerul când lumi neazăcămările ospățului şi după el par jalnice toate făcliile, aşa ai strălucit şi Tu în sufletul meu, fă ră de veste, la vremea celor mai mari bucurii ale mele; iar după lumina Ta de fulger, ce pa li de, întunecate şi firave păreau aces te bu cu rii... Su fle tul meu năzu ieş te spre Tine!

Slavă Ție, culme a celor mai înalte visuri omeneşti,

Slavă Ție, pentru setea noastră nepotolită după îm părtăşi rea cu Dumne zeu,

Slavă Ție, Celui ce ai aprins în noi un dor mai mare de cele cereşti decât de cele pământeşti,

Slavă Ție, Celui ce faci din noi fii ai luminii în veş mântându- ne cu cele mai gingaşe raze ale Tale,

Slavă Ție, Celui ce ai zdrobit puterea duhurilor în tu nericu lui şi ai sortit tot răul nimicirii,

Slavă Ție, pentru desco peririle Tale,

Slavă Ție, pentru fericirea de a Te simți şi a viețui cu Tine,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 7-lea

În sânul minunatei simfonii care ne înfăşoară cu bo ga tele ei armonii se face auzită chemarea Ta. Tu ne des co peri pridvorul Împă ră ției ce va să fie în dulceața cân tărilor, în minu natele acorduri ale sune telor, în sim ți rea înaltă din glăsuirea lor, în strălucirea lucrării artistului. Orice adevărată frumusețe ne poartă sufle tul spre Tine, ca o puternică chemare, făcându-ne să înăl ță m cu glas de sărbătoare cânta rea: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Cu pogorârea Sfântului Tău Duh, Tu luminezi şi faci să ro dească arta pictorilor, inspirația poeților, gân direa savanților. Cu pu terea cunoaşterii de sus pătrund ei legile Tale, lu minându- ne adâncul în țelepciunii Tale de Ziditor. Lucrările lor şi fără de voie Te mărturisesc: O, cât eşti de mare în operele lor, cât eşti de mare în omul pe care Tu l-ai făcut!

Slavă Ție, Celui ce Ți-ai arătat puterea în legile ce cârmuiesc zidirea,
Slavă Ție, că toată făptura e plină de legile pe care i le-ai rânduit,
Slavă Ție, pentru tot ce ni s-a descoperit prin ha rul Tău,
Slavă Ție, pentru ceea ce cu înțelepciune ne-ai ascuns,
Slavă Ție, pentru geniul minții omenești,
Slavă Ție, pentru pute rea de a lucra cele de folos,
Slavă Ție, pentru limbile de foc ale inspirației,
Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 8-lea

Cât de apropiat eşti de noi în ziua bolii! Tu Însuți cer cetezi pe cei bolnavi, Tu Însuți Te apleci spre patul celui suferind. Şi inima lui stă de vorbă cu Tine. Tu lu mi nezi sufletul cu pace în vremea grelelor pătimiri şi scârbe, Tu tri miți ajutor neaşteptat. Tu mângâi, Tu cer ce tezi cu dra goste şi mântui, Ție Îți înălțăm cântare: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Când, prunc fiind, Te-am chemat cu înțe le gere pen tru prima oară, mi-ai împlinit rugăciunea şi mi-ai adum brit sufletul cu pa cea harului Tău. Atunci am înțeles că Tu eşti bun şi fericiți sunt cei care aleargă la Tine. Am început a Te che ma din ce în ce mai des, iar acum strig:
Slavă Ție, Celui ce pli neşti cererea mea pentru cele bune,
Slavă Ție, Celui ce ve ghezi necontenit asupra mea,
Slavă Ție, Celui ce tă mă duieşti neputințele şi scâr be le cu tre cerea vindecătoare a timpului,
Slavă Ție, Celui ce singur ştii de ce îngădui să fim pri goniți pe nedrept,
Slavă Ție, Celui prin Care nici o pierdere nu e de neînlocuit şi tuturor le dăruieşti viața de veci,
Slavă Ție, Celui ce faci nepieritor tot lucrul cel înalt şi bun,
Slavă Ție, Celui ce ne-ai făgăduit reîntâlnirea cea do rită cu cei de aproape ai noştri adormiți întru nă dej dea Învierii,
Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 9-lea

De ce zâmbeşte tainic toată făptura în zilele de praz nic? De ce atunci se re varsă în inimă o minu nată uşurare, fără ase măna re cu cele pământeşti şi însuşi văz duhul devine altar şi biserică purtătoare de lu mi nă? E adierea harului Tău, e strălucirea Taborului, cerul şi pământul cântă atunci lauda: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Când m-ai insuflat spre a sluji aproapelui, lumi nân du-mi sufletul cu umi linția, atunci una din razele Tale nenumărate a că zut asupra inimii mele, şi ea s-a făcut purtătoare de lu mină, fier în văpaie: am privit chipul Tău tainic şi neapropiat.
Slavă Ție, Celui ce ai pre schimbat viața noastră cu faptele bunătății,
Slavă Ție, Celui ce ai pecetluit cu negrăită dulceață fiecare din poruncile Tale,
Slavă Ție, Celui ce Te să lăşluieşti în chip nevă zut acolo unde adie buna mireasmă a milostivirii,
Slavă Ție, Celui ce ne-ai trimis nereuşite şi scârbe, ca să ne întoarcem ochii spre suferința celorlalți,
Slavă Ție, Celui ce ai pus mare răsplată în însăşi fapta bună,
Slavă Ție, Celui ce pri meşti avântul spre cele înalte,
Slavă Ție, Celui ce învă lui cu iubirea mai presus de toate,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 10-lea

Un lucru prefăcut în pul bere nu se alcătuieşte iară din aceas ta, dar Tu învii pe cei a căror con şti inţă s-a stins şi întorci la fru museţea cea dintâi su fletele ce o pierduseră fără nădejdea de a o mai do bândi. Cu Tine nimic nu e cu neputinţă de îndreptat. Tu eşti cu totul dragoste. Tu eşti Cel ce pe toate le zi deşti şi Cel ce iarăşi dai viaţă. Pe Tine Te lăudăm cântând: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Dumnezeul meu, Cel ce cunoşti căderea îngerului trufaş al zorilor, mântuieşte-mă cu harul Tău, nu mă lăsa să mă îndepăr tez şi să mă îndoiesc de Tine. Ascute auzul meu, ca să aud în toate clipele vieţii mele glasul Tău tainic şi să-Ţi strig, iubitorule de oameni:

Slavă Ție, pentru minu natele potriviri de întâmplări pe care le-a rânduit pronia Ta,

Slavă Ție, pentru presimțirile dăruite de har,

Slavă Ție, pentru pove ţele glasului tainic,

Slavă Ție, pentru des coperirile din vis şi din trezie ale cuvio şilor Tăi,

Slavă Ție, Celui ce ză dărniceşti planurile nefolositoare,

Slavă Ție, Celui ce ne trezeşti prin suferințe din beția pati milor,

Slavă Ție, Celui ce sme reşti spre mântuire trufia inimii,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 11-lea

Prin lanțul de gheață al vea curilor simt suflul fier binte al dumnezeirii Tale şi dragostea Ta de oameni. Tu eşti aproape, so rocul vre murilor se apropie. Văd Cru cea Ta: ai îndura t-o pen tru mine. În pulbere se aşterne duhul meu înaintea Sfintei Cruci: aici e biruința iubiri şi a mântuirii, aici nu încetează în veci lauda: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Fericit cel care va cina în Împărăția Ta, însă Tu m-ai împăr tăşit încă de pe pământ cu această fericire de fiecare dată când mi-ai întins cu dreapta Ta dum ne ze iască Trupul şi Sân ge le Tău, iar eu, mult păcătosul, am primit Sfintele Taine şi am simțit iubirea Ta cea negrăită şi mai presus de fire.

Slavă Ție, pentru pute rea harului Tău cel ne cuprins şi de viaţă făcător,

Slavă Ție, Celui ce ai înălțat Biserica Ta ca adăpost lumii ostenite,

Slavă Ție, Celui ce ne-ai năs cut a doua oară prin apele cele de viaţă făcătoare ale Botezului,

Slavă Ție, căci Tu în torci celor care se pocăiesc ne pri hănirea crinilor,

Slavă Ție, adânc nesecat al iertării,

Slavă Ție, pentru pa ha rul vieţii şi pentru pâinea bu curiei veşnice,

Slavă Ție, Celui ce ne-ai ridicat spre cer,

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 12-lea

De multe ori am privit cum se răsfrângea Slava Ta pe chipu rile celor ră posaţi. Cum străluceau de ne pă mân teasca frumuse ţe şi bucurie, cât de nematerialnice pă reau trăsăturile lor: cu adevărat era praz nicul feri ci rii şi al odihnei în sfârşit atinse; tă cerea lor striga spre Tine. În ceasul sfârşitului luminează şi su fletul meu, cel care stri gă: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Ce înseamnă laudele mele înaintea Ta! Eu nu am auzit cânta rea heruvimilor – aceasta este partea su fle telor înalte –, dar ştiu cum Te slăveşte firea. Am pri vit iar na cum, sub tăcerea lunii, întreg pământul Îți aduce tihnită rugăciune, înveşmântat în haină albă, strălu

cind de nestematele zăpezii. Am văzut cum se bucură de Tine soarele care răsare şi am auzit co rurile păsă ri lor slavo slo vind. Am auzit cum foş nesc codrii, cântă vân tu rile şi apele susură cu tai nă despre Tine, am auzit cum Te propovădu iesc cetele luminătorilor prin miş ca rea pe care le-ai rânduit-o, cu înțelepciune, pe nesfâr şi te le întinderi.

Ce e lauda mea! Firea este ascultătoare, iar eu nu sunt. Atâta cât trăiesc şi văd dragostea Ta, râvnesc să-Ți mulțumesc, să mă rog Ție şi să strig:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat lumina,
Slavă Ție, Celui ce ne-ai iubit cu dragoste adâncă, nemăsu rată şi dumne zeiască,
Slavă Ție, Celui ce ne um breşti cu lumina, cu ce tele sfinților şi îngerilor Tăi,
Slavă Ție, Preasfântule Pă rinte, Care ne-ai chemat să do bândim Împărăția Ta,
Slavă Ție, Duhule Sfin te, Soare De-Viață-Făcător al veacului ce va să vină,
Slavă Ție, Fiule al lui Dum nezeu, începătură a mân tui rii noastre,
Slavă Ție, pentru toate, Treime Dumnezeiască şi Preabună,
Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 13-lea

O, Preabună şi De-Via ță-Făcătoare Treime, pri meş te mulțu mire pentru toate milele Tale şi ne ara tă vred nici de binefaceri le Tale ca, înmulțind talanții care ne-au fost încredin ți, să in trăm în veşnica bucurie a Domnului nostru cântând cântare de bi ruință: Aliluia! (Acest Condac se zice de trei ori.)

Apoi se zice Icosul întâi: **Venit-am pe lume...** şi Con dacul întâi: **Împărate al veacurilor...**
Şi se face otpustul.

RUGĂCIUNI LA TOATĂ TREBUINȚA

Rugăciune la vreme de ispită

Doamne, Doamne, Cel ce ai îngăduit diavolului să ispitească în rai pe strămoşii noştri Adam şi Eva, spre a le încerca ascultarea şi supunerea, Cel ce, de ase menea, ai îngăduit diavolului să ispitească cu îngrozire şi cu gre le suferințe pe Dreptul Iov, robul Tău, pentru ca şi mai lămurit să se vădească virtuțile şi credința lui întru Tine, Cel ce ai dat îngăduință satanei să se apropie cu ispitire de Însuşi Fiul Tău, spre a-L îmbia şi a-L momi cu poftele şi deşertăciu ni le acestei lumi, pentru ca, în frânt şi ruşinat, acest duh blestemat să audă din gura Mântuitorului lumii cuvintele: "Înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului Tău să te în chini şi numai Lui unuia să Îi slujeşti"; Cel ce tuturor drep ți lor şi sfinților Tăi le-ai dat vremi de ispitire şi de grele în doieli, pentru ca prin ele lămurindu-se să iasă şi să rămână şi mai întăriți în credința, în nădejdea, în dra gos tea şi în supunerea cea către Tine; Însuți, Atot pu ter ni ce şi Preabunule Stăpâne, ajută-mi şi mie în această clipă grea, când duhul satanei îmi tulbură min tea cu în doieli şi cu îmboldiri şi când viclene amăgiri îmi fră mân tă inima şi sufletul; arată-mi, Milostive, ade vărul şi calea Ta cea dreaptă, pentru ca, biruind unel ti ri le lui de acum, să mă pot bucura de cuvintele apos to lu lui Tău Iacov, care zice: "fericit bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se, va lua cununa vieții, pe care a făgă duit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El".

Dăruieşte-mi, Stăpâne, inimă curată şi credință tare, pentru ca în aceste clipe să pot cânta dimpreună cu proorocul Tău David: "Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Mulți zic sufletului meu: Nu este mân tu ire lui întru Dumnezeul lui! Iar Tu, Doamne, spri ji ni torul meu eşti, slava mea şi Cel ce înalți capul meu! Cu glasul meu am strigat către Domnul şi m-a auzit din muntele cel sfânt al lui! A Domnului este mân tuirea şi peste tot poporul Tău binecuvântarea Ta". Amin.

Rugăciune pentru dobândirea răbdării

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai răbdat pri go ni rile, batjocurile şi chiar moartea pe cruce pentru mântuirea noastră, Cel ce ai spus că "prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre", arată-mi mie, păcătosului, milele Tale cele bogate şi dăruieşte-mi du hul răbdării, ca sufletul meu cel încercat să dobân deas că alinare.

Vezi deznădejdea care mă ispiteşte, vezi încer carea prin care trec şi ajută-mă să ies din ea curățit de păcate şi pregătit să-Ți slujesc în toate zilele vieții mele, şi să slăvesc Numele Tău cel sfânt, cântând împreună cu toți îngerii şi sfinții: Aliluia!

Rugăciune pentru uşurarea sufletului la întristări, spaimă, gânduri şi vise urâte care îl tulbură pe om (din psalmii lui David)

Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, ascultă ru gă ciu nea mea, pleacă urechea Ta la graiurile gurii mele. Ia aminte spre mine şi mă ascultă, că m-am mâhnit întru îngrijorarea mea şi m-am abătut. Inima mea s-a tulburat întru mine şi frica morții a căzut asupra mea. Temere şi cutremur au venit peste mine şi întunericul m-a acoperit.

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta. Să ajungă până la Tine rugă ciu nea mea, că s-a umplut de rele sufletul meu şi viața mea de iad s-a apropiat! Miluieşte-mă, Doamne, că ne pu tincios sunt! Vindecă-mă, că s-a tulburat foarte su fle tul meu. Ostenit-am întru suspinarea mea. În toate nop țile îmi stropesc patul cu lacrimile mele şi în ele îmi scald aşternutul.

Pentru ce eşti mâhnit, suflete al meu, şi pentru ce mă tulburi? Nădăjduieşte spre Dumnezeu şi mă voi mărturisi Lui, mântuirea feței mele şi Dumnezeul meu.

Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este sprijinitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoşa?

Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea! Domnul este în tărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu. Dom nul este ajutorul meu şi voi nădăjdui întru El: Apă ră to rul meu şi puterea mântuirii mele şi sprijinitorul meu. Amin.

Rugăciune pentru izbăvirea de vrăjmaşi

Doamne, învață-mă să-Ți cunosc mărirea şi bună ta tea. Dă-mi inimă curată şi lesne iertătoare şi căință pentru supărările ce le-am făcut altora. Fă să am dra goste creştinească şi să pot răbda cu pace toate neca zu ri le ce-mi vin din partea lor, făcând porunca Ta. Ajută-mă să nu mai fac rău celor ce-mi fac rău; pe cel ce mă blesteamă, să îl binecuvântez. De va flămânzi vrăj ma şul, să îi dau pâine; iar de va înseta, să îl adăp. De va cădea, să îl ridic şi de se va rătăci, să îl povățuiesc.

Doamne, eu nu sunt decât un om neputincios. De aceea, ajută-mă cu darul Tău să fiu statornic în po run cile Tale. Trimite binecuvântările Tale peste vrăjmaşii mei şi întoarce inima lor cu dragoste asupra mea. Alun gă suferințele şi neodihna ce-mi vin de la ei şi ne îm pacă pe noi. Dă-mi pacea Ta, Doamne, ca să putem viețui pe pământ cu pace, cu bucurie, şi să-Ți zicem în unire, cu fața senină şi cu inima curată: "Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri". Că Ție se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin.

Rugăciune pentru vrăjmaşi

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel unul născut din Tatăl, mai înainte de veci, care de bu năvoie ai primit moartea pe cruce pentru mântuirea nea mului omenesc şi ca un mieluşel fără de glas îm po tri va celui ce-l junghie, aşa nu Ți-ai deschis gura; căci pe cruce fiind răstignit între cei doi tâlhari şi batjo co ri ri le de la cei doi potrivnici primind, spre cer Ți-ai ri di cat ochii şi cu bunătate Te-ai rugat: "Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac".

Tu, Doamne, ne-ai învățat să nu stăm împotriva ce lor răi şi ai zis: "De te va lovi cineva peste obrazul cel drept, întoarce-l şi pe cel stâng". Asemenea Tu ne-ai po runcit zicând: "Iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecu vân tați pe cei ce vă blesteamă, faceți bine celor ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiți fii ai Părintelui vostru cel din ceruri, căci El răsare soarele Său peste cei buni şi peste cei răi şi plouă peste cei drepți şi peste cei nedrepți".

Tu însuți, întru tot bunule Împărate, caută la mine nevrednicul robul Tău, şi dă-mi tărie, ca să nu mă mâ nii împotriva vrăjmaşului meu şi să nu-i întorc lui lo viturile cu răzbunare, căci "numai al Meu este a răz bu na", grăieşte Domnul; iar nouă, făpturilor celor după chi pul şi asemănarea Ta, ne-ai poruncit Tu însuți "ca să nu apună soarele peste mânia voastră", şi daruri la sfintele Tale altare să nu aducem până nu ne vom fi îm păcat mai întâi cu cei în neînțelegeri cu noi.

Tu deci, Care în luminoasa şi sfânta rugăciune "Ta tăl nostru" ne înveți să ne rugăm zicând: "Şi ne iar tă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm gre şiților noştri", ajută-mi mie, Doamne, ca potrivit cu vin te lor Tale, să răsplătesc cu bine celor ce mă urăsc, celor ce mă vatămă şi celor ce mă prigonesc.

Dă-le, Doamne, pacea Ta, luminează-le mintea, ca să Te cunoască pe Tine şi poruncile Tale, curățeşte-le ini ma şi o mlădie, ca să-şi vadă greşelile şi să se căiască de nedreptățile lor! Nu-i lăsa pe ei, Doamne, în rătă ci re şi în păcat! Trimite-le lor binecuvântarea Ta, ca să se în toar că şi să se mântuiască şi să fie vii întru Îm pă ră ția Ta!

Iar mie, Stăpâne, dăruieşte-mi duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei, pentru ca în pace şi cu bucurie să grăiesc către Tine unele ca aces tea: "Iartă-ne

nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri”. Amin.

Rugăciune pentru împăcare

Doamne, miluieşte pe cei ce mă urăsc, se sfădesc cu mine şi mă ocărăsc, asemenea şi pe cei ce mă gră iesc de rău, ca nu cumva vreunul din ei să pă timească ceva rău pentru mine, necuratul, nici în veacul acesta de acum, nici în cel ce va să fie. Ci-i sfinţeşte pe ei cu mila Ta, şi-i acoperă cu bunătatea Ta, Preabunule Stăpâne. Amin.

Rugăciunea văduvei

Dumnezeul meu, plăcut-a voii Tale celei nepă trun se de mintea omenească să-l ia la Tine pe soțul meu. Grea este crucea pe care mi-ai dat-o să o port. La cine însă voi căuta scăpare, fără numai la Tine, Cel ce eşti apă ră torul şi sprijinitorul Atotputernic al vădu ve lor şi Pă rin tele cel Atotbun al orfanilor? Ajută-mi ca unei ne pu tincioase, hrăneşte-mă ca pe o sărmană şi mă în tă reş te a face întru toate voia Ta cea sfântă! În Tine, prea bunule Stăpâne, pun toată încrederea mea, ascultă umilita mea rugăciune, pentru Fiul Tău cel Unul-Năs cut, Domnul nostru Iisus Hristos, cu care împreună stă pâneşti în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea orfanului

Doamne, Dumnezeule, pierdut-am pe părinții mei preaiubiți, pe care nu îi voi mai vedea în viața aceasta; ar trebui să deznădăjduiesc, dacă n-aş şti că nimic în lu me nu se întâmplă fără voia Ta şi că tu eşti Tatăl orfa nilor. Milostiveşte-Te deci şi spre mine şi fii mie Tată în toate zilele vieții mele. Ajută-mi să umblu în căi le poruncilor Tale; păzeşte-mă de toate primejdiile vieții acesteia şi fă să-mi aduc aminte adesea învăță tu ri le şi dojenile ce mi-au dat bunii mei părinți în vre mea vieții lor, ca să pot păşi, cu darul Tău cel sfânt, pe ca lea cea adevărată, care duce la mântuire, şi când che marea Ta va veni, să pot fi iarăşi cu părinții mei, întru fe ri ci rea cea veşnică. Amin.

Rugăciune pentru bunul sfârşit al vieții

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul îndu rării, cad înaintea Ta cu inimă plină de durere, Ție Îți încredințez ceasul cel din urmă al vieții mele.

Când picioarele mele reci îmi vor da să înțeleg că această corabie a vieții mele este aproape de limanul său, Milostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când ochii mei întunecați şi tulburi din pricina mor ții ce se apropie vor căuta stăruitor spre Tine, Multmi los tive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când mâinile mele tremurătoare şi amorțite nu vor mai putea strânge Crucea Ta şi fără de voie o vor lăsa să cadă pe patul durerii mele, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când obrajii mei galbeni ca ceara şi buzele mele în vi nețite vor stârni frică şi milă celor ce vor fi în jurul meu, când părul capului meu, ud de sudorile morții, se va ridica în sus şi va vesti că sfârşitul este aproape, Mult milostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când urechile mele vor fi gata să se închidă pentru tot deauna la vorbele oamenilor şi se vor deschide la glasul Tău care va rosti judecata cea neschimbătoare de care atârnă soarta mea pentru vecie, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când mintea mea va fi îngrozită de închipuiri în spăimântătoare şi sufletul meu tulburat de întris tarea morții şi de vederea fărădelegilor mele se va lupta cu du hurile întunericului care vor voi să îmi răpească mân gâierea, acoperindu-mi ochii ca să nu caut la în du ra rea Ta şi să mă arunce în deznădejde, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când voi vărsa cele din urmă lacrimi, primeşte-le ca pe o jertfă curățitoare, după care să-mi dau sufletul cu bună pocăință şi în clipa aceea înfrico şată, Multmi los tive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când inima mea istovită de durerile morții abia va mai bate şi va fi cuprinsă de fiorul sfârşitului şi zdrobită de zbuciumul luptei cu vrăjmaşii mântuirii mele, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când rudeniile şi prietenii îndureraţi de starea în care mă aflu se vor aduna în jurul meu şi Te vor chema în ajutor cu multă dragoste pentru mine, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când simțurile mele se vor desprinde de lumea aceas ta care va dispărea cu totul pentru mine şi eu voi ge me sub povara amărăciunii ieşirii sufletului şi a chi nu rilor morții, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când sufletul meu se va înfățişa înaintea Ta şi va vedea pentru întâia oară strălucirea cea nespusă a sla vei Tale, nu-l lepăda de la fața Ta, ci primeşte-l în sânul cel dulce al îndurării Tale, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dum nezeu, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, ale Sfântului Înger Păzitor al vieții mele, ale Pă rin telui meu duhovnic şi ale tuturor Sfinților Tăi, mi lu ieşte-mă pe mine, păcătosul, spurcatul şi necu ratul, acum şi în ceasul morții, la trecerea prin vămi şi în ziua Judecății, şi-mi iartă păcatele mele pe care le-am făcut din copilărie şi până acum. Amin.

Rugăciune pentru cei adormiți

Pomeneşte, Doamne, pe cei ce întru nădejdea în vie rii şi a vieții celei ce va să fie au adormit, părinți şi frați ai noştri şi pe toți cei care în dreapta credință s-au să vâr şit, şi iartă-le lor toate greşelile pe care cu cuvântul sau cu lucrul sau cu gândul le-au săvârşit şi-i aşază pe ei, Doamne, în locuri luminoase, în locuri de verdeață, în locuri de odihnă, de unde a fugit toată durerea, în tris tarea şi suspinarea şi unde cercetarea feței Tale ve se leşte pe toți sfinții Tăi cei din veac. Dăruieşte-le lor şi nouă Împărăția Ta şi împărtăşirea bunătăților Tale celor negrăite şi veşnice şi desfătarea vieții Tale celei ne sfârşite şi fericite. Că Tu eşti învierea şi odihna ador mi ților robilor Tăi (Numele), **Hristoase, Dumnezeul nostru, şi Ție slavă înălțăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi Bunului şi de viață făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.**

Cu sfinții odihneşte, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspinare, ci viață fără de sfârşit.

Rugăciune de mulțumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeule a toată mi los tivirea şi îndurarea, Care ai nemăsurată mare milă, nespusă şi neajunsă iubire de oameni, căzând acum că tre a Ta slavă, cu frică şi cu cutremur, aduc Ție mulțu mi re pentru binefacerile de care m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul Tău rob. Te slăvesc, Te laud şi Te cânt ca pe un Domn, Stăpân şi făcător de bine. Şi iarăşi căzând înaintea Ta, îți mulțumesc şi cu smerenie mă rog nemăsuratei şi negrăitei Tale milostiviri, ca şi de acum înainte să-mi dăruieşti faceri de bine, ca să sporesc în dragostea de Tine şi de aproapele meu.

Izbăveşte-mă de tot răul şi necazul. Dăruieş te-mi linişte. Şi mă învredniceşte ca în toate zilele vieții mele totdeauna mulțumire să Îți aduc şi să grăiesc şi să cânt cele preabune Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru mântuire

Dumnezeul meu, cred întru Tine şi mă rog Ție, în tă reşte-mi credința! Te iubesc, dar sporeşte-mi dra gos tea! Mă pocăiesc, dar fă-mi căința să priso sească! Te slăvesc ca pe întâiul meu Început! Te doresc ca pe cea mai înaltă dorință a mea! Îți mulțumesc, ca Bine fă că torului meu celui veşnic! Te chem ca pe puternicul meu Apărător.

Dumnezeul meu, binevoieşte şi povăţuieşte-mă cu în ţe lepciunea Ta, călăuzeşte-mă cu dreptatea Ta, mân gâie-mă cu milostivirea Ta, apără-mă cu pute rea Ta.

Îţi închin, o, Dumnezeule, gândurile, faptele, sufe rin ţele mele, ca în viitor să mă gândesc la Tine, să gră iesc de Tine, să lucrez după voia Ta, să sufăr pentru Tine.

Doamne, eu voiesc ceea ce voieşti Tu, pentru că Tu voieşti să mă supun voii Tale şi făgăduiesc să fac tot ceea ce voieşti Tu.

Te rog, cu umilinţă, luminează-mi mintea, oţe leş te-mi voia, curăţeşte-mi trupul şi sfinţeşte-mi sufletul!

Dumnezeule Preabun, ajută-mă să mă curăţesc de greşelile trecute, să biruiesc ispitele viitoare şi să lucrez cuvenitele virtuţi. Umple inima mea de dragoste pentru bunătatea Ta, de ură pentru greşe lile mele, de râvnă pentru binele aproapelui şi de defăimare pentru de şer tă ciunile lumii. Fă-mă să fiu supus mai-marilor mei şi cu dragoste către cei mai mici, credincios prietenilor şi iertător vrăjmaşilor mei.

Vino, Atotputernice, întru ajutorul meu, ca să bi ru iesc cele şapte păcate de căpetenie, care sunt pricina tu tu ror păcatelor. Să biruiesc adică: mân dria, prin sme re nie creştinească; iubirea de argint, prin milostenie; invidia, prin dragoste şi bucurie pentru binele aproa pe lui; desfrânarea, prin înfrâ nare şi curăţie; lăcomia, prin cumpătare; mânia, prin răbdare; lenea, prin băr bă ţie creştinească. Asemenea să biruiesc şi toate cele lal te păcate şi patimi ce izvorăsc din acestea.

Şi-mi dă virtuţile creştineşti: credinţa, nădejdea şi dragostea.

Dumnezeul meu, fă-mă înţelept întru lucrările mele, curajos în primejdii, răbdător în nenorociri şi smerit în propăşire. Nu mă lăsa să uit vreodată a fi cu lua re-amin te la rugăciuni şi în biserică, cumpă tat la masă, repede la împlinirea datoriilor şi statornic în hotărâri. Doamne, insuflă-mi grija să am totdeauna conştiinţă dreaptă, înfăţişare cuviin cioasă, vorbire folositoare şi purtare în bună rânduială.

Dă-mi harul Tău, ca să mă deprind a-mi stăpâni tot dea una patimile, a mă învrednici de darurile Tale, a pă zi legea Ta şi a dobândi mântuirea. Dumnezeul meu, fă să cunosc cât de mici sunt bunătăţile pămân teşti şi cât de mari sunt cele cereşti, cât de scurt este tim pul aces tei vieţi şi cât de nemărginită este veşni cia. Aju tă-mi să fiu întot deauna gata de moarte şi să mă cu tre mur de ju de cata Ta, să scap de chinurile cele veşnice şi să do bân desc raiul prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Amin.

DIN APA CEA VIE A SCRIPTURILOR...

"Veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi, şi veţi fi urâţi de toţi, pentru numele meu. Şi păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre." (Luca 21, 16-19)

"Voi sunteţi aceia care aţi rămas cu Mine în încercările mele. Şi Eu vă rânduiesc vouă împărăţie, precum mi-a rânduit Mie Tatăl meu." (Luca 22, 28-29)

"Datori suntem noi cei tari să purtăm neputinţele celor neputincioşi şi să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire." (Rom. 15, 1-2)

"Prin răbdarea şi mângâierea care vin din Scripturi, să avem nădejde." (Rom. 15, 4)

"Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alţii, după Iisus Hristos, pentru ca toţi laolaltă şi cu o singură gură să slăviţi pe Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. De aceea, primiţi-vă unii pe alţii precum şi Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu." (Rom. 15,5-7)

"Noi suntem întru necinste! Până în ceasul de acum flămânzim şi însetăm; suntem goi şi suntem pălmuiţi şi pri be gim, şi ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărâţi fiind, binecuvântăm. Prigoniţi fiind, răbdăm. Huliţi fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi." (I Cor. 4, 11-13)

"Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dra gos tea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte. Dragostea nu cade niciodată." (ICor. 13, 4-8)

"Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiţi în zadar harul lui Dumnezeu. Căci zice: «La vreme potrivită te-am ascultat şi în ziua mântuirii te-am ajutat»; iată, acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii, nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată, ci în toate înfăţişându-ne pe noi înşine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţă, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi; în curăţie, în cunoştinţă, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt în dragoste nefăţarnică; în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptăţii, cele de-a dreapta şi cele de-a stânga." (II Cor. 6, 1-7)

"Cele ce îmi erau mie câştig, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă. Ba mai mult: eu toate le socotesc că sunt pagubă faţă de înălţimea cunoaşterii lui Hristos Iisus, Dom nul meu, pentru care m-am lipsit de toate şi le privesc drept gu noaie, ca pe Hristos să dobândesc, şi să mă aflu întru El având nu dreptatea mea cea din lege, ci pe aceea care este prin credinţa în Hristos, dreptatea mea cea de la Dumnezeu, pe temeiul credinţei, ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi să mă fac părtaş la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morţi." (Fil. 3, 7-11)

“Îmbrăcați-vă, dar, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinți şi prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare.” (Col. 3, 12)

“Nu lepădați dar încrederea voastră, care are mare răs plă ti re. Căci aveți nevoie de răbdare ca, făcând voia lui Dum ne zeu, să dobândiți făgăduința.” (Evrei 10, 35-36)

“Mare bucurie să socotiți, frații mei, când treceți prin diferite ispite. Ştiind că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea; iar răbdarea să îşi aibă lucrul ei desăvârşit, ca să fiți desăvârşiți şi întregi, fără să duceți lipsă de nimic.” (Iacov 1, 2-4)

“Luați, fraților, ca pildă de suferință şi de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului.” (Iacov 5, 10)

“Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: ați auzit de răbdarea lui Iov şi ați văzut sfârşitul hărăzit lui de Domnul; că mult-milostiv este Domnul şi îndurător.” (Iacov 5, 11)

“Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage.” (Iacov 5, 13)

“Întru aceasta vă bucurați, măcar că acum ar trebui să fiți trişti, încercați fiind de multe feluri de ispite pentru puțină vreme, pentru ca credința voastră încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă şi spre slavă şi spre cinste la arătarea lui Iisus Hristos.” (I Petru, 1, 6-7)

“Aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva în tris tări, pe nedrept, cu gândul la El. Căci ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiți bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veți pătimi şi veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Căci spre aceasta ați fost chemați, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă să păşiți pe urmele lui.” (I Petru 2, 19-21)

“Domnul poate să îi scape din ispite pe cei credincioşi, iar pe cei nedrepți să îi păstreze, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.” (II Petru 2, 9)

CUVINTE DIN ÎNȚELEPCIUNEA SFINȚILOR

Nimic nu apleacă sufletul atât de mult spre iubirea de înțe lep ciu ne ca necazul (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Cel ce doreşte să înlăture de la sine durerile viitoare tre buie să îndure cu bucurie pe cele de față (Sfântul Marcu Ascetul).

Spune măcar după ce a trecut nenorocirea ceea ce n-ai pu tut spu ne în vremea nenorocirii: „Fie numele Domnului bine cu vântat! Fie slava Domnului în veci!" (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei)

Ce fel de virtute este să primeşti cu bucurie cele plăcute? Dar să pri meşti cu inimă bună necazurile, din evlavie, față de voia lui Dumnezeu, iată nevoința, iată virtutea, iată chezăşia dreptății (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu există nimeni care să fi petrecut în bucurie şi aici – în lumea aceasta, şi acolo – în viața viitoare (Sfântul Ioan Gură de Aur).

De se va întâmpla o bucurie, să presupunem că mâhnirea nu e departe de noi; iar dacă a sosit necazul, să aşteptăm bucuria. Să luăm pildă de la cei ce înoată pe mare. Când asupra lor se ridică un vânt puternic şi e furtună, ei nu-şi pierd nădejdea în mântuirea lor, ci se împotrivesc valurilor, aşteptând o vreme liniştită. Iar când vine liniştea, ei aşteaptă furtuna; şi de aceea sunt întotdeauna veghetori pentru ca vântul ce se ridică pe neaşteptate să nu-i prindă nepregătiți şi să nu-i arunce în mare (Sfântul Efrem Sirul).

Oare meşterul care face lucruri de aur, aruncând prețiosul metal în foc, îl uită acolo? Nu, el îl păzeşte şi îl prețuieşte foarte mult. El stă în aş teptare la gura cuptorului, observă cu băgare de seamă metalul, şi de în dată ce vede că chipul său se răsfrânge în aurul topit, el trage în che ie rea că treaba este terminată şi stinge focul. Aşa întocmai şi Mân tui to rul ve ghează asupra cuptorului nenorocirii, în care creştinii trebuie să fie curățați, neîngăduind nici cea mai mică suferință de prisos şi aş tep tând numai ca chipul Lui să se rsfrângă în inimile lor. Şi copiii Lui ies de acolo ca aurul curățit de şapte ori (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu cele ce ne par nou de folos să le preferăm, ci pe acelea pe care le arată Duhul. Aşa oamenilor li se pare că le este de folos liniştea şi izbăvirea de primejdie. Chiar Sfântului Apostol Pavel i se părea la început aşa, dar a aflat mai pe urmă că tocmai cele potrivnice sunt de folos şi, aflând, era mulțumit şi se mândrea cu ele. Cel ce se ruga Domnului să îl scape de suferințe şi de primejdii, fiindcă a auzit spunân du-i-se: "ți-ajunge harul Meu, că puterea Mea întru neputință se desăvârşeşte", (Cor. 12, 9-10), iată că după aceea sălta alungat şi prigonit! (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Nu disprețui sărăcia când o întâlneşti la alții; nu te speria de ea când vrea să te cerceteze pe tine; nu te ruşina când ea s-a şi sălăşluit alături de tine (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu a fi sărac e rău, ci rău e să fii nemulțumit cu sărăcia ta şi să te plângi asupra ei ca asupra vrăjmaşului tău, rău e să-i pizmuieşti pe bogați şi să-ți doreşti bogăție (Sfântul Dimitrie al Rostovului).

Tu te necăjeşti văzându-l pe omul bogat, dar el e mult mai necăjit de cât tine văzându-l pe acela care e mai bogat decât el (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Dacă oamenii nu ştiu să se folosească de sărăcie, vinovați sunt oamenii, nu sărăcia (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Dacă sărăcia te lipseşte de multe avantaje pământeşti, în schimb te duce pe o cale liberă de multe primejdii (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Sărăcia unită cu evlavia slujeşte drept mijlocul cel mai si gur pentru îngrădirea smereniei (Sfântul Grigorie Teologul).

Şi prosperitatea poate fi mai primejdioasă decât sărăcia, şi să ră cia mai mântuitoare decât prosperitatea. Deci nu invidia prosperitatea şi nu te deznădăjdui în sărăcie (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Oare e nevoie de multe pentru viață? Ah! Sfinții lui Dum ne zeu se mul țumeau cu foarte puțin. Puținul care ne este dat con stituie un lux, un belşug de prisos în comparație cu ceea ce au trăit sfinții. Să ne ru şi năm deci de nechibzuința noastră căl cătoare de lege (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Bogăția nu stă în faptul să ai bogăție, ci în faptul să nu te în gri jeşti de căutarea ei. Nu e sărac acela care nu are nimic, ci acela care do reş te multe; tot astfel nu e bogat acela care are multe, ci acela care nu ce re nimic (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Să nu dorim cele de prisos; să fim mulțumiți cu puțin şi vom fi în tot deauna bogați (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Nu se află printre oamenii muritori nici unul care s-ar putea lăuda că el a străbătut calea vieții fără să încerce grele nenorociri (Sfântul Grigorie Teo logul).

Nu-ți măsura durerea ta luând-o aparte, ca să nu ți se pară cu neputință de îndurat. Ci pune-o față în față cu întreaga durere omenească şi vei afla pen tru tine o mângâiere la dure re (Sfântul Vasilie cel Mare).

Să nu cauți prea multe mângâieri în ceea ce îți este dat pe un timp foarte scurt; ci caută-ți adevărata mângâiere în Dumnezeu – această mân gâiere va rămâne pentru totdeauna cu tine (Sfântul Dimitrie al Rostovului).

"Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră" (Matei 6, 21). Dacă vistieria ta – ceea ce doreşti; de ceea ce te îngrijeşti, ceea ce iubeşti – se află pe pământ, atunci să nu crezi că inima ta a fost în cer la Dumnezeu. (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Prin pacea din noi adeverim pe Hristos în viața noastră! (Sfântul Grigorie de Nyssa)

Sfântul Efrem Sirul:

CUVÂNT DESPRE RĂBDAREA NECAZURILOR1

Cel ce voieşte să fie bineplăcut Domnului şi să se facă moştenitor al lui Dumnezeu prin credință, ca să se numească şi el fiu al lui Dumnezeu, născându-se din Duhul Sfânt, apu cân du-se de îndelunga-răbdare şi de îngăduire, este dator mai înainte de toate să sufere vi te jeş te necazurile, strâmtorările şi nevoile care îl întâm pină, ori defăimări şi o cări de la oameni, ori nevăzute necazuri de multe feluri, care se aduc asu pra sufletului de duhurile viclene, spre a-l împiedica pe el de a spori în viața duhovnicească, şi care voiesc să îl aducă în moleşire, împuținare şi nerăbdare.

După purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Cel ce îngăduie ca fi e ca re suflet să fie încercat cu multe feluri de necazuri, ca să se arate cei care Îl iubesc din tot sufletul, dacă vor răbda vitejeşte toate cele aduse asupra lor de vicleanul şi nu se vor depărta de nădejdea în Dumnezeu, ci vor aştepta totdeauna cu multă răbdare şi credință iz bă virea prin dar; pentru aceea vor putea scăpa de toată ispita şi aşa, do bândind făgăduința, se vor face vrednici de Împărăția Cerurilor.

Deci, sufletul este dator să urmeze cuvântul Domnului, luând cru cea sa în fiecare zi (Marcu 10, 21), fiind gata a răbda pentru Hristos tot necazul şi toată ispita, arătată ori ascunsă, şi să se atârne de Domnul tot dea una cu nădejdea că este în stăpânirea Lui să se îngrijească a-l slo bozi pe suflet, izbăvindu-l de toată ispita şi necazul. Iar dacă nu se va îmbărbăta şi nu va suferi cu vitejie, răbdând toată ispita şi necazul, ci, ca şi cum nu se va izbăvi, se va scârbi, se va necăji, se va îngreuia, se va strâmtora şi se va împuțina în nevoință sau se va deznădăjdui, lu crul acesta este meşteşug al răutății însăşi. Căci răutatea aruncă şi lea gă pe suflet în lenevire, împuținare şi deznădejde, neaşteptând mila Dom nului întru credință neîndoielnică, fiindcă nu s-a făcut următor tu tu ror Sfinților, nici nu a umblat pe căile Domnului.

Ia aminte şi vezi cum dintru început Părinții, Patriarhii, Proorocii, Apostolii şi Mucenicii, trecând prin această cale a necazurilor şi a is pi te lor, au putut să placă lui Dumnezeu răbdând vitejeşte toată ispita şi necazurile; şi se bucurau în strâmtorări pentru aşteptata nădejde a răs plătirii, precum zice Scriptura: *Fiule, dacă te apropii a sluji Domnului, gă teşte-ți sufletul tău la ispită. Îndreptează-ți inima ta şi rabdă* (Isus Si rah 2,1). Şi iarăşi Apostolul zice: *Iar dacă fără de certare sunteți, căreia păr taşi s-au făcut toți, apoi fii din desfrânare sunteți şi nu adevărați* (Evrei 12, 8). Şi în alt loc: *Cele aduse asupra ta toate ca pe nişte bune primeşte-le, fiindcă fără de Dumnezeu nimica nu se face*. Şi Domnul zice: *Fericiți veți fi când vă vor ocărî pe voi, şi vă vor prigoni, şi vor zice tot cuvântul rău îm potriva voastră, mințind pentru Mine. Bu cu ra ți-vă şi vă veseliți, că pla ta voastră multă este în ceruri.* Şi aceasta: *Fericiți cei prigoniți pentru drep tate că a acelora este Împărăția Cerurilor.* Prigoniți adică ori la vedere, de oa meni, ori pe ascuns, de duhurile viclene. Că împotriva su fletului care Îl iubeşte pe Dumnezeu se nevoiesc şi-l aruncă în necazuri de multe fe luri, ca să-l împiedice pe el să spo reas că în viața duhovnicească, ca să-l încerce dacă Îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, când rabdă tot necazul şi se ține de nădejde pâ nă la sfârşit, aşteptând izbăvirea.

Iară sufletul ce se trândăveşte sau se împuținează şi de nădejde se micşorează se va arăta că nu iubeşte într-adevăr pe Dumnezeu. Iar ne cazurile cele de multe feluri şi ispitele arată pe sufletele care sunt vred nice şi nevrednice, care au credință, nădejde şi răbdare şi care nu au. Ca întru toate să se arate suflete iscusite, credincioase şi vrednice;

răb dând până la sfârşit şi ţinând nădejdea credinţei şi primind iz bă vi rea, întru acest chip, făcându-se prin dar, după dreptate, moş te ni tori ai Împărăţiei.

Deci, ţine vitejeşte răbdarea şi nădejdea cu care fiecare suflet vo ieş te să fie bineplăcut lui Dumnezeu, şi aşa vei putea scăpa de toată împotrivi rea şi necazul vicleanului. Că nu slobozeşte Dumnezeu pe sufletul care nă dăjduieşte spre El şi pe El Îl aşteaptă să fie ispitit, încât să nu se dumirească şi să fie dat întru ispite şi necazuri pe care nu le poate su feri, după cum şi Apostolul zice: *Credincios este Dumnezeu, Care nu ne va lăsa pe noi a fi ispitiţi, ci va face împreună cu ispita şi ieşirea, ca să pu tem noi a suferi* (I Corinteni 10, 13).

Că nu ispiteşte vicleanul cât voieşte, nici nu necăjeşte pe suflet, ci cât îi dă voie Dumnezeu. Numai sufletul să rabde cu vitejie şi să ţină nă dejdea cea întru credinţă, aşteptând aju to rul şi sprijinul de la El, şi este cu neputinţă să fie părăsit. Ci pe cât se nevoieşte, şi prin cre din ţă şi nădejde aleargă către Dumnezeu, şi aşteaptă ajutorul şi izbăvirea fă ră de îndoială de la El, pe atât mai degrabă îl izbăveşte pe el Dom nul de tot ne cazul ce-l înconjoară. Că ştie El cât trebuie să intre su fletul în cercetare şi ispită şi tot atâta şi sloboade. Numai el să fie vi teaz până la sfârşit şi nu se va ruşina, după cum s-a zis: *Necazul răb da re lucrează, iar răbdarea cercare, iar cercarea nă dejde, iar nădejdea nu se ruşinează* (Romani 5, 3-5). Şi iarăşi: *Ca nişte slujitori ai lui Dumnezeu în tru răbdare multă, întru necazuri, întru nevoi, întru strâmtorări* (II Co rin teni 6, 4) şi celelalte. Şi Domnul zice: *Iar cel ce va răbda până în sfâr şit, acela se va mântui* (Matei 10, 22). Şi iarăşi: *Întru răb darea voastră, veţi câştiga sufletele voastre*. Şi apoi zice: *Cine a crezut şi s-a ruşinat, sau cine a răbdat întru cuvântul Lui şi a fost părăsit; şi cine L-a chemat pe El şi l-a trecut cu vederea?*

Dacă oamenii, cei ce s-au făcut părtaşi de puţină pricepere şi în ţe legere, ştiu să încerce şi să aleagă câtă greutate şi povară poate să poarte fiecare dintre animale, precum asinul sau cămila, şi, după putere, pe atâta şi încarcă pe ele. Dacă olarul, cel ce a făcut vasele, nu le va băga în cuptor, ca să se întărească, arzându-se, nu se vor fa ce de folos pentru trebu in ţa oamenilor, şi el ştie câtă vreme trebuie să le lase în foc până când să se facă de treabă; nici nu le lasă pe ele mai mult decât trebuie în cuptor, ca să nu se strice, arzându-se prea mult, dar nici prea puţin, ca să nu rămână crude şi fără folos.

Dacă în ce le stricăcioase şi văzute atâta socoteală şi cunoştinţă au oamenii, cu cât mai vârtos Dumnezeu, Care este necuprins cu cunoştinţa şi cu pri ce perea şi fiind cu totul Înţelepciune, ştie de câte cercări şi ispite au tre bu inţă sufletele care voiesc a-I bineplăcea Lui şi poftesc a dobândi veş ni ca viaţă şi aşa, răbdând cu vitejie şi cu osârdie întru nădejde tot ne ca zul până la sfârşit, se fac iscusite şi vrednice de Împărăţia Cerurilor.

Precum cânepa nu este bună pentru a se face din ea torturi foarte subţiri dacă nu se va meliţa mult, şi pe cât se meliţă, pe atâta se face mai curată şi mai uşor de folosit, tot aşa şi sufletul cel iu bi tor de Dumnezeu, intrând întru multe lămuriri şi ispite şi răbdând vi te jeşte necazuri, se face mai curat şi mai bun de treabă întru lucrarea cea duhovnicească a subţirimii, şi pe urmă se învredniceşte a moşteni la tura cea cerească a Împărăţiei.

Precum vasul cel nou făcut, în foc fiind aruncat, este nefolositor spre trebuinţa oamenilor; sau precum pruncul este neîndemânatec la lu crul lumii, că nu poate zidi cetăţi, nici să sădească, nici să semene, nici să săvârşească altceva din ale lumii, tot aşa şi sufletele cele ce s-au fă cut părtaşe Dumne ze iescului Dar se hrănesc din dulceaţa şi odihna Du hului, pentru pruncia lor, nefiind încă încercate în diferite ispite şi ne cazuri de la viclenele duhuri, prin care se arată răbdarea, datorită bu nătăţii Domnului. Ei încă sunt

prunci şi, ca să zic aşa, încă nu sunt de trebuință Împărăției, precum s-a zis: *Iar de sunteți fără de cercare, că reia părtaşi s-au făcut toți, apoi sunteți fii din desfrânare şi nu adevărați* (Evrei 12, 8).

Drept aceea necazurile şi ispitele sunt de folos omului şi îl fac pe su flet iscusit şi tare dacă rabdă pe cele aduse asupra sa cu vitejie şi cu osârdie, bi zui ndu-se şi având nădejdea în Dumnezeu, aşteptând cu cre dință neîndoită mila şi izbăvirea cea de la Domnul. Şi cu neputință este să nu dobândească făgă duința Duhului şi izbăvirea de patimile răutății şi să se în vrednicească, ca un iscusit şi credincios, ținând întru răb da re până la sfârşit nă dejdea cea întru Domnul.

Că Sfinții Mucenici la arătare au răbdat multe munci şi până la moar te au ținut nădejdea cea întru Domnul, şi au rămas întru buna măr turisire, învrednicindu-se a lua cununile dreptății şi aşa lămuriți s-au arătat. Iar cei ce au răbdat mai mul te şi mai cumplite munci au câş tigat mai multă slavă şi în drăzneală către Dumnezeu. Iar câți nu au cre zut, temân du-se de necazuri şi de munci, fără a rămâne întru buna măr tu risire până la sfârşit, se vor arăta fără de îndrăzneală şi ruşinați, aici şi în ziua Judecății.

În acelaşi timp şi sufletele, dându-se la necazuri, ca să se lă mu reas că de duhurile vicleniei, muncindu-se nevăzut şi în multe chipuri: ori în ascuns, înlăuntru, cu dureri de necazuri; ori prin gânduri viclene; ori încă şi la arătare, prin patimi tru peşti, răbdând cu vitejie şi nădejdea ți nând-o şi aşteptând răs pla ta Domnului, se învrednicesc cununilor drep tății, aceeaşi izbă vire înlăuntru având şi aceeaşi îndrăzneală ca a Sfinților Mu cenici o află înaintea lui Dumnezeu în ziua Judecății. Că aceeaşi mu cenicie a necazurilor au răbdat de la duhurile vi cle niei precum Sfinții Mu ce nici pe crucea păti mi rii. Şi pe cât vi cleanul ridică asupra lor mai multe necazuri şi le rabdă şi țin până la sfârşit nădejdea, pe atât mai multă slavă câş ti gă îna in tea lui Dumnezeu. Şi aici se vor izbăvi după nădejdea aştep tă rii lor şi se învrednicesc de mângâierea Duhului Sfânt, şi aco lo se vor face moştenitori ai veşnicelor bunătăți şi ai Împărăției.

Iar câte suflete s-au dat înapoi, de temere şi de frică, ne răb dând necazurile, ci vin întru împuținare, întru nerăbdare şi deznădejde şi se întorc de la calea dreptății, şi nu aşteaptă până la sfârşit mila Domnului, acestea, aflându-se nedrepte, cum vor putea dobândi viața cea veşnică? Că tot sufletul este dator, până la moarte, a pătimi îndelung şi a răbda până la sfârşit pentru Domnul, Cel ce pentru noi a murit, ținând nădejdea cea către El şi aşa să se învrednicească veşnicei mântuiri.

Deci, cei ce voiesc a scăpa cu desăvârşire de gheena cea veşnică, ca re munceşte pe cei păcătoşi, şi să dobândească veşnica Împărăție, să rab de aici ispitele pe care vicleanul le aduce de-a pururea asupra lor. Şi da că vor răbda până la sfârşit, aşteptând mila Domnului întru credință, se izbăvesc de ispite şi de necazuri cu Darul şi se învrednicesc îm păr tă şi rii Duhului Sfânt, scapă din veşnica gheenă şi moştenesc Împărăția cea veşnică a Domnului. Că acest fel de cale strâmtă şi necăjită ce duce la viață a aşezat Domnul, precum este scris: *Pentru aceasta sunt puțini cei ce călătoresc pe dânsa* (Matei 7, 14).

Fiind pusă înaintea noastră acest fel de nădejde şi atâtea fă gă du in țe de către nemincinosul Dumnezeu, să răbdăm vitejeşte toată împotrivi rea şi necazul vicleanului pentru nădejdea ce ne este făgăduită no uă în ceruri. Căci necazurile pe care le vom răbda pentru Domnul nu pot fi de o potrivă cu făgăduința vieții veşnice, cu mângâierea Sfântului Duh sau cu izbăvirea de întunericul răutății şi iertarea mulțimii dato rii lor pă ca te lor noastre, precum s-a zis: *Iar judecându-ne, de Domnul ne cer tăm, ca să nu ne osândim împreună cu lumea* (I Corinteni 11, 32). Şi ia răşi: *Că nu sunt vrednice*

pătimirile vremii de acum de slava care ni se va des coperi (Romani 8, 18). Să ne facem ca nişte ostaşi viteji, murind cu osâr die pen tru Împăratul nostru. Căci când eram în lume, când pe tre ceam în lo curile cele lumeşti, nu pătimeam unele ca acestea, nici nu e ram su puşi sub aceste feluri de necazuri. Ci acum, când ne-am apro piat să Îi bi ne plăcem Domnului, se ridică asupra noastră de la vicleanul dia vol acest fel de ispite şi necazuri. Vedeți că aces tea le pă ti mim pentru Domnul, fiindcă ne zavistuieşte viclea nul şi se ispiteşte a ne abate de la ca lea vieții şi a ne aduce întru moleşire şi împuținare, ca să nu ne mân tuim.

Cu cât vicleanul se scoală împotriva noastră, noi de vom afla în tru răbdare bărbăție şi vitejie, fiind credincioşi şi gata până la moarte, ru gându-ne a răbda pentru nădejdea cea întru Hristos, se risipesc toate mă iestriile lui. Că avem al nostru sprijinitor şi apărător pe Hristos, Care şi nouă, celor ce ne necăjim şi nădăjduim spre El, ne dă răbdare şi pe aceia îi ruşinează, iar noi luăm, prin Domnul, răsplată pentru os te nea lă, adică Împărăția Cerurilor.

Deci, să ne facem ca nişte nicovale, bătându-ne, dar nearătând chi puri de moleşire, de împuținare şi de trândăvie, prin bătăi şi ispite. Pri mindu-le întru noi şi făcându-ne iscu siți, să biruim prin răbdare pe îm potrivă-luptătorul.

Tot aşa Domnul nostru a trecut nevoința aceasta, fiind bă tut, o că rât, prigonit, batjocorit, scuipat, iar la urmă a fost mun cit cu ne cin sti tă moarte pe cruce de cei fără de lege. Şi toate acestea le-a suferit pen tru mântuirea noastră, lăsân du-ne nouă pildă de viață, ca pe calea pe care a trecut El, de necaz, de ispită şi de moarte, pe aceeaşi cale să călă to reas că şi cei care cu adevărat cred întru El şi voiesc să se facă îm preună moştenitori cu El. Că precum El, după multe pătimiri, mai pe urmă, fiind chinuit, a murit răstignit pe Cruce, şi după ce a murit a omo rât şi a osândit păcatul, supunând prin trup puterile cele po triv ni ce, după cum s-a zis: *Dezbrăcând ince pă toriile şi stăpâniile pe Cruce le-a dat la iveală, vădindu-le pe ele întru dânsa,* tot aşa şi noi, dacă vom su fe ri toată îm po tri virea şi necazul vicleanului cu vitejie şi cu osârdie, până la moar te, vom birui pe potrivnicul prin credință şi prin răbdare şi prin nă dejdea cea întru Domnul. Şi aşa aflându-ne iscusiți, de aici ne vom în vrednici izbăvirii Lui şi ne vom umple de sfin ția Duhului Sfânt şi ne vom face moştenitori ai vieții ce lei veşnice. Că la nevoința cea du hov ni ceasca biru ința asu pra potrivnicului se face prin pătimire şi prin moar te. Păti mind şi murind cu osârdie pentru Domnul, vom birui pe po trivnic.

Pentru aceasta tot necazul şi ispitele nu le socotiți dure roa se şi as pre, ci potrivite. Şi suferiți toată împotrivirea vrăj ma şului, având înaintea ochi lor totdeauna moartea Dom nu lui, precum El a zis: *În fiecare zi ri di că-ți crucea*, care în seam nă moarte, şi să urmăm după El şi aşa cu bu curie să su fe rim tot necazul, ori ascuns, ori arătat. Căci dacă vom aş tep ta să suferim moartea pentru Domnul şi, dorind-o, o vom avea tot dea u na înaintea ochilor, cu cât mai vârtos vom suferi cu uşurință şi cu bu cu rie orice fel de necazuri grele. Pentru că nu avem înaintea ochilor moar tea Domnului şi mintea nu o doreşte totdeauna, pentru aceasta so co tim necazurile grele şi pline de povară. Că cel ce doreşte să moş te neas că pe Hristos şi cele ale Lui, doreşte a le pătimi la fel. Cei ce iubesc pe Hris tos întru aceasta se arată: când tot necazul ce vine asu pra lor îl su feră cu vitejie şi cu osârdie pentru nădejdea cea întru Hristos.

Deci, să rugăm pe Domnul ca să ne dea nouă pricepere spre a cu noaş te voia Lui şi a o săvârşi cu osârdie întru toate cu îndelungă-răb da re, cu bucurie, pe care ne-o va dărui

nouă, dându-ne puteri spre cele fo lositoare. Ca aflându-ne iscusiți şi vrednici, să dobândim veşnica mân tui re întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Oare cei trândavi, leneşi şi nebăgători de seamă întru ce se vor lă u da? Întru moleşire, trândăvie şi pieire? Vai lor că s-au trândăvit!

Veniți, prietenii mei, să ne sârguim, veniți să cădem către Dom nul. Să plângem şi să ne tânguim înaintea Lui fără şovăire, ca să ni se dă ruiască luminarea sufletului. Pricepeți măiestriile vrăjmaşului nos tru, potrivnicului şi urâtorului de bine, că aruncă înaintea noastră alu ne cări, sminteli şi vă tă mare de mult câştig, răspândirea veacului aces tu ia şi dulceață trupească, încă de a trăi mult în viața aceasta, temere în tru pustnicie, lenevire întru rugăciuni, somn întru cântarea cea de psalmi şi odihnă trupească. Şi pe cât acela se sârguieşte, pe atâta noi ne lenevim şi ne trândăvim. Pe cât acela pândeşte, pe atâta noi nu bă găm de seamă, ştiind că zilele noastre s-au scurtat şi vremea a sosit şi Dom nul slavei vine cu buna cu viin ță a frumuseții Sale şi cu înfri co şa te le puteri ale Împă rației Sale.

Frică îmi este, frații mei, ca nu cumva la noi să se îm pli neas că cu vântul Domnului ce zice că vor veni de la răsărituri şi de la apusuri şi de la miazănoapte şi de la mare şi se vor aşe za cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov întru Împărăția Ceru ri lor, iar voi veți fi scoşi afară! (Matei 8,11).

Rogu-Te pe Tine, Lumina adevărului, Iisuse, Naşterea Binecu vân ta tului Părinte, Raza ipostasului Lui, Cel ce şezi de-a dreapta măririi Lui, Fiule necuprins, neurmate Iisuse şi necercetate Dumnezeule, lau da şi bucuria celor ce Te iubesc pe Tine, viața mea, Iisuse, mântuieşte-mă pe mine pentru îndurarea Ta. Că Tu eşti binecuvântat şi preaslăvit în vecii vecilor. Amin.

DIN MĂRGĂRITARELE PATERICULUI

Intră, o, omule, în minunata lume a Patericului. Şi mult te vei folosi. Până acum ai cunoscut lumea care te înconjoară, cu oameni iubitori de desfătări, cu oameni care trăiesc în patimi, cu oameni care fug de greutăți. Ai cunoscut lumea care te-a modelat după chipul ei şi te-ai împărtăşit de duhul ei.

Cunoaşte acum lumea sfinților care au făcut să rodească pustia cu roade înțelegătoare. Lumea cuvioşilor care L-au iubit pe Dumnezeu şi în care s-a sălăşluit Dumnezeu. Şi vei vedea că taina acestei sălăşluiri a fost tocmai primirea voii lui Dumnezeu, răbdarea fără cârtire a celor mai mari greutăți şi necazuri, pătimirea celor mai dure ispitiri din partea cetei îngerilor căzuți. "Răbdare, răbdare, răbdare!", repeta un mare duhovnic, părintele Cleopa, şi mulți se bucurau că îl ascultă vorbind, dar puțini îi urmau sfatul.

"Răbdare, răbdare, răbdare!", ne îndeamnă bătrânii Patericului pe cei ce trăim în aceste veacuri de răcire a credinței. Şi ei ştiau că vor veni aceste vremuri. Dar mai ştiau şi că cei ce vor birui norul de ispite mari se vor chema în Împărăția Cerurilor.

Să ne împărtăşim din înțelepciunea sfinților Patericului. Să luăm putere, să luăm curaj, şi să pornim pe calea cea strâmtă şi cu chinuri care duce la Hristos. Şi să nu cugetăm că astăzi nu mai lucrează Dumnezeu. Dumnezeul Părinților noştri acelaşi este, până la sfârşitul veacurilor.

Acum citeşte câteva dintre mărgăritarele pe care Patericul ți le pune înainte. Şi dacă iei aminte, nu puține vor fi roadele:

Zis-a avva Antonie către avva Pimen: "Aceasta este lucra rea cea mare a omului, ca greşeala sa să o pună asupra sa înaintea lui Dumnezeu şi să aştepte ispita până la ră su flarea cea mai de pe urmă".

Acelaşi a zis: "Nimeni neispitit nu va putea să intre în Împărăția Cerurilor. Că ridică, zice, ispitele şi nimeni nu este care să mântuiască".

Se zicea iarăşi că după ce auzea că s-au copt tot felul de poame şi se treceau, atunci Avva Arsenie singur zicea: "adu ce ți-mi". Şi gusta numai o dată puțin din toate şi mulțumea lui Dumnezeu.

S-a îmbolnăvit odată avva Arsenie la schit şi ajunsese într-atâta sărăcie încât tre buindu-i o cămăşuță de in şi ne având cu ce să o cumpere a luat milostenie de la cineva şi a zis: "Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că m-ai învrednicit să iau milostenie pentru nume le Tău!"

Zis-a avva Daniil: ne-a povestit nouă avva Arsenie despre cineva, deşi poate chiar despre el vorbea, că şezând un bătrân în chilia sa i-a venit glas zicând: "Vino, şi îți voi arăta lu crurile oamenilor". Şi sculându-se, a ieşit şi l-a dus pe el într-un loc şi i-a arătat un arap tăind lemne şi făcând o sarcină mare şi acela se ispitea să o ridice, dar nu putea. Şi în loc să mai ia dintr-însa, el, mergând, mai tăia lemne şi mai adăuga pentru sarcină. Şi

aceasta o făcea vreme îndelungată şi mergând puţin mai înainte, iarăşi i-au arătat lui un om stând lângă un lac şi scoţând apă dintr-însul şi turnând-o într-un jgheab găurit, din care curgea iarăşi în lac. Şi i-a zis lui iarăşi: "Vino să îţi arăt alta"; şi a văzut o biserică şi doi oameni călări pe cai, ţinând o prăjină de-a curmezişul, unul împotriva altuia. Şi voiau să intre prin uşă şi nu puteau, pentru că era prăjina de-a curmezişul şi nu s-a smerit nici unul pe sine înapoia celuilalt, ca să întoarcă prăjina de-a dreptul şi pentru aceasta au rămas afară. Şi bătrânul a zis: "Aceştia sunt oamenii care poartă cu mân drie cumpăna, ca şi cum ar fi a dreptăţii, şi nu s-au smerit ca să se îndrepteze pe sine şi să călătorească pe calea cea smerită a lui Hristos. Pentru aceasta şi rămân afară de Îm părăţia lui Dumnezeu. Iar cel ce tăia lemnele este omul cel întru multe păcate, care, în loc să se pocăiască, adaugă alte fărădelegi peste păcatele sale. Şi cel ce scotea apa este omul care face lucruri bune, dar pentru că are întru dânsele amestecare rea, cu aceasta a prăpădit şi lucrurile cele bune ale sale. Deci tot omul trebuie să fie treaz la lucrurile sale, ca să nu se ostenească în deşert".

Zis-a avva Alonie: "De nu va zice omul întru inima sa că eu singur şi Dumnezeu suntem în lume, nu va avea odihnă".

Zis-a iarăşi: "De nu aş fi stricat tot, n-aş fi putut să mă zidesc; adică, de n-aş fi lăsat tot ce mi se pare bun din voinţa mea, n-aş fi putut să dobândesc faptele bune".

Zicea Avva Dula, ucenicul lui Avva Visarion: "Călătorind noi odată pe ţărmurile mării, am însetat. Şi am zis lui avva Visarion: «Avvo, foarte îmi este sete». Şi, făcând rugă ciu ne, bă trânul mi-a zis: «Bea din mare». Şi s-a îndulcit apa şi am băut, dar eu am luat şi în vas, nu cumva mai încolo să-mi fie sete. Şi văzând bătrânul, mi-a zis: «Pentru ce ai luat în vas?» I-am zis lui: «Iartă-mă, ca nu cumva mai încolo să însetez». Şi a zis bătrânul: «Dumnezeu aici şi pretutindenea Dumnezeu»".

Lui avva Ghelasie i-a rămas o chilie de la un bătrân care era şi el monah, având locuinţa împrejurul Nicopolei. Şi această chilie avea şi livadă. Deci un lucrător oarecare al lui Vacat, cel ce era mai mare peste Nicopole, cel din Palestina, fiind rude nie răposatului bătrân, a venit către Vacat şi-l ruga să ia livada aceea, că i se părea că după lege la el trebuia să se pogoare. Iar el, fiind răpitor, se cumpănea cu mâinile sale să ia livada, iar Ghelasie, nevrând să dea mirenilor chilia călugărească, nu vroia să îi lase să o ia. Deci, pândind Vacat dobitoacele lui avva Ghelasie, care aduceau măsline de la livada aceea, şi luând măslinele cu mâinile sale, cu de-a sila le-a adus la casa sa şi de-abia mai târziu, cu ocară, a lăsat dobitoacele împreună cu oa me nii lor. Iar fericitul bătrân nici cât de puţină roadă nu a luat, iar livada nu a lă sat s-o ia, pentru pricina cea mai sus zisă, de unde s-a aprins Vacat. Şi fiindcă şi alte pricini îl trăgeau pe acesta, căci era iubitor de judecăţi, a mers la Ţarigrad, călătorind pe jos.

Deci, venind el la Antiohia, când acolo ca un luminător mare strălucea sfântul Simeon şi auzind de dânsul, că era mai presus de om, a dorit, ca un creştin, să îl vadă pe sfânt; iar sfântul Simeon, văzându-l pe el de pe stâlp, că a intrat în mă năstire, l-a întrebat pe el: "De unde eşti şi unde mergi?" Iar el a zis: "De la Palestina sunt şi merg la Ţarigrad". Iar sfântul iarăşi a zis către el: "Şi pentru care trebuinţă?" I-a răspuns Vacat: "Pentru multe trebuinţe şi nădăjduiesc, cu rugăciunile sfinţiei tale, să mă întorc şi să mă închin sfintelor

tale urme”. Şi i-a zis sfântul Simeon: “Nu voieşti să spui, dez nă dăj dui te omule, că mergi asupra omului lui Dumnezeu? Dar nu-ți va fi calea cu bine şi nici casa ta nu o vei mai vedea; iar de vei asculta sfatul meu, să te întorci de aici şi să te po că ieşti către dânsul, dacă cu viață vei ajunge la loc”. Deci îndată cuprin zân du-se de friguri şi punându-se în năsălie de cei ce erau cu dânsul, mergea după cuvântul sfântului Simeon, să ajungă la loc şi să se pocăiască înaintea părintelui Ghelasie, dar ajungând până la Virit, s-a săvârşit şi n-a mai văzut casa sa, după proorocia sfântului.

Acestea şi fiul lui, care tot cu acelaşi nume, adică Vacat, era numit, le-a spus după moartea tatălui său multor bărbați vrednici de credință.

Zis-a avva Zosima că, mergând el în Sfânta Cetate a Ieru salimului, a venit la dân sul un oarecare iubitor de Hristos şi i-a zis: “Avvo, am un frate care vieţuieşte cu mine şi, din ispi ta vicleanului, am avut prigonire între noi. Apoi eu po că in du-mă, acela nu voieşte să se îm pace cu mine. Pleacă-te, dar, pentru Domnul, şi-i vorbeşte lui cele pentru pace”. Iar el cum a auzit, îndată a chemat pe fratele acela şi i-a grăit lui cele ce se cu ve neau pentru pace şi unire. Iar el întâi se părea că se pleacă, apoi, socotind, i-a zis: “nu pot să mă îm pac cu el, pentru că m-am jurat pe Cruce, ca de acum să fiu neîmpăcat cu el”. Iar egu me nul, zâmbind, i-a zis lui: “Jură mântul tău, frate, are acest fel de putere, ca şi cum ai fi zis: «Mă jur pe Crucea Ta, Hristoase, că nu voi păzi poruncile Tale, ci voi face voia vrăj ma şu lui Tău diavol!» Deci, o, frate, nu numai că eşti dator să faci să stea mânia cea rea, ci şi să te pocăieşti şi să te căieşti pentru ea şi să-ți prihăneşti obrăzni cia ta, ca să nu te mai ră peşti de dânsa. Că şi Irod de se căia şi nu ar fi întărit jurămân tul său, nu ar fi făcut a cea cumplită uci dere, tăind pe Îna in te-Mergătorul lui Hristos”. Deci, fra te le, umilindu-se pentru aceasta, s-a pocăit înaintea fratelui său şi a lui avva Zosima şi aşa ca darul lui Dumnezeu s-au unit iarăşi întru dragoste.

Zis-a iarăşi avva Theodor al Fermii: “Mulți în vremea aceas ta au ales odihna mai înainte de a le-o da lor Dumnezeu”.

Întrebat-a maica Theodora pe avva Teofil: “Ce este cuvân tul acela al Apostolului: «vremea răscumpărând» (Colos. IV, 5)?” Iar el i-a zis ei: “Numirea arată câştigul. Adică: vreme de ocară ți-a venit? Cumpără cu smerita cugetare şi cu înde lun ga răbdare vremea ocării şi trage câştigul la tine. Vreme de necinste ți-a venit? Cu suferirea rău tății cumpără vremea şi câştigă. Pără mincinoasă de-ți va veni, cu răbdarea şi cu nă dejdea câştigă. Şi toate cele împotrivă, de vom voi, ni se vor face nouă câştiguri”.

Zis-a maica Theodora: “Siliți-vă să intrați prin uşa cea strâmtă (Mat. 7, 13), că, precum pomii, de nu vor lua ierni şi ploi, nu pot să facă roadă, aşa şi nouă veacul acesta iarnă ne este (F. Ap., 14, 22). Şi Împărăției Cerurilor nu vom putea să ne facem părtaşi, fără numai prin multe necazuri şi ispite!”

Zicea iarăşi această maică Theodora că odată un bărbat evlavios era ocărât de cineva şi îşi zicea în sine acestea: “Puteam şi eu să-ți zic asemenea, dar legea lui Dumnezeu îmi închide gura”.

A zis iarăşi maica Theodora că era un călugăr care, de mulțimea ispitelor, zi cea: “Mă duc de aici”. Şi după ce şi-a pus sandalele în picioare, a văzut pe alt om că-şi pune şi el sandalele şi a zis către dânsul acela: “Au nu pentru tine ieşi? Iată, eu merg mai înainte decât tine, oriunde vei merge”. Şi acest om era dracul, care îi făcea lui ispite.

Zis-a avva Pimen pentru avva Ioan Colov că s-a rugat lui Dumnezeu şi s-au ridicat patimile de la dânsul şi s-a făcut fără de grijă; şi ducându-se, a spus unui bătrân: mă văd pe mine că mă odihnesc şi nu am nici un război. Şi i-a zis lui bătrânul: “Du-te, roa gă-te lui Dumnezeu, ca să-ți vină răz bo iul şi zdrobirea şi smerenia pe care le aveai mai înainte! Că prin războaie sporeşte sufletul”. Deci, s-a rugat şi după ce a venit răz boiul, nu s-a mai rugat să-l ia de la dânsul, ci zicea: “Dă-mi, Doamne, răbdare în răz boaie!”

Zis-a avva Ioan că poarta cerului este smerenia. Şi părinții noştri prin multe ocări bucurându-se au intrat în cetatea lui Dumnezeu.

Acelaşi a zis fratelui său: “Deşi înaintea oamenilor sun tem foarte proşti şi nebăgați în seamă, să ne bucurăm pentru aceasta, ca să ne cinstim înaintea lui Dumnezeu”.

Avva Isidor a zis: “Priceperea sfinților aceasta este, ca să cunoască voia lui Dumnezeu. Că pe toate le biruieşte omul cu supunerea la adevăr, că icoană şi asemănare a lui Dum ne zeu este. Dar decât toate patimile mai cumplit este a urma ini mii sale, adică socotelii sale, iar nu legii lui Dumnezeu, care la început pare omului că are oarecare odihnă, iar mai pe urmă i se face lui întreaga plângere. Că n-au cunoscut taina dumnezeieştii iconomii, nici au aflat calea sfinților, ca să um ble pe dânsa. Acum dar este vreme ca să facem Domnului, că mântuirea este în vreme de necaz. Că este scris: «întru răb da rea voastră veți dobândi sufletele voastre» (Luca 21, 19)”.

Zis-a avva Isidor: “dacă pofteşti mântuirea, fă toate cele ce te duc la dânsa”.

Zis-a avva Moise în Schit: “De vom păzi poruncile pă rin ți lor noştri, eu mă fac chezaş pentru voi către Dumnezeu că barbarii nu vor veni aici; iar de nu le vom păzi, are să se pustiască locul acesta”.

A zis avva Matoi că trei bătrâni s-au dus la avva Pafnutie, căruia i se zicea Chefala, ca să-l întrebe un cuvânt. Şi le-a zis lor bătrânul: “Ce voiți să vă zic vouă, cuvânt duhovnicesc sau trupesc?” I-au răspuns lui: “Duhovnicesc”. Le-a zis lor bă trâ nul: “Duceți-vă, iubiți necazul mai mult decât odihna şi necinstea mai mult decât slava şi a da mai vârtos decât a lua”.

A zis avva Nil: “Pentru orice vei suferi răbdând, vei găsi roadă în vremea rugăciunii”.

Întrebat fiind avva Nistero de avva Pimen de unde a câş ti gat această faptă bună, căci oricând i s-a întâmplat necaz în chinovie, nu grăia, nici nu intra în mijloc, a răspuns: “Iar tă-mă, avvo! Când am intrat la început în chinovie, am zis cugetului meu: că tu şi măgarul una sunteți. Precum măgarul se bate şi nu grăieşte, se ocărăşte şi nimic nu

răspunde, aşa şi tu. După cum zice psalmistul: «dobitoc m-am făcut la Tine şi eu pururea cu Tine» (Ps. 72, 22)".

Zis-a avva Orsisie: "Cărămida punându-se la temelie near să, aproape de râu, nu rabdă o zi, iar cea arsă ca piatra rămâne. Aşa este şi omul care are socoteală trupească şi nu s-a ars ca Iosif cu frica lui Dumnezeu: se risipeşte după ce s-a suit la stăpânire. Căci multe sunt ispitele unora ca aceştia, fiindcă sunt în mijlocul oamenilor. Deci, bine este ca cineva, după ce îşi va cunoaşte măsurile sale, să fugă de greutatea stăpânirii, căci cei tari în credință neclintiți sunt. Pentru însuşi sfântul Iosif de va voi cineva să vorbească, zice că nu a fost pământesc. Cu câte a fost ispitit şi în ce fel de țară, unde nu era atunci urmă de cinstire a lui Dumnezeu? Însă Dum ne zeul părinților lui era cu dânsul şi l-a scos din tot necazul şi acum este cu părinții săi în Împărăția Cerurilor. Şi noi, cu nos când măsurile noastre, să ne nevoim, căci aşa vom putea scăpa de judecata lui Dumnezeu".

A zis avva Pimen: "Bună este ispitirea, că aceasta face pe om mai lămurit".

Zis-a iarăşi avva Pimen: "Şi de va face omul cer nou şi pământ nou, nu poate să fie fără de griji".

Un frate a întrebat pe avva Pimen, zicând: "De voi vedea vreun frate despre care am auzit vreo greşeală, nu vreau să-l bag pe el în chilia mea; iar de voi vedea vreunul bun, mă bucur împreună cu el". I-a zis lui bătrânul: "De faci fratelui celui bun puțin bine, îndoit fă cu acela, că este neputincios. Căci era cineva într-o obşte, anume Timotei, puternic, şi auzind egumenul veste de un frate pentru o ispită, l-a întrebat pe Timotei de el. Şi l-a sfătuit să-l scoată afară. Deci, după ce l-a scos, s-a pus ispita fratelui asupra lui Timotei, până ce s-a primejduit. Şi plângea Timotei înaintea lui Dumnezeu, zicând: «Am greşit, iartă-mă!» Şi i-a venit lui glas zicând: «Ti motei, să nu socoteşti că aceasta ți-am făcut ție pentru altceva, decât numai că ai trecut cu vederea pe fratele tău în vremea ispitei lui»".

Zis-a iarăşi: "De te vei socoti pe tine de nimic, vei avea odihnă, ori în ce loc te vei afla".

Spunea avva Iosif despre avva Pimen, zicând: "Despre acesta este cuvântul cel scris în Evanghelie: cel ce are haină să o vândă şi să-şi cumpere cuțit (Luca 22, 36). Adică: cel ce are odihnă să o lase şi să țină calea cea strâmtă".

Întrebat a fost avva Pimen: la cine se potriveşte cuvântul cel scris: "Să nu vă grijiți pentru mâine" (Mat. 6, 31)? I-a răspuns lui bătrânul: "S-a zis pentru omul care se află în ispită şi se împuținează, să nu se îngrijească, zicând: câtă vreme am ispita aceasta? Ci mai vârtos să socotesc, zicând în fiecare zi: astăzi!"

Întrebat-a unul din părinți pe avva Sisoe, zicând: "De voi şedea în pustie şi va veni vreun barbar, vrând să mă omoare, şi de voi putea asupra lui, omorî-l-voi pe el?" Şi a zis bătrâ nul: "Nu, ci lasă-l la Dumnezeu, căci orice fel de ispită va veni omului, omul să

zică: «pentru păcatele mele s-a întâm plat aceasta». Iar dacă vreun lucru bun se va întâmpla, să zică: «din mila lui Dumnezeu este»“.

Povestitu-s-a despre maica Sara că a răbdat treisprezece ani, fiind luptată tare de dracul curviei şi niciodată nu s-a rugat să se depărteze războiul de la dânsa, ci mai vârtos zicea: “Dumnezeule, dă-mi putere!”

Zis-a maica Singlitichia: “Luptă şi osteneală multă este celor ce se apropie de Dumnezeu la început, şi după aceea bucurie negrăită. Că precum cei ce vor să aţâţe foc, întâi se afumă şi lăcrimează şi aşa dovedesc lucrul ce-l caută. Pentru că se zicea: Dumnezeul nostru este foc mistuitor (Evr. 12, 29). Aşa trebuie şi noi cu noi: să aţâţăm focul cu lacrimi şi cu osteneli.”

Întrebată a fost fericita Singlitichia de este lucru desăvâr şit neagoniseala. Iar ea a zis: “Desăvârşită este la cei ce o rabdă; că cei ce rabdă aceasta, necaz adevărat au cu trupul, dar odihnă cu sufletul. Căci precum hainele cele vârtoase, călcându-se şi frecându-se, se spală, aşa şi sufletul cel tare, prin sărăcia cea de bunăvoie, mai mult se întăreşte”.

Zis-a iarăşi: “Bine este a nu te mânia. Iar dacă se va în tâm pla, nici o parte din zi să nu ţi se lase spre patimă, zicând: «să nu apună soarele» (Efeseni 6, 26); dar tu să nu aştepţi până ce toată vremea ta apune. De ce urăşti pe omul care te-a mâhnit? Nu este el cel ce ţi-a făcut strâmbătate, ci diavolul. Urăşte boala, nu pe cel ce boleşte!”

În Tavenia este o mănăstire de maici ca de patru sute, de cealaltă parte a bărbaţilor, în care era o fecioară, care pentru Hris tos se prefăcea că este nebună, anume Isidora, smerin du-se şi defăimându-se. Pentru aceasta, într-atât se îngreţoşau toate suro rile, încât nici măcar nu mâncau cu dânsa. Şi acest lucru cu bucurie l-a primit fecioara. Şi era fapta cea bună a ei în mănăstire foarte folositoare, căci toată slujba o făcea, tutu ror ca o roabă supunându-se, la toată biruinţa lor şi cu toată blândeţea. Aşadar, era fe cioara ca un burete al soborului, precum Dumnezeu a zis: “cel ce voieşte să fie mare, să fie tuturor slugă” (Mat. 20, 27; Marcu 10, 44). Şi “oricui i se pa re că este înţelept, nebun să se facă” (I Cor. 3, 18). Chi pul călugăresc al celorlalte era tunderea, fiindcă aveau culionul pe cap. Iar aceasta, cu o cârpă legându-şi capul, fă cea slujba. Dar nici una din cele patru sute nu a văzut-o mân când vreodată, nici bucăţică de pâine luând, ci fărâmi turile meselor cu buretele adunându-le şi oalele spălându-le, cu aces tea se îndestula, nicio dată încălţându-se. N-a ocărât nici oda tă pe nimeni, n-a cârtit, n-a grăit grai mic sau mare, mă car că era ocărâtă şi îmboldită şi blesteme primea şi multora le era urâtă. Pen tru această prea cuvioasă a venit un înger la sfântul Pitirun, bărbat prea iscusit şi pustnic îmbunătăţit, şi i-a zis: “De ce cugeţi înalt pentru isprăvile tale, ca un cucer nic şi care şezi într-acest loc? Vrei să vezi femeie mai cucer ni că decât tine? Du-te la mănăstirea de maici a tavenisioţilor şi vei afla acolo o fecioară, care are diademă pe cap! Aceea este mai bună decât tine. Căci cu atâta gloată luptându-se şi în felurite chinuri tuturor robind, niciodată nu şi-a lăsat mintea ca să se depărteze de Dumnezeu, măcar că toate se îngreţoşează de dânsa. Iar tu, şezând aici, cetăţile cu mintea le năluceşti, cel ce niciodată n-ai văzut lume”. Deci, scu lân du-se marele Pitirun, a venit la Tavene şi se ruga părinţilor să treacă la mănăstirea maicilor. Deci, ca pe unul ce era părinte cinstit şi în nevoinţă îmbătrânit, cu

îndrăzneală l-au băgat înă untru, după ce a trecut râul. Şi după ce s-au rugat ei lui Dumnezeu, a cerut marele Pitirun să vadă la faţă toate fecioa re le. Toate ve nind la mijloc, aceea nu se arăta. Le-a zis lor Pitirun: "Aduceţi-mi-le pe toate!" Iar ele, zicând că au venit toate, le-a zis lor: "Lipseşte una, pe care mi-a arătat-o înge rul". I-au zis lui: "Una avem la bucătărie şi este nebună". Zis-a marele Pitirun: "Aduceţi-o şi pe aceea şi lăsaţi-o să o văd!" Iar ea nu s-a supus, simţind pricina (că poate i s-a des coperit şi ei). Deci o târau cu de-a sila, ducând-o şi zicând: "Sfântul Pitirun voieşte să te vadă (că era renu mit acesta)". După ce au adus-o, a văzut marele Pitirun faţa ei şi cârpa care era pe cap şi pe frunte. Şi căzând la picioarele ei, i-a zis: "Blagosloveş te-mă, maică!" Căzând şi ea la picioarele lui, zicea: "Blagos lo veşte-mă tu, bunul meu părinte!" Şi văzând acestea, toate s-au spăimântat, zicând lui: "Avvo, nu te face de ocară, că este nebună". Le-a zis lor tutu ror sfântul: "Voi sunteţi nebune, iar aceasta este mai bună şi decât mine. Este Amma, adică maică duhovnicească. Şi mă rog lui Dumnezeu, să mă aflu vrednic cu dânsa în ziua Judecăţii". Acestea auzind, au căzut la dânsul toate plângând şi mărturisindu-se, cu ce feluri de chinuri o mâhneau pe sfânta aceasta. Şi una zicea: "Eu de-a pururea o ocăram". Alta: "Eu de chipul ei cel smerit râdeam". Şi alta: "Eu lăturile străchinilor de multe ori dea supra ei vărsam". Alta iarăşi: "Eu am bătut-o". Şi alta: "Eu pumni i-am dat". Alta: "Eu muştar de multe ori în nas i-am pus". În scurt, toate felurile de ocări le-au vestit că au făcut asupra ei. Deci, primind mărturisirea lor sfântul Pitirun şi rugându-se pentru dânsele împreună cu ea şi mult rugând pe cinstita lui Hristos roabă să se roage pentru dânsul, aşa a ieşit. Iar acea cinstită de Dumnezeu şi cuvioasă, de toate fiind foarte respectată şi slăvită, nesuferind slava şi cinstea cea de la toată frăţimea şi îndreptările fiecăreia, peste puţine zile a ieşit din mănăstire. Dar unde s-a dus, sau unde s-a ascuns, sau unde s-a săvârşit, nimeni nu a cunoscut.

În timpul prigoanelor, când prigoneau şi omorau pe creş tini pentru credinţa în Hristos, au prins şi pe doi fraţi călu gări, să-i muncească, şi i-au aruncat în temniţă până a doua zi, ca a doua zi să-i scoată, să-i muncească şi să-i omoare. Aceşti doi fraţi aveau vrajbă şi pizmă între dânşii. Fiind ei deci în temniţă aruncaţi, bătuţi şi munciţi, unul, umi lindu-se cu inima, a zis celuilalt: "Frate, iată, mâine ne vor scoate la ju decata lor şi ne vor munci şi ne vor omorî şi vom merge către Domnul. Pentru aceea, dar, se cade să o lăsăm vrajba şi pizma ce a fost şi este şi acum între noi, să ne împăcăm, să ne iertăm unul pe altul, mai înainte de moartea noastră, ca să luăm, curaţi fiind, muncile şi moar tea pentru credinţa şi dra gos tea lui Hristos, şi aşa ne vom învrednici a lua cununile mu ce niceşti din mâinile lui Hristos şi vom fi primiţi în ceata mucenicilor". Acestea zicând, i-a făcut metanie după obiceiul călugăresc, grăind: "Iartă-mă, frate, ca să fii şi tu iertat de mine şi de Dumnezeu!" Iar acela, fiind biruit de vrăj mă şeas ca pizmă, n-a vrut nici decum să-l ierte. Iar a doua zi, dacă s-a făcut ziuă, i-au scos pe ei din temniţă, ca să-i taie. Atunci, cel care n-a vrut să se împace şi să îl ierte pe fratele său, văzând că vor să-l taie, înspăimântându-se, s-a lepădat de Hristos, iar pe cel de lângă el, crezând în numele Domnului, l-au tăiat. Cel ce s-a lepădat de Hristos a fost întrebat: "Pentru ce ieri nu te-ai lepădat de Hristos? Ca să nu te fi chinuit?" Răs puns-a acela: "Când L-am lăsat eu pe Dumnezeul meu şi nu m-am împăcat cu fratele meu, atunci şi pe mine m-a lăsat şi m-a părăsit ajutorul Lui şi, rămânând gol de Dânsul, m-am lepădat de Hristos".

Zis-a un bătrân oarecare: “Fiilor şi fraţilor, să înţelegeţi şi să ştiţi toţi că nici una din faptele cele bune nu este aşa de iubită şi plăcută lui Dumnezeu şi de nici una nu se bucură Dumnezeu aşa de mult, ca atunci când se întâmplă omului să cadă în vreo scârbă oarecare, ori în ce chip ar fi, iar el cu mul ţumire rabdă bucuros, până la sfârşit. La fel şi de la cel ce este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post, înfrânare la mâncare şi băutură, sau altă osteneală de nevoinţă a tru pu lui, decât răbdare, mulţumită şi rugăciune duhovnicească şi să-i fie mintea şi gândul pururea la Dumnezeu. Iar postul şi osteneala trupească le face omul pentru înfrânarea zburdă ri lor necuratelor pofte şi a patimilor trupului, că boala trupului este mai presus şi mai tare decât postul şi decât orice altă ne vo inţă şi osteneală a trupului. Pentru aceasta, de la bolnav nu se cere post, înfrânare şi alte osteneli, ci datoria lui este să mul ţu mească pururea, cu osârdie şi cu toată inima, lui Dum ne zeu, rugându-se să-i dea răbdare”.

Se povestea şi un lucru ca acesta: era un bătrân mare şi văzător cu mintea şi s-a întâmplat ca el odată să şadă cu mai mulţi fraţi la masă şi, când mâncau ei, lua aminte bătrânul cu duhul şi vedea că unii mănâncă miere, alţii pâine, iar alţii baligă. Şi se minuna şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: “Doam ne, descoperă-mi taina aceasta, că ace leaşi bucate fiind puse pe masă înaintea tuturor, când mănâncă se văd aşa schimbate”. Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: “Cei ce mă nân că miere sunt cei ce cu frică, cu cutremur şi cu bucurie du hovnicească şed la masă şi neîncetat se roagă şi rugăciunea lor ca tămâia se suie la Dumnezeu. Cei ce mănâncă pâine sunt cei ce mulţumesc pentru împărtăşirea celor dăruite de la Dumnezeu, iar cei ce mănâncă baligă sunt cei ce cârtesc şi zic: «aceas ta este bună, aceasta este putredă». Deci, nu tre buie să zicem acestea sau aşa să socotim, ci mai vârtos să proslăvim pe Dumnezeu şi laude să-I înălţăm Lui, ca să se pli nească cuvântul cel zis de Apostol: «ori de mâncaţi, ori de beţi, ori altceva de faceţi, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceţi»“.

Zis-a un bătrân: “În toate supărările şi scârbele ce ţi se vor întâmpla, defaimă-te şi ticăloşeşte-te, zicând: pentru păcatele mele mi s-a întâmplat această scârbă şi deci mulţumesc Dumnezeului meu”.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: “Spune-mi mie, părinte, un cuvânt pe care, păzindu-l, să mă mântuiesc!” Răspuns-a lui bătrânul, zicând: “De vei putea răbda cu sme re nie toate dosădirile şi ocările, de la oricine ţi se vor în tâm pla ţie, te vei mântui, căci acesta este lucru mare şi mai de preţ decât toate bunătăţile”.

Întrebat-a un frate pe un călugăr iscusit, zicând: “Rogu-te, părinte, spune-mi, care faptă este mai folositoare şi mai odihnitoare omului?” Răspuns-a lui bătrânul: “Fiule, fapta cea mai folositoare şi mai odihnitoare omului este aceasta: unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu”. Zis-a fratele: “Spune-mi, părinte, în ce chip şi cum este această unire a voii omului cu voia lui Dumnezeu?” Zis-a lui bătrânul: “Fiule, unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu este aceasta şi în acest chip: «Doamne, iată, de acum înainte îmi unesc toată voia mea cu a Ta, ca de acum înainte să nu se mai împo tri veas că, nici să mai bănuiască voia mea voii Tale, ci orice va vrea şi va fi iubit voii Tale, aceea va vrea şi va iubi voia mea. De vei vrea şi va fi plăcut voii Tale să îmi vină mie scârbe şi supărări şi neajunsuri, sau boală trupului meu, sau orice alte primejdii, sau pedeapsă, acelea le voi

vrea şi vor fi plăcute şi bineprimite şi voii mele. Aşijderea, de vei vrea şi va fi primit şi bine plăcut voii Tale şi se va porni un frate oarecare asupra mea cu mare ocară şi sudalmă şi defăimare, până şi cu bătaie, acestea vor fi plăcute şi bine primite şi voii mele. Toate care vor fi primite, plăcute şi iubite voii Tale, acelea vor fi plăcute, iubite şi primite şi voii mele şi de acum înainte voia mea din voia Ta nu va ieşi, nici nu se va despărţi, ştiind că voia Ta este totdeauna spre binele şi folosul meu şi fără de voia Ta nimic nu se lucrează, nici nu se face în lume. De mi-a făcut mie cineva vreo scârbă sau supărare, voia Ta aşa a vrut şi voia mea aşa voieşte». Iată, fiule, ți-am spus care faptă e mai folositoare şi mai odihnitoare omului şi ți-am arătat în ce chip este unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu. Deci mergi şi fă aşa şi vei fi pururea odihnit şi te vei mântui!”

Un frate l-a întrebat pe un părinte oarecare, zicând: “Dacă se va întâmpla să se pornească un frate asupra mea cu mânie sau cu mândrie şi va începe înaintea oamenilor a mă ocărî, a mă defăima şi a mă batjocori, spune-mi, părinte, ce voi face atunci, ca să nu mi se tulbure inima asupra acestui frate, auzind eu atâta ocară, defăimare şi batjocură înaintea atâtor oameni cinstiți?” Răspuns-a bătrânul: “La o întâmplare ca aceasta ne-a lăsat nouă chip de mare folos fericitul David, împăratul Ierusalimului, când se ridicase asupra lui cu mare putere Absalom, feciorul lui, şi alerga după el, să-l ajungă şi să-l omoare şi să-i ia împărăția. Şi fugind el şi oştenii şi slu ji to rii casei lui, mergeau pe sub un deal. Iar un om oarecare, ce se chema Semei, a început să strige în gura mare din acel deal, să-l ocărască şi să-l defaime pe împărat în auzul lui şi al tuturor slugilor lui. Încă şi cu pietre arunca din deal asupra împăratului. Iar oştenii şi slujitorii care erau cu împăratul, ne mai putând suferi ocara şi batjocura acelui om fără de ome nie, au grăit împăratului, zicând: «Împărate, pentru ce taci? Porunceşte să tăiem capul acelui câine rău, că nu mai putem suferi o ocară şi batjocură ca aceasta asupra stăpânului nostru de la un câine ca acela!» Zis-a lor împăratul: «Nu, nici un rău să nu-i faceți, că Dumnezeu îi porunceşte să mă ocă rască şi să mă blesteme şi să îmi zică aceste cuvinte». Deci şi tu, fiule, când se va porni un frate cu mândrie sau cu mânie asupra ta şi te va ocărî şi te va batjocori înaintea oamenilor, atunci socoteşte şi zi în gândul tău aşa: «Acestui frate, Dum ne zeu îi porunceşte să-mi zică mie aceste cuvinte». Şi aces tea zicând în gândul tău, îndată se va limpezi şi se va linişti tulburarea inimii tale. Aşa fă, fiule, şi vei fi liniştit”.

Zis-a un părinte oarecare: “Stejarul de nu va fi clătinat de vânturi, nici nu va creşte, nici rădăcină nu va slobozi. Aşa şi călugărul: de nu va pătimi şi nu va răbda, nu poate să fie ostaş al lui Hristos”.

Un frate oarecare, dacă a venit ziua începerii Sfântului şi Marelui Post, a pus în sine hotărâre şi făgăduință înaintea lui Dumnezeu că nu va ieşi din chilia lui afară până în ziua Sfintelor Paşti. Şi aşa şi-a gătit în chilia sa toate cele ce-i tre bu iau lui în timpul postului până la Paşti. Şi s-a închis tare ca să nu poată intra nimeni la dânsul. Iar vrăjmaşul diavol, ne pu tând răbda hotărârea şi făgăduința acelui frate şi în ce pe rea bună şi silința lui, a vrut să-l smintească din hotărârea sa, să-l scoată afară din chilie şi să-şi calce făgăduința pe care a făcut-o înaintea lui Dumnezeu. Şi aşa i-a umplut chilia cu pă duchi de lemn puturoşi, atât de mulți, încât nu era nicăieri loc în chilie, cât ai pune vârful degetului, unde să nu fie păduchi. Peste tot era plin şi nu se vedeau pereții chiliei, nici podelele, nici pâinea, nici apa, şi toate vasele erau pline. Iar el, văzând atâta urâciune şi grozăvie şi o

pedeapsă ca aceea în chilie, se mira foarte. Şi a cunoscut că este ispită diavolească, dar răb da mereu vitejeşte şi se întărea, zicând în cugetul său: “Mă car de mă va pedepsi Dumnezeu până la moarte, dar eu din chilie afară până în ziua Paştilor nu voi ieşi. După cum am făgăduit lui Dumnezeu, aşa voi face”. Iar Dumnezeu, văzând bărbă teas ca lui răbdare, când a fost în duminica a treia a Sfântului Post, a poruncit furnicilor să intre în chilia lui, să-i scoată toţi păduchii din chilie. Şi aşa au venit şi au intrat în chilia lui o mulţime de furnici, ca la un război cu mare vitejie şi cu mânie asupra păduchilor de lemn. Şi mulţimea furni ci lor a acoperit toţi păduchii. Fratele, stând, căuta şi se minuna de un lucru ca acesta, că fiecare furnică ieşea din chilie pe fe reas tră, pe unde intrase, trăgând câte un păduche de lemn afa ră. Şi aşa, într-un ceas, i-au scos şi i-au curăţit pe toţi din chi lie. Pentru aceea, fraţilor, bună este răbdarea în ispite, pentru că cei ce rabdă cu mulţumită, ajung la bun sfârşit.

Zis-a un părinte oarecare: “Ceara de nu se va înfierbânta în foc, să se moaie, nu se va putea tipări pecetea ce vei pune peste dânsa. Aşa şi omul: de nu va fi muiat de fierbinţeala fo cu lui scârbelor, bolilor, ostenelilor, suferinţelor şi a ispitelor, nu se poate tipări într-însul pecetea Sfântului Duh. Că pentru aceasta zice Domnul sfântului apostol Pavel: «ajungă-ţi darul Meu, că puterea Mea întru neputinţe se săvârşeşte». Şi însuşi Pavel zice: «cu dulceaţă este mie a mă lăuda pentru nepu tin ţe le mele, ca să se sălăşluiască în mine puterea lui Hristos». Aşa şi tu, fiule, după putinţa ta rabdă pentru Domnul cu mul ţu mire scârbele, necazurile, năprasnele, bolile şi ispitele ce-ţi vor veni după voia lui Dumnezeu pentru folosul tău; că nu mai prin răbdarea scârbelor cu mulţumire va intra omul în Împărăţia lui Dumnezeu, precum Însuşi Domnul zice: «cu mul te scârbe se cade a intra în Împărăţia Cerurilor»“.

Un frate l-a întrebat pe un părinte iscusit în înţelegerea Sfin telor Scripturi: “Ce este, părinte, că toate scrierile Sfin ţi lor Părinţi învaţă şi mărturisesc că scârbele şi ispitele sunt darurile cele mai mari şi mai cinstite şi mai iubite lui Dumnezeu? Şi că primirea scârbelor cu bucurie şi răbdarea lor cu mulţumire este fapta cea mai iubită şi mai plăcută lui Dumnezeu de la fiii oamenilor şi mai folositoare omului decât toate celelalte bunătăţi? Deci, acestea fiind darurile lui Dumnezeu cele mai mari, mai iubite şi mai folositoare omu lui decât toate celelalte bunătăţi, pentru ce nu le primesc oamenii cu bucurie şi nu le rabdă cu mulţumire? Ci de se în tâm plă şi vine cuiva cu vrerea lui Dumnezeu vreo scârbă oare care, sau boală trupească, el îndată tânjeşte şi se mâh neş te şi nu este bucuros omul în toată viaţa lui să aibă scârbe şi supărare şi ispită sau boală trupească în lumea aceasta”. Răspuns-a lui bătrânul: “Aceasta, fiule, este din neadevărata şi neîntreaga şi necurata credinţă pe care o au oamenii către Dumnezeu. Căci tot creştinul, şi mai ales călugărul, care nu primeşte cu bucurie şi nu rabdă cu mulţumire ispitele şi scâr bele în orice chip, acela să ştie că nu are credinţa cea ade vă ra tă şi întreagă în Hristos Dumnezeu, ci credinţa lui este ne cu rată, amestecată cu necredinţă şi creştinătatea lui este ames tecată cu păgânătate, şi unuia ca acela să nu i se pară că va câştiga vreun dar de la Dumnezeu, pentru că daru ri le lui Dumnezeu prin primirea şi răbdarea scârbelor se câş ti gă, precum Însuşi Dumnezeu zice: «prin răbdarea voastră vă veţi câştiga sufletele voastre». Iar creştinul, mai ales călugărul, care are adevărată, întreagă, curată şi bună credinţă către Dumnezeu, acela cu mare bucurie primeşte şi cu mare mulţu mi tă rabdă ispitele şi scârbele ce-i vin după voia şi slobozirea lui Dumnezeu, ştiind şi crezând că ele sunt cu

nunile şi toată cinstea vieții veşnice”. Zis-a lui fratele: “Adevărat, aşa este, părinte, foarte mult m-am folosit de cinstitele tale cuvinte”.

Zis-a un bătrân oarecare: “Mai mare dragoste decât aceas ta nu este, a-şi pune cineva viața pentru fratele său. Iar cel ce aude de la cineva din frați cuvinte de ocară asupra lui şi ar putea să-i zică şi el aşa, şi nu-i zice, ci se sileşte să-i rabde vi te jeşte şi să nu-i răsplătească răul cu rău, unul ca acela îşi pune sufletul şi viața pentru fratele său”.

Povestit-au părinții despre un grădinar, că lucra şi toată osteneala lui o da milostenie, ținând numai pentru cheltuială. Mai pe urmă însă i-a pus în minte satana, zicând: “Strânge-ți nişte bani, nu cumva când vei îmbătrâni şi te vei îmbolnăvi, să nu ai de cheltuială!” Şi a adunat şi a umplut un borcan cu bani, după care s-a întâmplat de s-a îmbolnăvit şi i-a putrezit piciorul şi a cheltuit banii la doctori, dar nu i-a folosit. Mai pe urmă a venit un doctor iscusit şi i-a zis: “De nu ți se va tăia piciorul, tot trupul o să putrezească”. Şi s-a hotărât să i se taie piciorul a doua zi. În noaptea aceea, venind grădinarul întru sine şi căindu-se pentru ceea ce a făcut, strângând bani şi nădăjduind mai mult în ei decât în Dumnezeu, Care ocâr mu ieşte toate şi le hrăneşte, a suspinat şi a zis: “Adu-ți amin te, Doamne, de lucrurile mele cele proaste de mai dina inte, pe care le făceam lucrând şi dând fraților mei, dar mai vârtos, mai înainte de acestea, adu-Ți aminte de bună ta tea Ta şi de îndurările Tale cele nenumărate şi mă miluieşte după mare şi bogată mila Ta!” Şi acestea zicând el, a stătut înaintea lui îngerul Domnului şi i-a zis: “Unde sunt banii pe care i-ai strâns? Unde este sfatul pe care l-ai primit?” Iar el, umi lin du-se foarte şi lăcrimând, a zis: “Greşit-am, Doamne, ia tă-mă, că de acum nu voi mai face aceasta!” Atunci s-a atins îngerul de piciorul lui şi îndată s-a vindecat. Şi sculându-se dimineața, s-a dus să lucreze. Iar după puțin timp a venit doc torul să-i taie piciorul, după hotărâre, şi neaflându-l, întreba de dânsul. Şi i-au spus lui: “Azi-dimineață s-a dus să lucreze la țarină”. Iar doctorul s-a dus la țarina aceea în care lucra, vrând să-l vadă. Şi văzându-l săpând pământul, l-a proslăvit pe Dumnezeu, Cel ce l-a vindecat cu proslăvire.

Era un monah care avea un frate mirean sărac şi orice lucra monahul îi da lui, şi cu cât îi da, cu atât mai mult sărăcea cel ce lua. Iar monahul, mergând, a vestit unui bătrân lucrul acesta. Bătrânul i-a zis: “De vrei să mă asculți, să nu-i mai dai, ci zi-i: «Frate, când aveam, îți dam ție. Deci şi tu, ceea ce poți, din cele ce lucrezi, adu-mi mie». Şi orice va aduce, ia de la dânsul! Şi unde ştii străin, sau bătrân sărac, dă-le şi roagă-i să facă rugăciune pentru dânsul!” Iar fratele, mergând, a făcut aşa. Şi când a venit mireanul, i-a grăit lui după cuvântul bătrânului şi, auzind acela, s-a scârbit. Însă în ziua dintâi, luând din osteneala lui câteva verdețuri, le-a dus mo nahului. Acela, luându-le, le-a dat bătrânilor şi i-a rugat să se roage pentru el. Apoi, blagoslovindu-le, s-a întors la casa sa. După puțin timp iarăşi a venit la monah şi i-a adus verde țuri şi trei pâini. Şi luându-le pe acestea monahul, a făcut ca şi mai nainte şi, blagoslovindu-se mireanul de bătrâni, s-a dus. Apoi a venit a treia oară şi i-a adus multe bunătăți, vin şi peşte. Şi văzând monahul, s-a minunat şi i-a chemat pe săraci şi i-a odihnit. Apoi i-a zis mireanului: “Nu cumva ai trebuință de puțină pâine?” Iar el a răspuns: “Nu! Când luam de la tine ceva, ca focul intra în casa mea şi mistuia şi lucrul cel mai mic pe care îl aveam. Iar de când nu mai iau de la tine, mă bla gosloveşte Dumnezeu”. Deci, mergând fratele, a vestit bă trâ nului toate cele ce s-au întâmplat. Şi i-a zis lui bătrânul: “Au nu ştii că lucrul monahului este foc şi

oriunde intră, arde? Însă aceasta îi este mai de folos lui. Să facă milostenie din osteneala sa şi să ia rugăciune de la sfinţi şi aşa se blagosloveşte”.

Un frate din Libia a venit la avva Siluan în muntele Pane fo şi i-a zis: “Părinte, am un vrăjmaş care mi-a făcut multe rele, că şi ţarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o şi de multe ori m-a vrăjmăşit. Iar acum a pornit şi oameni otră vi tori, să mă omoare, şi aş vrea să-l dau în judecată”. Zis-a lui bă trânul: “Precum te împaci, fiule, fă!” Zis-a fratele: “Cu ade vărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletu lui”. Răspuns-a bătrânul: “Cum socoteşti, fiule, fă!” Şi a zis fratele: “Scoală-te, părinte, să facem rugăciune şi voi merge la dregător!” Deci, sculându-se şi rugându-se amândoi, când a venit să zică: *şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri,* a zis bătrânul: “şi nu ne ierta nouă greşalele noastre, căci nici noi nu iertăm greşiţilor noştri”! Apoi a zis bătrânului fratele: “Nu aşa, părinte!” Iar bătrânul a zis: “Ba aşa, fiule! Căci cu adevărat de vei voi să mergi la dregător, să-ţi facă ţie dreptate, fratele Siluan altă rugăciune nu-ţi face ţie”. Şi punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmaşul său.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: “Voiesc să măr tu risesc (muceniceşte) pe Dumnezeu”. Şi i-a zis lui bătrânul: “dacă în vreme de nevoie îşi va suferi cineva vecinul, este întocmai cu cuptorul celor trei tineri din Babilon”.

Zis-a un bătrân: “De se va întâmpla între tine şi altul cuvânt de scârbă şi va tăgădui cuvântul, nu-l aţâţa zicând: «ai spus». Fiindcă se întoarce şi zice: «aşa am zis, şi ce?» Şi se face mare vrajbă. Ci şi tu lasă cuvântul, şi se va face mare pace.”

Zis-a un bătrân: “De-ţi vei aduce aminte de cel ce te-a necăjit sau te-a necinstit sau te-a păgubit, dator eşti să-ţi aduci aminte de el ca de un doctor trimis de Hristos şi să-l ai pe el ca pe un făcător de bine, că însuşi necazul tău însem nea ză că-ţi boleşte sufletul. Că de nu boleai, nu pătimeai. Deci, dator eşti să-i mulţumeşti fratelui şi să te rogi pentru dânsul, că prin el cunoşti boala ta şi vei primi cele de la el ca pe nişte doctorii trimise de la Iisus. Iar de te scârbeşti asupra fratelui, zici ca şi lui Iisus: «nu voiesc să primesc doctoriile Tale, ci voiesc să putrezesc între rănile mele». Deci, cel ce voieşte să se vindece de rănile cele sufleteşti, dator este să sufere cele ce sunt aduse de doctor, în orice chip ar fi. Căci nici celui ce boleşte trupeşte nu-i pare bine să se taie sau să se ardă, sau să aibă curăţenie, ci cu greaţă îşi aduce aminte de acestea. Însă încredinţat fiind că este cu neputinţă a se izbăvi el de boală decât prin acestea, le suferă cu vitejie, mulţu mind doctorului, şi ştiind că prin greaţă se va izbăvi din înde lun gata boală. Fier arzător de bolnavi al lui Iisus este cel ce te necinsteşte sau te ocărăşte, dar te izbăveşte de slava deşar tă. Curăţenie a lui Iisus este cel ce îţi aduce ţie pagubă sau oca ră, dar te izbăveşte de lăcomie. De fugi de ispită folo si toa re, fugi de viaţa veşnică. Căci cine a dăruit sfântului Şte fan atâta slavă, pricinuită lui de cei ce l-au împroşcat cu pietre, dacă nu răbdarea?”

Zis-a un bătrân: “Un frate era ispitit de un gând nouă ani şi din evlavie se osândea, zicând: «Mi-am pierdut sufletul». Şi aceasta o zicea fiindcă se socotea pe sine pricinuitor al ispitei. Mai pe urmă, îngreuindu-se şi deznădăjduindu-se, pre cum nu se cuvenea, de mântuirea sa, a zis: «Mă voi duce în lume, de vreme ce m-am prăpădit». Iar după ce a dat să se ducă, i-a venit un glas pe cale, zicând: «Cei nouă ani în care ai fost ispitit cununi ţi-

au pricinuit ție. Pentru aceea, întoar ce-te la locul tău şi te vei uşura de gânduri». Şi întorcân du-se, fratele a aflat odihnă. De unde înțelegem că războaiele pricinuiesc cununile”.

Zis-a un bătrân: la începutul lepădării monahului de lume nu se slobod dracii să-l ispitească pe om cu silnicie, ca nu cumva spăimântându-se de lucru să se întoarcă la lume de gra bă. Iar dacă va spori cu vremea şi cu lucrul monahul, atunci se slobod asupra sa războaiele poftelor trupeşti şi ale celorlalte dezmierdări, poate şi al mâniei, al urâciunii şi al celorlalte patimi. Atunci are nevoie omul să se smerească şi să plângă, osândindu-se şi prihănindu-se numai pe sine. Şi aşa, prin ispi te, se învață răbdarea iscusită şi dreapta so co teală, apoi alear gă la Dumnezeu cu lacrimi. Iar unii, tul bu rându-se de lucrul aces ta şi îngreuindu-se de scârbă nesu fe ri tă, au căzut în adân cul deznădăjduirii şi s-au întors iarăşi cu inima în lume, iar unii şi cu trupul. Noi însă, fraților, nici odată să nu dezně dăj duim sau să ne împuținăm, ci vi tejeşte şi cu îndelungă răbdare să suferim ispitele, mulțumind lui Dum nezeu pentru toate câte ni se întâmplă nouă. Căci mulțu mi rea către Dumnezeu risi peşte toate meşteşugurile vrăjmaşului.

Un bătrân şedea în pustie, departe de apă ca la două spre ze ce mile. Şi mergând într-o zi să aducă apă, s-a supărat şi a zis: “De ce este nevoie de osteneala aceasta? Voi veni şi voi petrece aproape de apă”. Aceasta zicând, a simțit pe cineva venind după dânsul. Şi întorcându-se, l-a văzut pe cel ce venea după el că îi număra paşii. Şi l-a întrebat bătrânul: “Cine eşti?” Iar el i-a zis: “Îngerul Domnului sunt şi sunt trimis să număr paşii tăi şi să-ți dau plata”. Aceasta auzind bătrânul, întărindu-se cu sufletul, s-a făcut mai osârduitor. Şi a mai adăugat încă cinci mile, adică a locuit mai înăuntrul pustiei, departe de apă şaptesprezece mile.

Povestit-a unul din părinți, zicând: “Fiind eu în Oxirinh, au venit frați săraci acolo sâmbătă seara, ca să ia milostenie, şi când dormeam noi, unul dintr-înşii, având numai o rogojină din care jumătate era pe deasupra lui şi jumătate dedesubt, îngheța de frig, căci era ger mult. Deci eu, ieşind pentru trebuința udului, l-am auzit când se chinuia şi tremura de frig, cum se mângâia pe sine şi zicând lui Dumnezeu: «Mulțumesc Ție, Doamne, pentru toate bunătățile Tale pe care le faci cu mine, căci câți sunt acum în fiare, iar alții cu picioarele băgate în butuc şi nici udul lor nu pot să şi-l facă, iar eu ca un împărat îmi întind picioarele». Eu, auzindu-l, am povestit acestea fraților spre zidirea şi folosul lor”.

DIN MINUNILE MAICII DOMNULUI

O, iubite cititorule, ai în fața ochilor o mică parte din mul ţimea nenumărată de minuni pe care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu le-a făcut, venind în ajutorul credincioşilor. Nu sunt poveşti, nu sunt făcături omeneşti. Ci sunt mărturii ale dragostei pe care Maica noastră o arată celor care o cinstesc, celor care o cheamă în ajutor la vreme de ispită şi de necaz.

Citeşte-le cu luare-aminte, citeşte-le cu înțelegere. Să ştii că până şi faptul că în zilele noastre poți citi despre minunile ei este tot o dovadă a dragostei pe care ne-o poartă; în lunga pri goană pornită de necredincioşii comunişti împotriva Bisericii, foarte greu putea citi cineva despre aceste fapte minunate.

Astăzi, când libertatea pătimaşă cucereşte inimile celor ce vor să se considere creştini, mai sunt suflete care aflând despre grabnica mijlocire a Maicii Preacurate, se îndreaptă spre Dumnezeu. Pesemne că tot o minune este şi aceasta.

O, cititorule, ce oare te opreşte să îi urmezi pe cei care au pus început bun mântuirii luând aminte la minunile Maicii Domnului? Ce anume te opreşte ca în vreme de necaz să lepezi deznădejdea şi să alergi la milostivirea ei?

Vezi cum ea cheamă sufletele la pocăință! Şi pe tine te chea mă. Şi mare i-ar fi bucuria dacă i-ai asculta glasul. Vezi cum a venit în ajutorul multor sărmani şi necăjiți! Nu îți va fi greu să înțelegi că în nevoile acestora se regăsesc nevoile tale şi că numai patimile şi diavolul te împiedică să ceri aju to rul celei ce este Maică a milostivirilor şi Împărătească a ce ru rilor. Da, şi tu poți fi ajutat. Şi tu poți fi ocrotit, şi tu poți fi aco pe rit cu Preasfântul ei Acoperământ. Nu şovăi să te rogi ei, şi te vei împărtăşi de bucuria mulțimii de credincioşi care i-au simțit ajutorul. Şi nu slăbi în rugăciune de ți se pare că nu te-a auzit. Ci stăruie cu răbdare, pentru că Fecioara Preasfân tă îți aude rugăciunea şi suspinurile.

Să ştii că, deşi o mică parte dintre minunile ei sunt aşternute în scris, mult mai multe nu au fost trecute pe hârtie. Unele dintre ele, fiind tainice, nici măcar nu au fost înțelese de cei care le-au fost martori. Câți dintre săraci ştiu că pâinea pe care au primit-o a fost trimisă de Dumnezeu? Câți dintre bolnavi îşi dau seama că tămăduirea care a venit pe neaşteptate a fost dar de la Dumnezeu? Nu mulți. Puțini, iar restul cred că a fost doar mâna destinului (dar o asemenea mână nu există; există doar mâna Dumnezeului de oameni iubitor). Tot aşa puțini oameni îşi dau seama că Maica Dom nu lui face multe minuni care, chiar dacă nu sunt senza ţio na le, sunt de mare folos oamenilor.

Nu căuta senzaționalul, nu căuta să scapi din necazuri prin cine ştie ce apariție extraordinară. Ci roagă-te cu smerenie, şi vei primi ajutorul pe care îl ceri. Şi chiar dacă, pentru puți nă ta tea credinței noastre, în zilele noastre s-au cam împuținat minunile asemănătoare celor pe care le vei citi acum, aceasta nu înseamnă că s-au împuținat şi milostivirile Născătoarei de Dumnezeu. Ci doar că acum lucrează mai tainic...

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dum ne zeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dum ne zeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvi mii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stri că ciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu ade vă rat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Maica Domnului acoperă poporul cu cinstitul său acoperământ

În zilele împăratului Leon cel Înțelept (886-912) în Con stan ti no pol, spre Duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în cinstita bi serică a Vlahernei, întru slava Preasfin tei Născătoarei de Dumnezeu, la întâia zi a lunii octombrie şi de față stând mulțimea poporului, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei, împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, şi-au ridicat ochii în sus şi au văzut pe Îm pă ră tea sa cerului, pe acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh şi rugându-se. Şi era ea strălucind de lu mină ca soarele şi acoperind poporul cu cinstitul ei acoperământ, împreună cu oştile cereşti şi cu mulțimea de Sfinți care în haine albe şi cu cu cer ni cie stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleşi: Sfântul Ioan Îna in te-Mergătorul şi Sfântul Evanghelist Ioan. Pe aceasta văzând-o, Sfân tul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: "Oare vezi, fra te, pe Împărăteasa şi Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lu mea?" Iar el a zis: "O văd, sfinte părinte, şi mă înspăi mân tez, că o văd aco perind pe oamenii ce sunt în biserică, cu cinstitul ei acoperământ, ce stră lu ceşte mai mult decât soarele".

Şi s-au auzit graiurile cele cu umilință ale rugăciunii ei către iu bi tul ei Fiu şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos: "Împărate ceresc, primeşte pe omul cel ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul Preasfânt nu me le Tău. Şi acolo unde se face pomenirea nu melui meu, pe acel loc îl sfin țeşte şi proslăveşte pe cei ce Te proslăvesc pe tine şi rugă ciunile ce lor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, şi făgăduințele, pri meş te-le toate şi din toate nevoile şi răutățile îi izbăveşte".

Deci, nădăjduindu-ne, Stăpână, spre milostivele tale cu vin te pe care le-ai zis către Fiul tău, am voit să nu rămână fără praznic sfântul tău acoperământ, o, Preabună, ci pre cum tu ai voit a-ți descoperi cinstitul praz nic al Acoperământului tău, o, întru tot milos ti vă, împodobeşte-l. Ca şi cei ce te pro slă vesc pe tine să se veselească, văzând nu mitele tale praz nice mult strălucind; şi precum acolo pe poporul ce era în biserică cu milos ti vi re l-ai acoperit, aşa ne acoperă şi pe noi, păcătoşii robii tăi, cu acoperământul aripilor tale, Fecioară, Acoperitoarea noastră, Prea sfân tă Maică, surpând sfaturile şi gândurile ce lor ce cugetă rele asupra noas tră. Şi în ziua răutăților noastre să ne acoperi pe noi, iar mai ales în ziua cea rea, când sufletul se va despărți de trup, de față să stai nouă în tr-ajutor şi să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, şi în ziua Înfricoşatei Judecăți să ne acoperi pe noi sub oblă dui rea Acoperământului tău.

Cu ale căreia preaputernice şi bine primite rugăciuni şi cu ale tuturor Sfinților Tăi, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Precista salvează un tânăr desfrânat printr-o vedenie înfricoşătoare

Un tânăr oarecare, din Bononia, petrecea în multe răutăți, du când o viață de slo bo zenie şi zburdălnicie. Odinioară a avut o vedenie ca re l-a înspăimântat foarte mult: i se părea lui ca şi cum ar fi fost într-un loc necunoscut, într-o câmpie mare, în care a apărut o dihanie foarte straşnică, ce venea asupra lui. Tânărul, fugind dinaintea acesteia pe acea câmpie, a văzut în depărtare o casă. Alergă deci într-acolo ca să scape de pri mej die, dar casa era încuiată. Începu atunci a bate în uşă, rugându-se să-i descuie, ca să in tre înăuntru şi să scape. Însă i s-a răspuns astfel: "Eu sunt Bunătatea şi locuiesc aici. Aceasta este casa mea, iar tu eşti rău şi nu poți să locuieşti aici". Tânărul, auzind aces te cuvinte, s-a întristat foarte mult şi a fugit mai departe. Întâlnind mai încolo o altă casă, a mers şi la

aceea şi a început a bate la uşă şi a se ruga să-i deschidă, ca să intre înăuntru. Stăpâna casei, care viețuia acolo, îi răspunse lui: “Eu sunt Dreptatea şi locu iesc aici. Aceasta este casa mea, şi nu te voi primi oaspete pe tine, căci Dreptatea nu apără pe cel ce naşte nedreptate”. Tânărul fugi şi de acolo, apoi, văzând altă casă, ince pu a se ruga cu glas tare să-l lase în casă, pentru a scăpa de acea arătare şi de frica ce îl cu prinsese. Din casă însă îi răspunse: “Eu sunt Pacea şi locu iesc aici, deci tu nu ai pace cu mine, nici odihnă, ci numai oamenii cu voie bună, căci eu pururea gândesc la pace şi nu la altă amestecătură. Îți voi da ție un sfat bun şi de folos. Mai încolo de mine vie țu ieşte sora mea, care ştie să dea sfat celor supărați; du-te la dânsa şi ascultă cum te va povățui şi învă ța”. S-a dus deci tânărul la dânsa şi, bătând la uşă, i-a răspuns lui: “Eu sunt Mila şi locuiesc aici; iar ție de-ți este voia să te izbăveşti din această nevoie, mergi de te închină Precistei şi te roagă. Ea te va ascunde dinaintea acestei ară tări straş nice, căci după cum Corabia lui Noe a primit vietățile cele curate şi necurate, aşa şi Precista, ca un izvor de milostenie, pe nici unul nu-l trece cu vederea”. El s-a rugat atunci Precistei şi vedenia cea groaznică s-a stins.

Un cămătar salvat prin mijlocirea Precistei

În Italia trăia un cămătar, ce se chema Iacov, care adunase multe bogății din camă tă. Acesta odinioară, rugându-se Precistei, înaintea Icoanei ei, auzi un glas, zicân du-i: “Iacove, Iacove. Dă-mi mie şi Fiului meu o sumă ca aceea care obişnuieşti a lua de la datornicii tăi”. Auzind Iacov glasul acela, s-a întors şi a dat tot ce era adunat din camătă.

După aceea, mai târziu, când s-a îmbolnăvit şi era să moară, a văzut cum Sfântul Arhanghel Mihail punea într-o cumpănă faptele lui cele bune, iar în cealaltă cumpănă, dia volii puneau faptele lui cele rele, care trăgeau mai greu decât fap tele bune. Iacov s-a speriat foarte mult de acest lu cru şi s-a rugat Precistei. Atunci s-a arătat Precista şi a pus şi ru gă ciu nile cu care el s-a rugat către dânsa. După aceea, cumpăna cea cu fapte bune a biruit cumpăna cea cu fapte rele ale diavolilor.

Maica Domnului salvează
pe cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare

În părțile Italiei era un boier oarecare, cu numele Carol, care cheltuia averea sa pentru desfătări, îndulciri şi desfrânări trupeşti; şi în puțină vreme sărăcind şi nemaia vând de chel tu ia lă ca să petreacă în lux şi cu răsfățare ca mai-nainte, s-a întristat şi amărât până în tr-atât încât zicea, ca un dezna dăj duit, cuvinte de hulă.

Iar într-una din zile s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l în tre be dacă nu ar putea diavolul să-l îm bo gățească. Deci, um blând, l-a întâmpinat pe el dia vo lul în chip de ostaş şi i-a zis lui: “Eu sunt acela pe care îl cauți. Dacă vei primi să-mi faci zapis cu sân ge le tău, cum că te îm pre unezi cu mine şi te lepezi de credința ta, eu îți voi da toate bunătățile lumii acesteia, şi îți voi face toate voile tale, şi vei avea atâta mulțumire, încât nu va fi altul asemenea ție”. Deci ticălosul acela, îmbătat de dorul iubi rii de deşertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era şi a scris cele împotriva bo te zu lui, adică s-a lepădat de Hristos şi s-a împreunat cu dia vo lul, care i-a dat şi desfătări, şi bunătăți vremelnice, după cum i s-a făgăduit. Şi lua par te la toate petrecerile lui, mer gând după el în chipul ostaşului şi să vâr şind toate poftele lui. Iar odată, trecând ticălosul acela pe lângă o bi se rică şi întorcând ochii către dânsa, a vă zut icoana Născătoarei de Dum nezeu. Şi aducându-şi aminte de fărădelegile lui, a sus pi nat cu a mar şi l-a durut inima lui. Atunci diavolul, lovin du-l cu un toiag, atât de ta re încât s-a înnegrit carnea lui, i-a zis: “Păzeşte-te de acum înainte, să nu mai îndrăzneşti ca să pri veşti la icoana Fecioarei Maria, că ea mi-a făcut mie multe pagube, şi pe mulți i-a luat din mâinile mele,

căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către dân sa, îți voi da aspră moar te, păgubindu-te de bunătățile vieții celei de acum, iar sufle tul tău îl voi lua cu mine în munca cea veşnică”.

Acestea auzind ticălosul, a rămas întristat foarte, nu atât pentru ra nele trupului, cât pentru moartea sufletului. Şi so co tind cum ar face să scape de robia aceasta, zicea în gândul său: “Vrăjmaşul singur a măr tu risit cum că Preasfân ta Fe cioa ră a luat pe mulți din mâinile lui; deci poa te se va milos ti vi şi spre mine darul ei, ca o Maică a lui Dumnezeu Cel întru totul milostiv”. Acestea le gândea el, iar vrăjma şul, ne cu nos când cele ascunse ale inimii lui, l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Şi acela, văzând uşa deschisă, a aler gat cu sârguință şi, intrând înăun tru, a căzut la pă mânt înaintea prea cinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul şi stri gând acestea din adân cul inimii lui, cu suspinuri şi cu lacrimi fierbinți: “Stă pâ nă şi Doamnă a lumii! Apucă înainte şi mă izbăveşte din mâinile dia volului. Multă este puterea ta, Împărătească a toate, arat-o şi spre mi ne, cel de trei ori ticălos. Mare este milos ti virea Ta, mi lostiveşte-te şi spre mine cel nevrednic. Nemăsu rată este mila Ta, miluieşte-mă şi pe mi ne, ticălosul”.

Vrăjmaşul, de mânie, făcea multă tul burare afară de biserică. Însă după o bucată de vreme a strigat, zi când: “Eu mă duc, necredinciosule, că mă izgoneşte puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău, şi atunci când Fiul ei va face jude cată ca să ju de ce lumea, ca un drept Judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiind că de bunăvoie te-ai lepădat de credința ta”. Acestea zicând vi clea nul, a pierit, iar Carol cu mai multe lacrimi şi mai cu dinadinsul se ruga că tre milostiva Maică a Preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire şi iertare. Aşa dar, a stat trei zile plân gând cu amar, din inimă, şi zi când cuvinte atât de dureroase şi cu aşa plângere, încât par că şi pie tre le lăcrimau.

Şi aşa, de multă osteneală şi de bătăile în piept ce le su fe rise, a obo sit. Şi ador mind puțin, a văzut în vis pe Prea sfân ta, care i-a zis lui: “Tu te-ai lepădat de Fiul meu, ce vo ieşti dar acum aici, în casa mea?” Iar el i-a răspuns cu sme rită vorbire şi cu lacrimi, zicând: “O, Prea slă vi tă Maică a mi los tivirii, pen tru cine S-a răstignit Fiul tău cel cu totul mi los tiv şi cu totul îndurat? Pentru cei drepți sau pentru cei păcătoşi? Eu mare fărădelege am făcut, însă tâlharul, desfrânata, des frâ na tul şi alții mulți pe care, pentru ne măr gi ni ta Lui milostivire, i-a miluit mă îndeam nă să îndrăz nesc. Deşi nu te-au avut pe tine solitoare şi mij lo citoare, Maica Lui cea prea dul ce, totuşi nu le-ai încuiat lor mi los ti vi rile cele iubitoare de oameni. Şi pe mine, care am îndrăzneală către tine, oare nu mă va pri mi? Milostiveşte-te spre mine, Stă pâna mea, că toate le poți câte le voieşti şi orice vei cere de la Fiul şi Dum ne zeul tău, primeşti ne gre şit, fiindcă te-a făcut pe tine mij locitoare a păcătoşilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: “Fiindcă ai urât fărădelegea ta şi te căieşti din toată ini ma, te primesc pe tine şi te întorc la Fiul meu. Dar să nu te arăți nemulțumitor pentru da rul acesta aşa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăință.”

Acela, mulțumindu-i cu prisosință, a răspuns: “Stăpâna mea şi Doam nă slăvită, toa te îți sunt cu putință ție; deci fă-mi mie şi darul aces ta, spre încredințarea iertării me le: porun ceş te să-mi întoarcă vrăj ma şul zapisul acela viclean, cel scris de mâna mea, ca să nu mă în fri co şe ze, cum că vrea să-l aducă la ziua Judecății Dreptului Judecător. Cu nosc cum că nimic nu este cu neputință la tine, deci, ca o Maică a Atot puternicului Dumnezeu, poți să iei şi scrisoarea aceea cu to tul nebu neas că, pentru ca să se smerească desăvârşit viclea nul şi să nu ai bă nici o nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna:

“Întru slava Fiu lui şi Dumnezeului meu, facă-se ţie şi aceasta”. Aces tea zicând, i s-a pă rut lui cum că a auzit în văzduh gla suri, zicând: “O, Stăpână, ca o Mai că a dreptății ce eşti, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela ca re a măr tu ri sit cu zapisul lui cum că este al meu”. Iar ea a zis: “Vrăj ma ş al adevărului, totdeauna eşti mincinos, însă acum ai spus ade vă rul, cum că sunt Maica dreptății, şi pentru aceasta voi face dreaptă ju decată, luând zidirea Fiului meu din mâinile tale, căci cu nedreptate es te să o stăpâ neşti tu, cel străin”.

Acestea auzind Carol, s-a umplut de bucurie şi veselie, din care pri cină, deş tep tân du-se, văzu cu mirare cum că n-a fost vis ce a aflat. O, minune! în mâinile lui, era zapi sul cel scris de el. Câtă veselie socotiți că a fost în ziua aceea, nu nu mai pentru el, ci şi pen tru toți aceea care au au zit şi văzut za pi sul acela. Toți s-au minunat de nemărginita milă a Stăpâ nu lui, şi de puterea cea nemăsurată a prea lăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăți şi oraşe. Şi după ce a auzit şi Preasfințitul Leon, care în vremea aceea era arhiepis cop în Roma, a tri mis oameni de au adus pe Carol. Şi văzând scrisoarea aceea, a po run cit să se facă în biserica de obşte slujbă spre mare mulțumire Maicii lui Dumnezeu. Şi au să vâr şit praznic cu mare veselie şi mulți din cei care tră iau în felurite fărădelegi şi în desfrânări erau afundați s-au pocăit din tot sufle tul, nădăjduind că, prin rugăciunile Preasfin tei Năs cătoare de Dumnezeu, vor do bân di iertarea păcatelor. Iar Carol, făcându-se că lu găr, a făcut roade vrednice de po că ință, după cum i-a poruncit Doam na noastră, şi prin darul ei s-a învrednicit de cereasca fericire. Pe ca re să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim, prin rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tu tu ror Sfinților. Amin.

Ocrotirea femeii care s-a pocăit pentru păcatele ei

În Roma era un boier de bun neam şi îmbunătățit, care, socotind cum că viața aceasta vremelnică trece ca un vis, a hotărât să se înde păr teze de lume pentru ca să-şi caute de mân tuirea sufletului său. Deci, în voindu-se cu soția sa şi ce rân du-i iertare, i-a lăsat singurul copil (par te bărbătească) pe care îl făcuse cu dânsa, şi s-a dus într-altă parte, în tr-un loc liniştit. Şi acolo, trăind cu dragoste şi cu frică de Dum ne zeu, s-a săvârşit în pace, mutându-se la cereştile lăcaşuri.

Iar femeia, rămânând în casă numai cu copilul, îl iubea peste fire, ți nându-l în brațe mai toată ziua şi toată noaptea, şi întruna îl dez mier da şi îl săruta. Şi nu numai cât a fost mic a făcut ea asemenea, ci şi după ce se făcuse mare, bărbat de să vârşit, ca o maică neînțeleasă, dor mea împreună cu dânsul, ca pe vremea când era copil mic, şi nu se gân dea nefericita ce alu necare mare putea să-i vină printr-însul.

Deci, din neluarea aminte a ei, cum şi din îndemnarea dia vo lului, a căzut în pă cat cu dânsul, ticăloasa, iar când a cu nos cut că a rămas în sărcinată de fiul ei, a ajuns într-aşa stare de mâhnire, că voia să se o moa re. Însă cu gândul la mila cea nemărginită a lui Dumnezeu, n-a că zut în deznădăjduire, ci a alergat deodată la Domnul Cel prea îndurat. Şi din acel ceas n-a mai făcut nimic în casă, ci toată vremea a petrecut-o cu posturi, cu milostenii, cu rugăciuni şi cu lacrimi din tot sufletul.

Iar după ce a venit vremea naşterii, ducându-se într-un loc as cuns al casei sale a năs cut şi, ca să nu se afle ruşinea, a aruncat prun cul într-un loc plin de necurățenii, unde a murit. Şi nu s-a auzit nimic o bu cată de vreme despre acest fapt. Însă începătorul rău tății nu s-a să tu rat cu cele ce îi făcuse ei până atunci, ci s-a hotărât ca să o ruşineze şi înaintea

oamenilor şi mai mult să o necăjească, pentru ca astfel, din mul tă mâhnire, să moară nepocăită.

Deci, prefăcându-se preaînrăutățitul cum că ar fi duhovnic în te lept, înainte văză tor şi cunoscător al inimilor omeneşti, învăța pe popor. Şi pentru ca să se creadă cuvin tele lui, a descoperit multe omoruri şi fur turi, cum şi alte fărădelegi, încât îl avea la evla vie şi ținea la el nu nu mai poporul cel de obşte, ci şi boierii şi chiar judecătorii cetății. Într-o zi, a zis el către aceştia: "Preacinstiți boieri! Eu vreau să vă povestesc as tăzi mari şi înfricoşate lucruri şi mai ales despre o păgâ neas că faptă fă ră de lege şi cu totul necu viin cioasă, care s-a făcut în cetate, atât de gro zavă, încât mă minunez cum de n-a arun cat Dumnezeu foc ca să ar dă toată Roma, precum odi nioa ră Sodoma şi Gomora, pen tru că aici s-a făptuit mai mare şi mai urâtă păgânătate decât cele ce s-au făcut aco lo. Aflați dar că cutare femeie (şi i-a zis pe nume), pe care, pentru fă țărnicia şi evlavia ei cea mincinoasă, o socotiți ca pe o sfântă, a pă că tu it cu fiul ei, a făcut un copil şi apoi l-a omorât, pen tru ca să nu se mai audă de o faptă ca aceasta".

Acestea auzind, cei ce erau de față n-au crezut, ci s-au împotrivit, zi când că spu ne minciuni, pentru că femeia aceea ar fi un suflet foarte bun şi cu frică de Dumnezeu, pe care tot poporul o ştia şi se cucernicea de ea. Atunci vrăjmaşul, dovedind învinuirea cu jurământ, a zis: "Puneți să se facă un foc aici şi aduceți pe femeie aici, să ne întrebăm amândoi, şi care se va găsi mincinos din noi doi, să fie ars de viu".

Deci, judecătorii, chemând de față pe cea învinuită, i-au zis: "Doam nă, ştii că pro o rocul acesta, pe care l-a trimis Dum nezeu în aceas tă vre me pentru mântuirea noas tră, te în vi novățeşte cum că ai fă cut cutare fap tă. Deci, dacă ai greşit, mărturiseşte-o, iar dacă nu, dove deş te-l pe dân sul ca pe un pârâş mincinos".

Iar femeia, luminată fiind de Dumnezeu, a răspuns: "Preaînțelepți judecători, dați-mi un termen de câteva zile, spre a putea răspunde la o în vinuire ca aceasta; căci zice înțeleptul Solomon: «Să nu răspundă ci ne va degrabă la mare întrebare, ci mai întâi bine de tot să se gândească şi apoi să dea răspunsul cel care se cuvine»". Acestea zicând, i-au dat un termen de opt zile.

Deci, ieşind de la judecată, s-a dus la casa ei; şi neavând la oa meni nădejde, ci nu mai la Dumnezeu, a plâns cu amar. Apoi, ducându-se la arhiereul de atunci, Lucian cu numele, a căzut la picioarele lui, măr tu risindu-şi păcatul său cu atâta zdrobire de inimă şi cu atâtea lacrimi, în cât s-a minunat arhiereul şi i-a zis: "Îndrăzneşte, fiică, spre mult în du ratul şi milostivul Dumnezeu, că mai mare este milostivirea Lui de cât toate fărădelegile tale; că El n-a urât pe Pavel prigoni to rul, nici pe Petru, cel care s-a lepădat de El. Şi nu numai că i-a iertat, dar şi cei mai în tâi stătători ai Apostolilor i-a aşe zat. Roa gă-te, dar, cu lacrimi, Prea sfin tei Născătoare de Dum nezeu, că Ea este nădejdea cea mai temeinică a celor dez nădăjduiți şi a tuturor păcătoşilor mijlocitoare, şi fiindcă ter me nul de judecată este scurt, nu-ți dau alt canon decât să te rogi neîn ce tat cu zdrobire de inimă şi cu lacrimi şi rugăciunea să fie iertarea fă ră delegilor tale".

Din nişte cuvinte ca acestea îmbărbătându-se ea cu o mare nă dej de în Dumnezeu şi în Preacurata Maica Lui, s-a întors la casa sa. Deci, închizându-se într-o cămăruță deo sebită – plângând toată săp tă mâ na, nemângâiată şi bătându-şi pieptul, ochii şi mâi ni le le ținea înăl ța te către cer, iar inima către Prea sfânta Născătoare de Dumnezeu, ru gân du-se ei ca să o izbăvească de primejdia cu care era amenințată şi să nu fie ruşinată în fa ța judecătorilor şi a întregii cetăți. Şi fiindcă se ru ga din toată inima, cu credință şi cu

lacrimi fierbinți, a auzit-o îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce în primejdii sunt fără ajutor.

Deci, când a venit ziua hotărâtă şi a plecat, mergând cu slujnicile şi rudeniile sale la divan, însăşi Stăpâna cea Atotputernică a însoțit-o pe ea şi împreună cu dânsa au călă torit până la priveliştea aceea. Iar în cepându-se judecata, au zis judecătorii către cel pe care îl socoteau a fi cleric (adică diavolului): "Iată, Părinte duhovnice şi învățătorule, fe me ia pe care ai clevetit-o, zicând despre ea că ar fi făcut acele ruşinoase şi ne legiuite fapte. Dovedeşte-o şi o înfruntă pe dânsa față către față, ca ast fel să fie condamnată la moar te prin arderea cu foc, după cum sin gur ai cerut şi aşa s-a hotărât. Iar dacă te vei arăta pârâş mincinos – du pă lege – să primeşti tu asemenea pedeapsă". Însă clericul, uitân du-se lung la femeie, se mira şi nu putea să vorbească nicicum. Atunci i-au zis jude cătorii: "Ce stai aşa, nedumerindu-te şi de ce-ți este frică şi nu o în vinovățeşti pe dân sa, după cum făceai mai-nainte?" Răspuns-a du hov nicul: "Această femeie nu este ames tecătoarea de sânge şi uci gă toa rea de fiu pe care am învinovățit-o, ci una dintre cele mai îmbunătățite şi sfinte cu viața din fiicele Ierusalimului. Şi mă tem să spun cine es te şi nu pot să mărturisesc, căci Maria aproape de dânsa este şi o aco pe ră şi o păzeşte pe ea, încât nici nu mai este cum a fost înainte, ci alta ase menea ei, însă cu totul schimbată".

Şi aşa mincinosul fără să vrea a spus adevărul, căci în acel ceas femeia nu mai era păcătoasă ca mai înainte, ci prin sfințita pocăință se schimbase cu dumnezeiasca schimbare a dreptei celui Preaînalt. Acestea auzindu-le ei, s-au însemnat cu semnul cin sti tei şi de viață făcătoarei Cruci; din care pricină, neputând blestematul suferi puterea ei, s-a făcut ca un fum şi a pierit din mijlocul lor. Atunci, cei ce erau de față, minu nân du-se, au slăvit pe Dumnezeu şi din acel timp pe femeia aceea au cinstit-o mai mult şi au avut către dânsa mai mare evlavie, iar ea, mulțumind Făcătoarei de bine după cum se cuvenea, tot restul vieții sale şi l-a petrecut cu fapte bune şi plăcute lui Dumnezeu, spre ruşinarea urâtorului de bine şi întru slava Celui cu totul Preaîndurat. Amin.

Rugându-se zilnic către Maica Domnului,
tâlharul scapă de a fi ucis de diavolul

Între celelalte minuni ale Maicii Domnului este şi această istorisire folositoare de suflet, pe care o scriem pentru ca să vadă cei ce se lenevesc la rugăciunea lor, ca să se păzească şi să fugă de trândăvie şi de nebăgarea de seamă ca de o neier ta tă greşeală de moarte şi stricătoare de suflet. Pentru că ori ce păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască şi să se lepede de a se ruga, după cum zic oarecare nebuni, care spun că, dacă omul este nevrednic, nu trebuie să se roage, pentru ca să nu întărâte pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când faci desfrânare, necunoscătorule, nu te temi, nici te ruşinezi, iar ca să citeşti rânduiala Utreniei, Ceasurile şi alte rugăciuni, te ruşinezi. Aceasta nu este evla vie, ci deznădăj dui re. În adevăr, se cuvine, când stai în biserică înaintea sfin telor icoane, sau spre Răsărit, dacă nu eşti în biserică, să te rogi, nu cu neruşinare şi fără de frică, ci cu smerenie, cu umi lin ță şi cu zdrobire de inimă, cu frică şi cu cutremur gân din du-te la mărirea lui Dumnezeu şi nevrednicia ta; să plângi pă ca tul tău şi să te rogi Preasfintei, ca să-ți ajute să te întorci la pocăință. Şi acum ascultă:

Aproape de un drum împărătesc locuia într-un turn un ostaş, om tare şi puternic, împreună cu alți tâlhari asemenea lui, şi pe câți treceau pe acolo, îi dezbrăcau şi le luau tot ce aveau. Însă avea şi o obişnuință bună, ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Deci, într-una din zile trecând prin părțile acelea un du hov nic, om sfânt cu viața şi înainte văzător, slujitorii osta şu lui, ca nişte fiare neîmblânzite, l-au dezbrăcat şi i-au luat tot ce avea. Atunci el i-a rugat să-l ducă la mai-marele lor, că are să-i vorbească un cuvânt. Deci, ducându-l aceia, i-a zis lui preotul: "Adună pe toți tovarăşii tăi, că vreau să vă vor besc câteva cuvinte spre folosul vostru". Iar acela a poruncit şi s-au adunat. Dar i-a zis lui Avva: "Mai este unul, porun ceşte să vie şi acela". Iar cei care s-au adunat au văzut că lipseşte sluga vătafului lor, care îi gătea bucate, îl servea şi în fiecare seară îi făcea patul.

Deci, l-au strigat şi pe acela, care a venit mai mult fără voia lui şi, văzând pe duhovnic, întorcea ochii în altă parte şi de frică tremura tot, făcând oarecare semne şi chipuri, ca ale celor îndrăciți, şi nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis lui preotul: "Te jur pe tine cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturiseşte-te cine eşti şi ce voieşti să faci aici stă pâ nului tău!" Iar acela a răspuns: "Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai-marele nostru ca să pândesc pe omul acesta şi să iau aminte cu tot dinadinsul dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciunea către Fecioara Maria, ca să-l omor şi să iau sufletul lui în munca iadului, pentru fărădelegile lui; şi iată, astăzi am patru sprezece ani de când îl slujesc pentru pricina aceasta, şi n-a trecut nici o zi în care să nu facă rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp, cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria, a cărei putere mă împiedică să-l omor".

Ascultând acestea Avva, i-a zis lui: "Cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, îți poruncesc ție să te faci nevăzut şi să nu mai faci niciodată vreun rău cuiva dintre aceia ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!" Şi aşa diavolul îndată a pierit. Iar osta şul, căzând la picioarele Cuviosului, i-a mulțu mit pentru această facere de bine, după cum se va vedea. Mărturisindu-şi păcatele lui, a plecat de acolo şi, făcându-se monah şi viețuind cu fapte bune, s-a săvârşit cu pace.

Biruind războiul curviei de cinci ori,
de cinci ori s-a încununat

Doi frați au fost trimişi de la mănăstire, la ascultare. Ei călăto reau împreună, rugându-se fiecare lui Dumnezeu. Ajungând la locul destinat, s-au apucat de lucru, asupra unuia din ei s-a ridicat război de la diavolul, de cinci ori, ca să păcătuiască. El, sculându-se, făcea ru gă ciu ne, şi nu s-a lăsat biruit de gânduri, dar a fost supărat tare de pa ti mă. Întor cân du-se ei către Părintele lor duhovnicesc, fața fratelui ace lu ia era tulbu rată. Fiind întrebat despre cauza tulburării, acela a pus me tanie şi a răspuns: "Roagă-te, Părinte, pentru mine, că am căzut în cur vi e". Apoi i-a povestit cum a fost luptat de gân duri. Bătrânul, fiind vă ză tor cu mintea, vedea pe capul ucenicului său cinci cununi. Cunos cân du-i lupta şi biruința lui asupra patimii şi a diavolului, care o ridicase asu pra lui, i-a zis: "Îndrăzneşte, fiule, că nu te-ai biruit; ci, mai vârtos, ai biruit cu acea împo tri vire, că n-ai săvârşit păcatul".

Fratele, prin credința în Dumnezeu şi evlavia ce o avea către Mai ca Domnului, a fost ajutat să biruiască, de cinci ori, ispita diavolească şi astfel s-a încununat de cinci ori cu darul lui Dumnezeu.

Orice patimă sau ispită diavolească biruită de noi, cu aju to rul lui Dumnezeu şi osârdia noastră bine chibzuită, este o cunună strălucită, cu care ne încununăm de sus.

Cel ce a jurat în biserica Precistei a murit cu capul sfărâmat de o piatră

În cetatea Forum, este o biserică a Maicii Domnului în care, odinioară, un om s-a jurat rău şi strâmb. Din această pricină, căzând pe spate, şi-a sfărâmat capul, lovindu-se de o lespede de piatră, încât abia mai avea viaţă în sine. Toţi câţi au jurat strâmb în acea biserică a Precistei de la Forum au murit mai înainte de a se împlini un an. După ce a recunoscut şi el că a jurat strâmb, a murit îndată. Despre aceasta scrie Sfântul Grigore, episcopul de la Forum, aşa precum a văzut el însuşi.

Maica Domnului încurajează şi ajută pe domniţa căzută în năpăstuire

Fiica lui Genoviev, domnul Brabanţiei, era foarte evlavi oa să şi avea mare evlavie către Maica Domnului. Căsăto rin du-se cu contele Siegfried, avea o mare supărare, deoarece nu năştea fii. Rugându-se Maicii Domnului cu credinţă, aceasta i-a ascultat rugăciunea şi, spre marea ei bucurie, a rămas însăr cinată. În acest timp Siegfried, soţul ei, care era voievod, a plecat cu oastea la război, lăsând în locul său, ca admi nis trator, pe un slujitor al său care se numea Galion, om des toi nic şi viteaz. Acesta, după plecarea lui Siegfried, s-a sârguit foarte mult să o ademenească şi să o strice pe stăpâna lui spre a păcătui cu dânsul, aducând vestea prin cărţi scrise cu vi cle şug cum că domnul ei a murit în război. Doamna însă nici cum nu s-a învoit la acest lucru. Iar dacă a venit Siegfried de la război, Galion, slujitorul lui, i-a spus că în casa lui toate au mers bine, numai că soţia lui este întinată cu desfrânarea. Deci bărbatul ei mâniindu-se foarte, a poruncit slugilor s-o înece cu pruncul împreună, căci zicea că nu este născut cu dânsul. Slugile însă, luând-o, nu au înecat-o, ci au dus-o într-o pustie şi au lăsat-o acolo. Deci, ea rămânând şi um blând prin pustiu, i s-a arătat Maica Domnului şi a mân gâ iat-o, ajutând-o în multe nevoi pe ea şi pe pruncul ei. După şase ani, bărbatul ei, Siegfried, care aflase de nedreptatea ce se făcuse Genovievei, îi părea rău, căindu-se foarte mult. Într-o zi, mergând la vânătoare în acea pustie, a aflat acolo pe doamna sa, dar ea nu a vrut să vieţuiască cu dânsul până când el nu va zidi o biserică în acel loc în care i s-a arătat ei Maica Domnului şi a mângâiat-o în scârba ei. Şi aşa domnul ei a zidit îndată o fru moasă biserică în acel loc, pe care a sfinţit-o episcopul.

Copilul bubos s-a vindecat prin Maica Domnului

Un copil, care se chema Adam, era stricat pe faţă de bube. Bubele acelea răspân deau în jur un miros aşa de urât, încât la şcoală copiii nu puteau să stea pe lângă dânsul. Acest băiat bubos avea multă evlavie către Maica Domnului. Mergând la şcoală, el intra mai întâi în Sfânta Biserică. Acolo se ruga Maicii Domnului, zicând: "Bucură-te, ceea ce eşti plină de bucurie, Domnul este cu tine!" Aşa făcea el în toate zilele. În tr-o noapte, părându-i-se copilului că a tocat, a venit la biserică pen tru a asculta slujba Utreniei. Ajun gând aici, a aflat uşa încuiată. După obi ceiul lui, a îngenuncheat în tinda bisericii şi s-a rugat Maicii Pre cis te înaintea icoanei ei de acolo. Când se sculă de la rugăciune, văzu uşi le bisericii deschise şi înăuntrul bisericii lumină mare. Îndată intră în biserică să se roage. Acolo văzu pe Maica Precistă, însoţită de o mul ţi me de fecioare. Ea şedea pe un tron strălucit. Văzând băieţaşul venit în biserică pentru a se ruga şi a cere cele de folos, îi zise: "Fiule! Pentru ce nu te îngrijeşti ca să-ţi vindeci boala capului tău?" Copi lul a răspuns: "Doam na mea, mult s-au ostenit părinţii mei, rudeniile, părinţii şi prie te nii mei să mă vindece, dar toate îngrijirile, doctorii şi doc toriile nu m-au putut vindeca".

Preasfânta Doamnă îi zise: “Mă cu noşti tu pe mine, cine sunt?” Copilul i-a răspuns: “Nu te cunosc, Stă pâ nă!” Doamna i-a zis iarăşi: “Eu sunt Maica lui Iisus Hristos. Pentru că tu ai bună obiş nu in ţă a te ruga, am venit aici ca să te vindec”. Acestea zi când, îi făcu semn să se apropie. Apoi, punându-şi mâna pe capul lui, a zis: “În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh: să fie sănătos ca pul tău şi niciodată să nu te mai doară până la moarte, pentru evlavia ce o ai către mine”.

După aceea, Maica Domnului, cu fecioarele care o însoţeau, s-a înăl ţat la ceruri. Copilul Adam a rămas acolo în biserică, sănătos. După ce a terminat şcoala, s-a dus la mă năstire şi s-a făcut monah. Acolo a slu jit Făcătoarei lui de bine, cu trup şi suflet, în toa te zilele vieţii sale. Du pă trecerea din viaţa aceasta, sufletul lui a fost dus de îngeri în ce ruri, unde pururea preamăreşte pe Domnul Dumnezeu Iisus Hristos şi pe Maica Sa Preacurată, dimpreună cu oştile îngereşti şi cu toţi Sfinţii, în vecii vecilor. Amin.

Maica Domnului vindecă mâna Sfântului Ioan Damaschin tăiată de iconoclaşti

Se vede în viaţa Sfântului Ioan Damaschin, pe care a scris-o prea înţeleptul Ioan, patriarhul Antiohiei, cum că în vremea lui, Leon Isa urul era mare prigonitor al icoanelor în Constantinopol şi pe mulţi drept credincioşi a muncit împă ra tul cel urâtor de Hristos, cu multe fe luri de munci. Deci, în ştiin ţându-se de aceasta Ioan Damaschin, pe ca re îl avea împăratul Saracinilor ca întâiul sfetnic, scria în fiecare zi scri sori şi le trimitea la Constantinopol dreptcredincio şi lor, în care arăta, cu mărturii vrednice de crezut, cum că toţi care nu se închină sfintelor icoa ne sunt eretici şi fără de Dum ne zeu şi de Împărăţia lui Hristos, stră ini. Auzind împă ra tul de spre aceasta, a cerut să-i dea una din scri so rile lui Ioan, pe care a arătat-o dascălilor, întrebându-i, dacă poate ci ne va dintre dânşii ca să imite chipul scrisorii.

Deci s-a aflat un om foarte iscusit în scrierea frumoasă, care a fă găduit îm pă ra tu lui că va face o copie atât de ase mă nătoare, încât nici Ioan nu va mai cunoaşte-o pe cea scrisă de el. Acestuia a poruncit îm pă ratul cel viclean, de a scris către dân sul o scrisoare, ca şi cum ar fi de la Ioan, în care zicea aces tea: “Îm pă rate, întru mulţi ani să trăieşti, în chi năciunea cea cu viincioasă împărăţiei tale aduc eu robul tău, Ioan din Damasc, şi îţi arăt ca să ştii că cetatea noastră este în vremea aceas ta slăbănogită, pen tru că lipsesc cei mai mulţi ostaşi ai Agarenilor, fiind plecaţi la război. Şi dacă vei tri mite puţină oaste, cu înlesniri o iei, şi îţi voi ajuta şi eu, pe cât pot, la o apucare ca aceasta, pentru că în mâi nile mele este toată cetatea”.

Acestea scriindu-le vicleanul împărat, a făcut şi altă scrisoare, cu mâ na lui, către stăpânitorul Agarenilor, zicând aces tea: “Preaiubite şi de preabun neam voievoade al cetăţii Damascului, bucură-te! Ştii că nu este nici un lucru mai feri cit, mai lăudat şi lui Dumnezeu plăcut de cât dra gos tea; ca să păzească cineva tocmelile cele de pace, pentru aceas ta nu vreau să stric prietenia pe care o am cu bunul tău neam, cu toa te că un prieten al tău adevărat mă îndeamnă şi mă chea mă pe mi ne la aceasta şi îmi trimite scrisori de multe ori, ca să vin asupra ta cu răz boi. Iar pentru încre din ţa rea ta, îţi trimit una din scrisori, pentru ca să cunoşti ade vă rata priete nie pe care o am eu către tine şi vicleşugul şi răul nărav al aceluia care a scris-o”.

Aceste două scrisori le-a trimis pe un serv al său, cel cu numele Leu, dar care avea socotinţă de şarpe, la cel viclean şi barbar, care, văzându-le, s-a mâniat şi, che mând pe Ioan, i le-a arătat. Iar Ioan, înţelegând viclenia împăratului, spunea ade vărul: nu numai că nu le-a scris, ci nici în mintea lui nu le-a gândit niciodată. Iar barbarul, fiind biruit de mânie, n-a crezut dezvinovăţirea lui Ioan, nici soroc nu i-a dat, ca să ara te ade vărul, ci a

poruncit să-i taie mâna. Deci s-a tăiat dreap ta aceea care mustra pe cei ce urăsc pe Domnul şi în loc să se vopsească cu cerneală, ca mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge; şi după ce au tăiat-o au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toţi oamenii. După ce a trecut ziua, a trimis Ioan mij lo citor, rugându-se tiranului ca să-i dea mâna să o îngroape, ca să-i mai uşureze durerea, iar acela a primit şi i-a dat-o.

Ioan, luând-o pe dânsa şi intrând în casa sa, a căzut la pă mânt, cu faţa în jos îna in tea Sfintei Icoane a Maicii Dom nu lui, zicând acestea cu lacrimi şi credinţă: "Stăpână, Preasfân tă Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, pentru dumne ze ieş tile icoane dreapta mea s-a tăiat. Cunoşti bine pri ci na pen tru care s-a nebunit Leon; apucă dar, înainte, ca o grab nică ce eşti, şi-mi vindecă mâna mea; dreapta Celui Înalt, Care S-a întrupat din Tine, multe puteri face prin mij lo ci rea Ta; aşa şi acum, pe dreapta mea aceasta să o vin dece, pen tru rugă ciu ni le tale, ca să poată scrie dulci şi întocmite cântări, care se cu vin să se aducă ţie, Născătoare de Dum ne zeu, şi Celui ce S-a năs cut din tine, şi totodată aju tă toare să se facă dreptei credinţe".

Acestea zicând Ioan cu lacrimi, a adormit şi a văzut icoana pu ru rea Fecioarei, care îi zise lui, cu privire blândă: "Vezi, sănătoasă s-a fă cut mâna ta şi să nu-ţi pese mai mult pentru aceasta, ci fă-o pe dânsa «trestie a scriitorului de grabă», după cum te-ai făgăduit mie acum". Deci, deştep tân du-se şi văzând mâna lui vindecată şi lipită la locul ei (o, prea marea ta putere, Preacurată!), s-a bucurat cu duhul pentru Dumnezeu şi pentru Maica Lui, căci a făcut mărire cu dânsul Cel Puternic. Deci toată noaptea a cântat, ve se lin du-se, aducând mulţumire lui Dumnezeu şi zicând: "Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie", "Dreapta Ta a vindecat pe dreapta mea cea tăiată, şi pentru aceasta va sfărâma pe vrăjmaşii care nu cinstesc preacinstită icoana Ta, şi a Aceleia ce Te-a născut pe Tine, şi prin mâna mea va zdrobi pe necinstitorii de icoane, cei potrivnici mulţimii slavei Tale".

Deci a petrecut astfel toată noaptea, veselindu-se şi cân tând laude pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă şi au văzut vecinii lucrul cel minunat, au vestit în toată cetatea. Însă oarecare oameni, urâtori de Hristos, au zavis tuit, şi ducându-se, au spus stăpânitorului, cum că nu s-a tăiat mâna lui Ioan, ci a unui oarecare rob al lui, care, pentru ca să facă bunătate cu Domnul său, a primit ca să-i taie mâna lui, dându-i arginţi nenumăraţi.

Iar stăpânitorul a poruncit ca să vină Ioan, să vadă mâinile lui, şi venind, i-a ară tat mâna cea tăiată, care avea un semn roşu împrejur, pe care l-a iconomisit Stăpâna Prea sfântă, pentru nemincinoasa mărturie a tăierii. Deci i-a zis barbarul: "Care doctor te-a vindecat şi ce fel de doctorii ai pus?" Iar Ioan, cu mare şi strălucit glas, s-a făcut pro povăduitor minunii, zicând: "Domnul meu m-a vindecat, Doctorul cel Atotputernic, Ca re are deopotrivă puterea, după voire". Iar stăpânitorul a răspuns: "Iartă-mă, omule, că după cum se vede, eşti nevinovat; nu ai greşit la pricina aceasta şi cu nedreptate te-am osândit. Ai dar cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul meu sfetnic, şi mă făgăduiesc ţie ca să nu fac nimic fără de sfatul şi voirea ta". Iar Ioan, căzând la picioarele lui, rugân du-se să-l ierte şi să-l lase să se ducă să slujească Făcă toa rei de bine, după cum i-a poruncit.

Şi după ce s-a pricit mult, stăpânitorul s-a învoit, şi i-a dat voie şi iertare să se ducă unde voieşte. Ioan, mulţumindu-i, a plecat şi, împărţind săracilor averea sa şi slo bo zind pe robii săi, s-a dus la mănăstirea Sfântul Sava, unde, făcându-se călugăr, a intrat în ascultare la un bătrân aspru, care i-a po run cit să-şi taie desăvârşit voia lui, după rân du iala petrecerii celei călugăreşti, ca să nu facă niciodată nimic fără de învoire şi bla go slo

venie şi să nu cânte nicidecum vreun Tropar. Dar într-una din zile, un frate al mă năstirii a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască vreun Tropar de umilinţă, potrivit pentru vre mea morţii, ca să ia puţină mângâiere, pentru că adormise fratele lui cel după trup. Ioan se temea să nu supere pe bătrânul său; însă s-a biruit de multa rugăminte a fratelui şi scriind Tro pa rul acesta: "Toate sunt deşertăciuni, cele omeneşti...", îl cânta cu preafru mos glas, în care timp sosind bătrânul de afară şi auzind acel glas de prea umilitoare cântare, s-a scârbit şi a izgonit pe Sfântul, ca pe un neascultător. Iar el, căzând la picioa rele bătrânului, îşi cerea iertare, dar acela nicidecum nu se îndupleca. Însă pentru multa rugăminte a proiestoşilor, s-a înduplecat iarăşi ca să-l primească, numai să se învo iască să curețe ieşitorile şi să slujească pe călugări. Iar el a primit, cunoscând folo sul ascultării.

Deci bătrânul, văzându-l pe dânsul că ascultă, l-a primit iarăşi, poruncindu-i să pă zească tăcerea, precum a făcut şi mai înainte. După puţine zile, s-a arătat Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: "Pentru ce ai închis un izvor minunat ca acesta, care varsă afară, cu atâta dulceață, destule pâraie de apă a odihnei sufletelor, mai mult decât cel ce a izvorât cu dumnezeiască minune, din piatră în pustie? Lasă izvorul ca să adape pe toată lumea, să acopere mările eresurilor şi să le mute spre dulceața minunată. Acesta are să covârşească alăuta cea proorocească a lui David, şi Psaltirea, cântând cântări noi Domnului, şi cântări pline de minunată dulceață, mai presus decât cântarea lui Moisi, şi a Mariamei. Față de asemănarea alăutei lui cea dulce cântătoare şi minunată, au să se socotească un basm netrebnic cântările cele fără de folos ale lui Orfeus. Acesta va cânta cântarea cea duhov ni ceas că şi cerească. Acesta va urma cântările heruvimilor. Acesta va croi drept dogmele credinței şi va da la iveală răzvrătirea şi strâmbarea a tot eresul".

Când s-a deşteptat bătrânul, care a avut vedenia aceasta, şi i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Sfântul acesta: "O, fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta; nu în pilde, ci întru adevăr, nu în ghicituri, ci în dogme. Grăieşti cuvintele pe care Duhul Sfânt le-a scris în inima ta; suie-te în muntele Sinaiului cel al vedeniilor şi al descope riri lor lui Dumnezeu, fiindcă te-ai smerit pe sineți până în sfârşit; dar acum, suie-te în muntele bisericii, şi propovăduieşte, binevestind Ierusalimu lui; întru tărie înalță glasul tău, că preaslăvite lucruri mi s-au grăit mie, de la Maica lui Dumnezeu, şi mă iartă pe mine pentru câte ți-am greşit, că din cunoştința mea te-am împiedicat".

Atunci Ioan, făcând început cântărilor celor ca mierea curgătoare, lumina bise ri cile atât de mult, încât oricine auzea cuvintele şi alcătuirile lui putea să le înțe leagă şi să se folo seas că. Deci întru acest chip viețuind Sfântul, într-o petrecere îmbu nă tățită şi prea mi nunată, şi multe scrieri asu pra luptă to ri lor de icoane scriind, şi canoane preafru moase şi dulci la cân tare alcătuind, cum şi alte cuvinte, la praznice, spre lauda şi mărirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a odihnit întru Domnul, Căruia I se cu vine sla va şi stăpâ ni rea, în veci. Amin.

Maica Domnului, fiind rugată, vindecă un orb din naştere

Un bărbat oarecare, cu numele Dideu, ce se născuse orb din pântecele maicii sale, era foarte cinstitor de Dumnezeu şi cu fapte bune. Şi atât de mult iubea biserica, încât niciodată nu lipsea de la Utrenie şi Vecernie şi nici de la alte adunări, pentru învățătura ce se făcea. Deci, din multa cercetare, s-a făcut foarte învățat, pentru că era din fire foarte priceput şi ascuțit la minte, ajutat fiind de dumnezeiescul dar. De multe ori se înfrunta cu ereticii şi cu iudeii, apărând dreapta credin ță, şi toți erau biruiți de dânsul, neputând să-i stea cineva împotrivă.

Într-o zi, purtând o preaînțeleaptă împreună-vorbire cu ei, spre apărarea şi lauda pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, necredincioşii iudei au rămas cu totul ruşi nați. Dar, neputând să-i stea împotrivă, l-au ocărât, zicând: "Nu te ruşinezi, orbule şi necu noscătorule, să crezi şi să slujeşti Ace leia care nu poate să te lumineze? Dacă este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, de ce n-a voit să te vindece ca să nu fii orb, căci ai către Dânsa o evlavie aşa de mare?" Iar ace la a răspuns lor: "În cutare zi voi da răspuns vouă la în tre ba rea aceasta". După care, ducându-se la casa lui, a dat mi los tenii şi s-a rugat cu post, trei zile şi trei nopți, vărsând la crimi şi având credință către Dumnezeu cel Atotputernic şi către slăvita Împărătească Maria, Maica lui Iisus Hristos, cerând să-l lumineze spre mustrarea ereticilor şi a necredin cio şilor iudei. Apoi, în ziua cea hotărâtă, adunând pe toți ere ticii, pe iudei şi pe mulți din creştini, într-o mare şi frumoasă biserică, a stat înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, zicând aceasta în auzul tuturor:

"Stăpână şi Doamnă a toată zidirea, pururea Fecioară, după cum te-ai învrednicit de ai născut fără de stricăciune pe Dumnezeul tuturor, lucru negrăit şi întrutot minunat, care nu s-a mai auzit niciodată asemenea, săvârşeşte şi cu mine o mică facere de mi nu ne; dăruieşte-mi lumina ochilor mei. Da rul acesta nu-l cer pentru îndemânarea mea – căci după cum până în acest ceas am purtat cu mulțumire lipsa aceasta, aş fi putut răbda până în sfârşit, fiind ajutat de darul tău – ci pen tru ca să creadă cei ce stau de față cum că S-a născut cu ade vă rat Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, din trupul tău prea cu rat, în chip negrăit, cum numai El a ştiut, ca să se întoarcă lumea la credința cea dreptmăritoare şi să propovăduiască minunile tale".

Acestea zicând, cu neîndoită credință (o, minunile tale, Stăpână!), s-au deschis ochii celui ce mai înainte era orb şi a primit lumina cea mult dorită. Şi toți au slăvit pe Dumnezeu Cel ce face, prin Preacurata Maica Lui, asemenea minuni. Şi mulți eretici şi iudei s-au botezat în ziua aceea, pe care luân du-i în casa sa cel ce mai-nainte a fost orb a făcut un ospăț mare şi masă la săraci şi străini, mulțumind Făcătoarei de bine din toată inima sa. Această dragoste şi recunoştință, față de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, el a purtat-o în toate zilele vieții, cu sfințenie păzind poruncile Domnului.

Apropriindu-i-se sfârşitul, s-a mutat la viața cea neîmbă trâ nitoare şi întru tot feri cită, pe care să dea bunul Dumnezeu să o dobândim şi noi toți, cu darul şi iubirea Sa de oameni. Amin.

Un boier din Roma, izbăvit de la înec de către Maica Domnului

În părțile Romei vechi era un boier, judecător al unei cetăți, bogat în bunătățile cele pământeşti, însă cu sufletul sărac lipit şi robit de voile trupului. Însă avea către Preasfânta multă evlavie şi împărțea multă milostenie la săraci, precum şi tuturor celor ce aveau trebuință.

Odată a plecat de acasă, pentru a se întâlni cu mai mulți boieri, pentru a pleca cu toții călări, într-o plimbare afară din cetate. Boierul acesta mai avea şi un alt obicei bun. Totdeauna când trebuia să se ducă undeva, înainte de a pleca de acasă, stătea înaintea Icoanei Preasfintei, rugându-se câtva timp, zicând închinăciunea zisă de înger la Buna Vestire, cum şi alte ru găciuni pe care le mai ştia, cerând să-l acopere cu darul ei şi să-l păzească de cursele dia volului. Aşa a făcut şi în ziua când a plecat cu prietenii lui la plimbare. Însă vi clea nul îl vrăjmăşuia pentru multa evlavie pe care o avea către cea Preanevinovată şi căuta vre me potrivită să-l omoare.

Deci, când trecea peste un râu, a intrat diavolul în calul bo ierului şi l-a sălbăticit a şa de tare, încât l-a aruncat în cel mai adânc loc al apelor. Iar tovarăşii lui, văzând că s-a înecat în râu, s-au întristat de moartea lui. Şi plângându-l ca pe un prieten, s-au întors înapoi ca să vestească rudeniilor lui trista întâmplare, ca să pună să i se cânte prohodul, socotind că de bună seamă a murit, după cum chiar cu ochii lor au văzut.

Însă ajutătoarea cea de obşte a creştinilor, grabnica spriji ni toare şi mijlocitoare a pă cătoşilor, nu l-a lăsat pierzării, ci cu milostivirea ei cea de Maică l-a izbăvit din moar tea cea trupească şi sufletească. Boierul, îndată ce a căzut în râu, a chemat pe Stă pâna, zicând: "Preasfântă Născătoare de Dum ne zeu, ajută-mă!" Când a ajuns în adânc, a vă zut-o aici, stând de faţă, şi apucându-l de perii capului l-a scos afară, ducându-l într-o clipă în casa lui şi zicându-i: "Iată, ai scăpat cu viaţă; de-acum să nu mai greşeşti, ci mul ţumind lui Dum ne zeu, Făcătorul de bine, fă lucruri vrednice de pocăinţă, ca să te mân tuieşti."

Casnicii lui, văzându-l pe dânsul plin de apă, şi mai mult mort, de frică, încât nu ştia nici unde se găseşte, s-au în fri co şat foarte. După o bucată de timp, venind prietenii lui, cu care a călătorit împreună, văzându-l, cu bucurie s-au spăi mân tat. Venindu-şi în sine şi povestindu-le cu de-amă nun tul toa te, cu toţii au slăvit şi lăudat pe Stăpâna cea prea minunată.

Iar arhiereul vremii de atunci, adunând pe toţi dreptcre din cio şii creştini, a să vâr şit un mare praznic de bucurie, întru mulţumirea Doamnei noastre. Şi boierul acela nu s-a mai în tors la calea cea de mai înainte, ci ducându-se într-o mă năs ti re a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a îmbrăcat în chi pul cel îngeresc, făcându-se monah, slujind Bisericii cu vie ţuire îmbună tăţită şi plăcută lui Dumnezeu. Şi aşa s-a în vred nicit de Îm pă răţia Cerurilor, pe care, să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim şi noi, păcătoşii. Amin.

Maica Domnului izbăveşte pe femeia evlavioasă din năpustirea uciderii de prunc

O femeie oarecare îmbunătăţită, cu frică de Dumnezeu şi cu mare evlavie către Preasfânta, avea de soţ pe un bărbat necredincios şi nelegiuit. Care, trăind în fărădelege cu altă femeie, pe cea legitimă a sa o ura şi o vrăjmăşuia (după cum fac unii ca aceştia) şi nici cele mai de trebuinţă ale ei nu i le da.

Deci, fiindcă el nu aducea cele trebuitoare în casă, ci lipsea cu zilele ca să-şi facă voile lui cele rele, sărmana fe me ie, neavând cu ce trăi, a luat un copil al unui om bogat pentru ca să-l alăpteze. Însă, într-o noapte, pe când ea dormea, soţul ei, care o ura de moarte şi voia să o piardă, a intrat pe furiş în casă şi, orbit fiind de diavolul, sau mai bine-zis de voirea lui cea rea, a omorât copilul, socotind în mintea lui că judecata o va găsi vinovată şi o va condamna la moarte pe soţia sa. Deci, făcând aceasta, a fugit, furi şându-se binişor.

Iar dimineaţa, când femeia a găsit pruncul mort, a început a plânge şi a se tân gui, neştiind cum s-a întâmplat pricina. Şi adunându-se toţi vecinii, a venit şi tatăl copi lului, care, plângând pentru că l-a aflat mort aşa deodată, n-a crezut ce-a spus femeia ci, so cotind că ea l-a omorât, a tras-o la judecată, pentru ca să fie condamnată la moarte ca o ucigaşă.

Iar adevăratul ucigaş, făţărnicindu-se înaintea lumii, spunea minciuni, zicând că soţia sa este o desfrânată şi se făcea că este foarte supărat pe dânsa! Şi aşa nevinovata aceea a fost condamnată la moarte cu nedreptate. Deci pe când o duceau la locul osân dei, pentru

că n-a avut nefericita pe pământ nici un ajutor sau apărător care la o nevoie ca aceea să mijlocească la judecător pentru dânsa, a chemat pu te rea şi ajutorul cel de sus, zicând: "Preaslăvită şi atot pu ter ni că Stăpână şi Doamnă a toată zidirea! Ajută-mi mie, tică loa sei, în această năpăstuire şi înduplecă pe Dreptul Jude că tor, ca să nu-i lase să mă omoare cu nedreptate".

Aşa zicând din adâncul inimii (O, grabnic ajutor şi spri jin!), îndată s-a arătat înaintea oamenilor o femeie cu chip preaîncuviinţat şi cinstit, foarte frumoasă la faţă şi stră lucită, având un prunc în braţe, care a zis către judecător aşa: "Aşteap tă puţin ca Fiul meu să facă această judecată". Atunci, Dumnezeiescul Prunc le-a zis lor: "Nu judecaţi du pă faţă, ci după dreptate, ca să nu luaţi de la Dreptul Judecător veşnică pedeapsă. Pen tru ce, o, nerecunoscătorilor, aţi osân dit fără dovezi pe cea nevinovată? Aşa porun cesc legile? Adu ceţi aici pruncul cel ucis, ca să fac eu dreptate uciga şu lui". Deci, auzind că iese atâta înţelepciune din gura unui prunc, toţi cei de faţă s-au înspăimântat şi aducând pe prun cul cel mort, a zis către dânsul cel ceresc: "În numele Dom nului, ridică-te şi ne spune nouă, cine te-a ucis?" Atunci, prun cul cel mort, înviind, a vorbit chiar şi a zis uci ga şului pe nume, arătându-l cu degetul, spre înfricoşarea celor de faţă.

După aceea, Femeia cea care se arătase cu Pruncul în braţe, înălţându-se la ce ruri, judecătorii au poruncit să-l lege pe ucigaş de coada unui cal şi să-l târască prin toată cetatea. Deci, târându-l astfel pe toate străzile cetăţii, în cele din urmă şi-a dat su fle tul, ticălosul. Iar nevinovata femeie, fiind liberă, a mulţumit pururea Fecioarei, Stă pânei noastre, ducându-se într-o mănăstire, unde, trăind cu viaţă îmbunătăţită, s-a săvâr şit întru Hristos Iisus, Domnul nostru. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Maica Domnului izbăveşte pe cel dăruit diavolului de mama lui la zămislire

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii şi alte fapte bune. Deci, trăind ei mulţi ani împreună, s-au învoit să se depăr teze de amestecarea cea trupească; şi aşa au trăit ei multă vreme ca nişte fraţi, iar nu ca cei însuraţi. Însă vrăjmaşul păzirii curăţiei a zavistuit fapta lor cea bună, şi într-o zi, în Sâmbăta cea Mare, a luptat şi a ispitit pe bărbat până într-atâta, că n-a mai putut să sufere şi a căzut cu femeia în păcat fără voia ei; care, ocărându-l mult şi mustrându-l, i-a adus aminte de Ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă mustrarea, ci se aprindea de patimă. Atunci femeia a zis cu mânie: "Fiind că nu ai evlavie, nebunule, spre Învierea Domnului cea slăvi tă, rog pe Dumnezeu ca orice se va naşte din noi în această noapte, să fie dat diavolului". Deci, în ceasul când ea, ca o neînţeleaptă, a zis cuvântul acesta, a zămislit, şi la vremea cuvenită a născut un copil, parte bărbătească; care, cu cât se mă rea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu har şi aşa de frumos, încât mult se bucurau rudeniile văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de doisprezece ani, venind diavolul, a zis către maica lui: "După trei ani vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit". Auzind acestea, tică loasa s-a umplut de mâhnire şi durere cu inima şi în fiecare zi plângea nemângâiată, mai ales când se uita la fiul său. Iar acesta, pen tru că nu ştia pricina, mirându-se de ea, o întreba, zicând: "Ro gu-te, maică, spune-mi mie, pentru ce toţi prietenii şi ru de niile când mă văd se bucură şi numai tu, văzându-mă, lăcrimezi?"

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul, mâh nin du-se foarte şi fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă şi, ducându-se la Ierusalim, s-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un

duhovnic vestit, om cu sfințită viață, ce se hră nea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi aducea câte două pâini, după cum a făcut şi în ziua aceea. Deci, venind tânărul cu scrisoare de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: "Să chemăm, fiul meu, pe Stă pâ na cea fără prihană, care are mare putere asupra dracilor, pentru că ea de multe ori i-a ruşinat şi a pierdut cu totul pu terea lor şi multe suflete a scăpat din mâinile lor, izbăvin du-le din munca cea veşnică".

Aşa zicând, l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi şi cu evlavie, ținându-l în chi lia sa până în ziua Sfintelor Paşti, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui. Iar în acea zi, slujind Sfântul Dumnezeiasca Litur ghie, tânărul sta în Altar, înaintea Sfintei Mese, cu frică şi cu multă groază. Deci, voind să iasă Preotul cu Sfintele Daruri la cântarea Heruvicului, a intrat diavolul şi, răpind pe tânărul, l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci Cuviosul, au zind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte şi, punând Sfintele Daruri pe Sfânta Masă, s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciune fier binte către Stăpânul şi către pururea Fecioara Maria, Maica Lui, ca să nu lase nepe depsită o îndrăzneală şi o ne ru şi nare ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghearele lui, să-l întoarcă întreg şi sănătos şi să-l ruşineze pe cel de trei ori blestemat că l-a răpit pe el de la Sfântul Jertfelnic.

Astfel rugându-se Cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii, ca să nu o lase nesăvârşită. Deci, pe când zicea ru gă ciunea aceasta: "Şi pentru ca să fie celor ce se vor îm păr tă şi spre trezvia sufletului şi spre iertarea păcatelor şi celelalte (adică după ce a săvârşit cele Sfinte), când a strigat, zicând: "Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata..." – Mare eşti, Doam ne, şi minunate sunt lucrurile Tale! O, nebiruită pute re a Fecioarei! – s-a aflat cel răpit lângă Sfântul Jertfelnic şi a strigat, zicând: "Mare este numele Sfintei Treimi!"

Iar după ce s-a săvârşit Sfânta Liturghie, împărtăşindu-se tânărul, l-a întrebat Cuviosul unde a fost şi ce a pătimit. Atunci el i-a spus că, după ce l-a răpit, diavolul l-a aruncat într-un loc întunecos, cu miros greu şi nesuferit, unde se mun ceau negrăit nenumăratele suflete ale păcătoşilor. Însă îndată venind Stăpâna cea prealăudată, l-a scos din acel loc de groaznică chinuire şi l-a dus în biserică. Deci, a slăvit Sfân tul pe Domnul şi pe Preasfânta şi pururea Fecioara Maria, şi a mulțumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După aceea, tânărul, ducându-se la Patriarhul, a fost binecuvântat de el şi apoi s-a întors la părinții şi rudeniile lui, care, socotind că l-a luat diavolul, plângeau pierderea lui. Dar vă zându-l pe el când nu mai aveau nici o nădejde, fiecare poa te să înțeleagă de câtă bucurie şi veselie s-au umplut şi câte rugăciuni de mulțumire au înălțat către Hristos şi către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale cărei rugăciuni, o, de am dobândi şi noi fericirea cerească. Amin.

Un tânăr, fiind ucis de zavistnicii iudei, a fost înviat de Maica Domnului

Într-o biserică oarecare, creştinii cântau oarecare stihuri şi laude în cinstea pururea Fecioarei Maria. Şi între altele, au ros tit o cântare, al cărei sfârşit este aşa: "Ruşineze-se păgânii jidovi".

Într-o zi, adunându-se dreptcredincioşii creştini în bise ri că, au chemat pe un tâ năr cucernic, care era înzestrat cu un glas dulce la cântare, şi i-au zis să cânte cu mare glas acea cântare de laudă. În timp ce cânta, s-a întâmplat de au trecut pe lângă biserică nişte iudei care, auzind cuvintele acelea pe care le cânta tânărul, spre osândirea şi ruşi nea lor,

s-au mâniat foarte tare şi s-au sfătuit ca să-l ucidă când vor afla vremea potrivită. Deci, peste puţine zile, folosind oarecare pricină meşteşugită, l-au luat la via lor şi acolo l-au omorât, aruncându-l într-un loc ascuns. După ce au plecat ucigaşii, a venit Stăpâna cea preaputernică şi, înviindu-l pe dânsul, i-a poruncit să cânte fără frică laudele ei.

Deci acela, mulţumindu-i, s-a dus iarăşi în biserică, şi cânta în fiecare zi, cu şi mai dulce glas. Atunci ucigaşii iudei, văzându-l pe dânsul, s-au înspăimântat şi l-au între bat în taină de a fost el acela pe care ei l-au omorât, şi cum a înviat. El le-a spus lor cum că pururea Fecioara Maica lui Iisus l-a înviat, pentru ca să-i cânte laude ei.

Deci din facerea acelei minuni au crezut în Preasfânta nu numai ucigaşii aceia, ci şi rudeniile şi prietenii lor, cum şi mulţi alţii, care s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Doi copii au rămas vii sub dărâmături,
ocrotiţi de Maica Domnului

În anul 1507 de la patima cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, în luna mai, s-a produs în Creta un mare cutremur. În acel timp s-au surpat multe case şi nenumărate prăvălii, înăuntrul şanţului, adică în cetatea cea mare. În târgul cel mai dina-fară era o prăvălie de cizmărie, pe al cărei zid era zugrăvită Preasfânta Fecioară, la care aveau evlavie cizmarii care lucrau acolo. În fiecare seară, înainte de a pleca de la atelierele lor, îi aprindeau lumânări şi o tămâiau, apoi se duceau pe la case le lor, lăsând acolo doi copii (ucenici), pe care îi încuiau înăuntru ca să păzească prăvă lia.

În noaptea când s-a întâmplat cutremurul, a alergat meş te rul să deschidă, ca să scoată copiii. Văzând că toată prăvălia este dărâmată, a socotit că, de bună seamă, au fost omorâţi de dărâmături. Apucându-se să dezgroape trupurile lor, pe când săpa, i-a auzit pe dânşii vorbind dedesubtul pietrelor. Scoţân du-i la lumină într-un chip îndemâ natic, i-a întrebat pe dânşii cum s-a făcut de au scăpat cu viaţă. Atunci ei au răspuns aşa: “Când am auzit cutremurul, am plâns înaintea sfintei icoane aceleia şi ne-am rugat Născătoarei de Dumnezeu să ne ajute. Aşa rugându-ne, am văzut că a ieşit din icoană un acoperă mânt care s-a aşezat deasupra noastră. După aceea, îndată că zând pietrele şi lemnele peste acoperământul acela, au ră mas acolo şi de noi nu s-a apropiat nimica. Preasfânta arătân du-ni-se tocmai cum era zugrăvită, zicea către noi să nu ne te mem. Ea a rămas cu noi până în ceasul când ne-aţi dezgropat.”

Acestea auzindu-le, cei ce erau de faţă au slăvit pe Prea sfân ta Fecioară şi au propovăduit în toată cetatea minunea aceasta. Preastrălucitul şi preaînţeleptul ascet, Ieronim Do nat, ducele Cretei (un mare învăţat în limbile latină şi grea că), scriind-o, a poruncit de s-a zidit în locul acela o biserică; iar sfânta icoană aceea a rămas în sfânt locaşul acela, pentru că zidul pe care era zugrăvită Preasfânta nu s-a dărâmat. Apoi au pus de s-a făcut cu meşteşug alt zid lângă peretele acela. Pictura acelei sfinte icoane nu s-a stricat, ci a rămas după cum a fost mai dinainte şi aşa se află şi în ziua de astăzi, căci se sărbătoreşte praznic în cinstea Preasfintei în fiecare an în 9 zile ale lunii mai, în aducerea aminte a acestei faceri de minuni.

Biserica aceea se numeşte “Doamna târgului”. Acolo se găsesc atârnate în ea chipurile cu minunile cele preaslăvite şi de mult preţ. Dar nu numai această minune, ci şi altele nenumărate a săvârşit şi săvârşeşte în fiecare zi Împărăteasa cea Atotputernică. Pe mulţi naufragiaţi de mari furtuni pe mare i-a scos de la înec, pe nenumăraţi oameni tăiaţi şi răniţi de moarte i-a izbăvit, pe bolnavi şi pe slăbănogi i-a ridicat şi din felurite şi nenumărate primejdii pe multă lume a mântuit, după cum se poate vedea în biserica cea

mai sus zisă, în care sunt zugrăvite minunile pe care le-a săvârşit întru slava Dum ne zeului nostru Care S-a născut dintr-însa negrăit, Căruia I se cuvine toată cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Omorât de tatăl său, copilul iudeului a fost înviat de Maica lui Dumnezeu

O evreică oarecare, fiind însărcinată şi aproape să nască, avea mare durere şi multă muncă, după cum se întâmplă de multe ori femeilor. Şi oricâte feluri de doctorii i-au făcut şi i-au dat, nimic nu i-a ajutat. Deci, fiind cu neputință să nas că pruncul, muncindu-se cumplit, aştepta din ceas în ceas ca să-şi dea sufletul, nefericita. Atunci, o femeie creştină care s-a întâmplat să fie acolo, i-a zis: "Dacă voieşti să te uşurezi, chea mă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că nu poți să gă seşti alt ajutor". Deci, bolnava, având mari dureri, cu smerită şi domoală vorbire, a zis acestea cu lacrimi: "Bine cu vân tată Marie, pururea Fecioară! Eu, cea cu totul pângărită, deşi sunt nevrednică ca să te chem pe Tine, pentru că mă trag din neamul acela care a ucis pe Fiul tău, aud însă că mila şi milostivirea ta se dă în dar, în fiecare zi, celor păcătoşi. Mă rog, dar, Ție, izbă veşte-mă din această primejdie şi făgă du iesc a primi Dumnezeiescul Botez, împreună cu pruncul pe care îl voi naşte".

Acestea zicând, a născut îndată un copil, parte bărbă teas că, şi în scurtă vreme după ce s-a sculat din pat s-a botezat împreună cu copilul. Bărbatul ei în acel timp nu era acasă, fiind plecat într-un oraş departe. Deci, venind şi auzind de ce le petrecute în lipsa lui, s-a mâniat foarte, a omorât prun cul şi, vrând vecinii care s-au adunat la grozăvia aceea să-l prin dă şi să-l ducă la judecată, a fugit. Fiind urmărit de aproape, a fugit evreul până ce s-a ostenit şi, văzând în drum o bise ri că, a intrat ca să scape; acolo a văzut o icoană a Preasfintei Fecioa re şi, cu da rul lui Dumnezeu luminându-se inima lui, a grăit acestea: "O, Stăpână, mare este milostivirea Ta! că aco peri şi păzeşti pe un ticălos şi păgân care a omorât pe fiul său, iar acum stă în casa Ta şi nu se deschide pământul ca să-l înghită. Deci, fiindcă atât de mare este bunătatea Ta, miluieşte-mă pe mine, după cum preaînduratul Fiul tău a miluit pe Pavel prigo ni torul, şi iartă toate fărădelegile mele, căci cred că negrăit şi fără de stricăciune ai născut pe Iisus, pe Care Îl mărturisesc Dumnezeu şi om, a Cărui milă este nemăsurată şi iubirea de oameni neasemănată!" Acestea zicând şi rugându-se el cu lacrimi, l-au ajuns creştinii şi, prinzându-l, l-au legat. El a zis către ei: "Mă rog vouă, pentru Domnul, duceți-mă la un preot ca să primesc Sfân tul Botez; şi iau martor pe Dumnezeu că aceasta nu o zic de frica morții sau fiind că mă tem; doresc numai să mor cu o moarte cuviin cioa să, după ce mă voi lumina cu Sfântul Botez".

Deci, împlinind ei această dorință a lui, după ce s-a bote zat, l-au dat judecății; şi fiind osândit la moarte, l-au închis până a doua zi, când trebuia să-l omoare. Iar femeia lui plân gea cu amar pentru moartea copilului. Însă, pe când îl ținea pe genunchii ei şi suspina nemângâiată, văzu (o, mi nune!) că copilul a înviat. După care îndată auzind că băr ba tul său s-a botezat, iar pentru ucidere vor să-l omoare, luând pruncul, a alergat în grabă la judecată. Şi văzând toți copilul, au slăvit pe Dumnezeu, liberând pe ucigaşul. Care fiind acolo de față şi căutând pruncul la gât, unde ştia că-i dăduse lovitura cu cu țitul, a găsit rana care, din iconomia Preasfintei, se cunoş tea foarte bine. Şi au văzut-o toți cei ce erau de față, şi astfel s-a propovăduit această dumnezeiască minune. Dar cu aceas ta, iubiților, Împărăteasa cea preamilostivă n-a sfârşit facerile de bine ale ei, căci o altă minune a urmat minunii. Copilului i s-a dat dar, de vorbea bine şi clar, ca un om de douăzeci de ani. Deci, deschizându-şi gura lui, a zis: "Maica milostivirii şi a toată mân gâie rea, Maria, cea înainte de naştere şi după naştere Fecioară şi Maica lui Dumnezeu, m-a înviat

pentru întoarcerea la credința cea dreaptă a părinților mei şi spre mustrarea necredincioşilor iudei, care nu cred în întruparea lui Dumnezeu”.

Acestea auzindu-le, cei ce erau de față au lăcrimat de bucurie, slăvind pe Domnul şi pe Stăpâna. Iar tatăl copilului a slujit toată viața lui Preasfintei, scriind multe cuvinte asupra necredincioşilor iudei şi spre lauda Maicii lui Dum ne zeu; şi mulți s-au întors la dreapta credință printr-însul. Ase me nea şi copilul acela, crescând, a făcut multe fapte bune cu mare dragoste de Dumnezeu, ca şi tatăl şi maica sa. Iar când s-au mutat din această viață, s-au dus în Împărăția cea ce reas că. Pe care să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim. Amin.

Episcopul, rugându-se către icoana Maicii Domnului, a scăpat un om de la moarte

Bogoslov Bocisa Radoslovici, episcopul Kievului, a venit odată într-un oraş ce se chema Ciornogorod. Acolo având moşiile episcopale, a făcut nişte şanțuri mari. În acea vreme fiind de față, s-a rupt un mal, care, căzând, a acoperit un om cu şase coți de pă mânt. Episcopul, văzând acea primejdie mare, s-a rugat Maicii Domnului, amintindu-şi de icoana cea făcătoare de minuni de la Pecersca, să țină pe acel om viu şi nevătămat până ce va fi scos de sub pământul surpat. Pentru acea mare binefacere, el a făgăduit că va merge pe jos până la Pecersca, pentru a mulțumi lui Dumnezeu şi Maicii Precistei, şi va da milostenie la săraci.

Atunci, pentru rugăciunile episcopului, omul acela a trăit nevătămat sub pământul căzut deasupra lui, timp de câteva ceasuri, până ce oamenii l-au dezgropat. Într-adevăr, când au ajuns la el, l-au găsit viu şi sănătos. După aceea, Episcopul a venit pe jos până la mănăstirea Pecersca. Acolo şi-a împlinit făgăduința făcută către Maica lui Dumnezeu.

Maica Domnului scapă pe creştinul evlavios de ucigaşul ascuns în biserică

Un bun creştin, Ioan din Matelic, avea multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Un om oarecare, vrăjmaş de moarte al lui, voia cu orice preț să-l ucidă. Ştiind bine pe unde avea să treacă, s-a ascuns după cetate, într-o bi serică a Maicii Domnului, ştiind că Ioan avea să treacă pe acolo. În timp ce se afla as cuns aici, icoana Maicii Preacurate a început a vorbi către dânsul ca şi cum ar fi fost vie, rostind cuvinte de îngrozire, încât ucigaşul atât de cumplit s-a înspăimântat, că s-a pră buşit cu fața la pământ ca un mort. În acel timp, Ioan a trecut pe aici, fără nici o pri mejdie, mergând în drumul lui, ajutat şi păzit de mila şi dragostea Maicii lui Dumnezeu, către care el avea mare evlavie.

Prăznuindu-se “Adormirea Maicii Domnului”, a încetat boala ciumei în Țarigrad

Odinioară, în zilele domniei lui Justinian, împăratul grec, a fost în Țarigrad o mare molimă de ciumă. În primele trei luni, mureau câte şase mii, după aceea ajungând chiar la zece mii de oameni pe zi. În acea vreme au murit oameni de toate stările: parte bărbătească şi femeiască, bătrâni şi tineri, pre cum şi bogați şi de cinste, cât şi scăpătați şi săraci. Moartea nu a cruțat şi nu a ocolit pe nimeni. Şi atât de numeroşi erau morții, încât nu avea cine să-i îngroape. În acea vreme s-a descoperit de la Dumnezeu, unui om evlavios, ca să țină de acum înainte praznicul “Adormirii Maicii Domnului” şi vor scăpa de ciumă. Făcând ei după porunca aceasta, a contenit boala ciumei.

Spini, ciulini şi curse sunt cei răi pentru credincioşi, dar Maica Domnului îi izbăveşte

A fost în Alexandria un om oarecare, iubitor de Hristos, foarte cucernic şi milostiv, care primea pe străini spălându-le picioarele. El avea şi femeia foarte smerită, care postea

în toate zilele, şi o fiică de şase ani. Deci, la o vreme oarecare, acel om iubitor de Hristos a plecat la Constantinopol, că era neguţător, lăsându-şi femeia şi fiica şi o slugă acasă. Iar când mergea spre corabie, i-a zis lui femeia: "Cui ne laşi pe noi, stă pâne?" Şi răspunzând bărbatul, i-a zis ei: "Stăpânei noas tre, Născătoarei de Dumnezeu".

Deci, într-o zi, sta femeia aceea la lucru, având şi pe co pi lă lângă dânsa. Iar sluga, învăţată fiind de diavolul, a voit să uci dă pe femeie şi pe copilă, să ia averea lor şi să fugă. Luând cuţitul pe ascuns, mergea spre casă, unde era stăpâna sa, şi, după ce a ajuns la uşă, l-a cuprins orbirea ochilor în mijlocul uşii şi nu putea să intre, nici să se în toarcă. Şi multă vre me s-a trudit, silindu-se să intre, însă n-a putut, şi a ince put să strige pe stăpâna sa, zicând: "Vino aici". Iar ea se mira, cum sta el în mijlocul uşii şi nu venea, ci o striga pe ea, şi-i zicea lui: "Vino tu aici, mai bine", că nu ştia că este orb şi că, de aceea, era oprit. Şi a început sluga a jura pe stăpâna sa ca să vie aproape de el, iar ea se jura că nu va merge la dânsul. Sluga a zis: "Lasă măcar pe copilă să vină". Însă ea nici aceas ta n-a voit să o facă, ci îi zicea: "De voieşti să vii, vino tu". Deci, sluga, văzând că nu poate să facă nimic, s-a lovit pe sine cu cuţitul şi, străpungându-se, a căzut. Iar stăpâ na lui, văzând ceea ce se făcuse, a strigat cu glas mare şi au venit vecinii. Au venit şi de la mai-marele cetăţii şi aflară pe slugă, încă viu fiind, şi s-au înştiinţat de la dânsul despre toate. Deci au proslăvit pe Născătoarea de Dumnezeu, care a făcut o minune ca aceea, de a izbăvit pe mamă şi pe fiica ei. Dumnezeului nostru slavă!

Icoana Maicii Preacurate, purtată pe ziduri, apără cetatea Novgorodului de duşmani

Cândva cetatea Suzdalului s-a sculat cu război asupra Novgorodului, amândouă ce tăţile fiind sub stăpânirea împă ra tului de la Moscova. În acel timp Ilie, episcopul Novgo ro du lui, s-a rugat lui Dumnezeu înaintea icoanei lui Hristos ca să-i apere pe dânşii de duşmani. El a auzit atunci un glas care i-a zis: "Du-te în biserica Domnului Dumneze u lui nostru din ulița Ilieşi, să iei de acolo icoana Preacuratei Fe cioare Maria şi s-o duci pe zidurile cetăţii, împotriva duş ma nilor. Şi prin ea vă veţi apăra". Epis co pul, auzind aces te cuvinte, a trimis pe diaconul său, să-i aducă acea icoană a Preacuratei Fe cioa re, dar icoana n-a vrut să se dea lui s-o ia. Văzând aceas ta, Ilie, episcopul Nov go ro dului, a mers dânsul împreună cu tot so borul la icoana aceea a Preasfintei Născătoare de Dum ne zeu şi, căzând înaintea ei, s-a rugat Stăpânei noastre, zicând: "O, preami lostivă Doamnă, Fecioară de Dumnezeu Născă toa re, tu eşti nădejdea, scăparea şi apăra rea cetăţii noas tre, zi dul, acoperământul şi limanul tuturor creştinilor. Drept aceea şi noi, păcătoşii, spre tine nădăjduim, roagă-te, Doamnă, Fiu lui tău şi Dumnezeului nostru, pen tru cetatea noas tră, şi nu ne da în mâinile vrăjmaşilor noştri, pentru păcatele noastre, ci ascultă plângerea şi suspinarea robilor tăi şi scapă-ne, precum oarecând Fiul tău i-a cruţat pe Niniviteni, pentru po că inţa lor, aşijderea şi aici, Stăpână, arată-ţi mila ta". Astfel rugându-se Sfântul, a şi început a cânta Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi pe când clericii cântau conda cul după a şasea peasnă: "Ceea ce eşti folo si toare neînfrun ta tă a creştinilor...", îndată cinstita icoană a Preacuratei Năs că toare de Dumnezeu singură pe sine s-a mişcat; iar poporul, văzând acea străină minune, toţi într-un glas au strigat: "Doam ne miluieşte!" Apoi preasfinţitul arhiepiscop, luând în mâini acea cinstită icoană, cu dragoste a sărutat-o şi, mer gând cu tot poporul, cântări de rugăciune săvârşind, au înăl ţat-o pe zidurile cetăţii şi au pus-o împotriva luptătorilor. Fiind al şaselea ceas din zi, potrivnicii mai tare au dat năvală asupra cetăţii, aruncând asu pra ei ploaie de săgeţi. Atunci cinstita icoană a Preasfintei Născă toa re de Dumnezeu îndată şi-a schimbat faţa

dinspre potrivnici şi a întors-o spre cetate. Această mişcare era un semn de prea mare milostivire a Stă pâ nei noastre, pe care a arătat-o popoa re lor celor ce se primejduiau de împresurători. Privind arhiepiscopul spre sfân ta icoană, a văzut lacrimi curgând din ochii ei ca un izvor al Raiului. Luând felonul său şi adunând într-însul lacrimile ce picau de la ea, a zis: "O, minune prea slăvită! Cum din lemn uscat picu ră lacrimi! Iată, Împără tea să, ne arăți nouă semn de încredințare, căci cu lacrimi te rogi Fiului tău şi Dumnezeului nostru, pentru scăparea cetății". Şi tot poporul văzu că plân gea icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cu lacrimi şi cu suspinuri. Atunci, deodată a căzut frică asu pra potrivnicilor, şi i-a acoperit întunericul şi mânia lui Dum ne zeu i-a tulburat pe ei, şi începură unul pe altul să se ucidă. Iar cetățenii, văzând o tulbu rare ca aceea căzută asupra lor, au deschis porțile cetății şi, ieşind înarmați, s-au repe zit asu pra vrăjmaşilor, pe unii tăindu-i, iar pe alții robindu-i, şi aşa au biruit toate tabe rele vrăjmaşilor, cu ajutorul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Din acea vreme, arhiereul lui Dum nezeu, Ilie, a aşezat praznic luminos, pentru a se prăznui acel minunat semn al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în acea mare cetate a Novgorodului şi a numit ziua aceea pe de o parte zi de izbăvire, căci cu rugăciunile Preasfintei Năs că toare de Dumnezeu a trimis Dumnezeu izbăvire cetății, iar pe de altă parte, zi de pedep sire, pentru că frații cei de o cre dință şi de un neam s-au sculat la război între ei, cei vinovați primindu-şi răsplata propriei lor răutăți. Şi aşa, din vremea aceea, prin ocâr muirea bunului ei păstor duhovnicesc, marea cetate a Novgorodului a petrecut în pace şi linişte adâncă.

O mănăstire, ajungând în mare lipsă de hrană,
a fost ajutată cu preaslăvire
de Maica lui Dumnezeu

Pe vremea când stăpâneau dreptcredincioşii împărați, se afla într-un loc pustiu o mănăstire închinată pururea Fe cioa rei Maria, pe care monahii trăitori acolo neîncetat o lăudau şi o slăveau. Iar creştinii, ştiind evlavia lor, le trimiteau în fie ca re an cele trebui toare şi aveau cu ce trăi; pentru că nu numai po porul cel de rând, ci şi împărații le trimi teau daruri şi îi aju tau. Însă după o vreme, sculându-se cu război păgânii bar bari şi biru ind pe creştini, le-au luat pă mânturile din care mă năstirea primea venituri, ce le folosea pentru hrană, iar îm pă ra ții nu mai aveau voie să trimită bani pentru cheltuială ca mai înainte. Deci, nemaiavând cele de trebuință acolo, mo na hii s-au gândit să plece în altă parte. Şi într-una din zile, s-au sfătuit ca să săvârşească Dumneze ias ca Liturghie, să se îm păr tăşească toți cu Sfintele şi Preacu ra tele Taine, să se ier te unul cu altul şi apoi să se ducă fiecare unde-l va îndrep ta Dumnezeu.

Deci, adunându-se ei şi cântând toată slujba cu lacrimi, în timpul când se cânta "Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu..." şi celelalte, au auzit zgo mot şi lovituri în jitnițe şi, ieşind trapezarul afară, a aflat (o, minune!) toate lăzile şi toate jitnițele pline de grâu ales şi fru mos; pe care văzându-l după Liturghie frații, s-au bucurat cu negrăită bucurie şi au strigat cu mare glas: "Slavă Ție, Dum nezeule! Mulțumim Ție, Doamne, că nu ne-ai lăsat pe noi, nevrednicii robii Tăi, ci ne-ai trimis parte din înălți me". Şi nu numai minunea cu grâul a săvârşit-o Stăpâna, ci şi alte le asemenea, pentru că s-au găsit toate vasele pline cu vin şi cu untdelemn şi de toate cele ce sunt spre trebuința trupului, cu îndestulare, încât le-a ajuns hrana aceea pe mai mulți ani.

Deci, umplându-se ei de tot binele, cu toții s-au veselit şi s-au hotărât ca nimeni să nu-şi mai pună în gând ca să plece din acea sfințită mănăstire, nici să se lenevească vreo dată de la cântările şi laudele către Făcătoarea de bine. Şi aşa au petre cut viața cu fapte bune

şi niciodată n-au fost lipsiți de cele de nevoie, pentru că ori de câte ori aveau trebuință de ceva, le trimitea Împărăteasa cea cu îndestulare dăruitoare. Pen tru ale cărei rugăciuni, să dea Dumnezeu să ne învred ni cim de fericirea cerească. Amin.

Maica Domnului ceartă aspru pe ucenicul ce se bizuia în cei trei galbeni, uitând de ajutorul ei

Cuviosul Mihail, cel din muntele Chimina, avea un ucenic cu nu me le Constan tin, care era cântăreț. Acela era neputincios cu trupul, dar mai neputincios cu sufletul, fiind puțin credincios; de vreme ce, având trei galbeni, îi păzea cu dinadinsul, ca să-i aibă pentru trebuința sa, la oa recare nevoie. Cuviosul Mihail îl sfătuia să nu-şi pună nădejdea într-în şii, ci să-i pună la mijloc, pentru cheltuielile obşteşti, şi să nădăjduiască spre Atotputernicul Dumnezeu şi spre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; dar el nu primea.

După câteva zile, s-a întâmplat să aibă trebuință Cuviosul de doi spre zece bani şi, neavând, s-a împrumutat. Pentru aceas ta, Constantin gră ia de rău pe Cuviosul, zi când: "El nu are nici doisprezece bani, şi pe mi ne mă sfătuia să risipesc cei trei galbeni şi să nu-i păstrez pentru ne vo ia mea". Rostind aceste bârfeli, a adormit şi a văzut în vis că era săr bă toare şi se adunaseră toți în biserică. Acolo s-a arătat Stăpâna cea cu to tul fără prihană, ținând în brațe pe Domnul Hristos Prunc, iar de cealaltă mână o ținea Cuviosul Mihail, şi astfel umblau prin biserică. Când au ajuns în pridvor, Preasfânta a poruncit Cuviosului să-şi în tin dă rasa. Făcând aceasta, a aruncat pe dânsa nenumărați galbeni, apoi s-a întors către Constantin, zicându-i: "Necredinciosule şi nemilostivule cu chipul, nu-ți ajung aceştia să te hrăneşti?" Constantin, auzind aces tea, s-a sculat tremu rând şi alergând către Cuviosul, a aruncat cei trei galbeni şi, făcând metanie, şi-a cerut iertare.

Un tânăr bolnav şi-a pierdut un picior, dar strigând către icoana Maicii Domnului, i-a crescut la loc

În anul 1684, în satul Camenița, ce aparținea localității Aliches, şi care se afla aproape de Ahaia, vechea episcopie de odinioară, se afla un tânăr bolnav, cu numele Ioanichie. Acela zăcând în boală trei ani, i s-a îmbolnăvit un picior, care, rănindu-se câte puțin, s-a cangrenat şi a pu trezit. El a în cercat să se trateze cu tot felul de buruieni vin de cătoare, dar nu s-a folosit nimic. Şi la atâta stricăciune a ajuns, încât i-a căzut pi ciorul de la genunchi cu tot cu os. În tot timpul aces ta, el nu a încetat a chema în ajutor numele Preasfintei Năs cătoare de Dumnezeu, însă ea nu l-a ajutat îndată, ci i-a pus la încercare răb darea. Dar el nu s-a îm pu ținat sufleteşte şi nici nu s-a deznădăjduit, precum fac unii dintre cei de astăzi, care atunci când sunt în necazuri şi nu sunt ascultați îndată de Dumnezeu şi de Sfinți fie aleargă la diavolul prin descân te ce şi vrăji, fie cârtesc şi hulesc împotriva lui Dumnezeu, că s-au rugat şi n-au fost ascultați. Deci tânărul acesta n-a alergat la des cântători, ci răb da, lămurindu-se ca aurul în topitoare. Şi cu toate că picio rul era că zut din genunchi, el nu înceta a che ma în ajutor pe Preamilostiva Doam nă Născă toare de Dum nezeu. În această stare aflându-se, cu vre mea şi-a adus aminte de sfânta icoană a Preacuratei ce se afla la Peş te ra cea mare şi de minunile ei cele mari şi, suspi nând cu umilin ță, a stri gat: "O, preasfântă Icoană! De ce m-ai lăsat şi nu mă mi lu ieşti? Te rog, grăbeşte şi mă miluieşte!" Zicând aceste cu vin te, ve de cu ochii cum a înce put a-i creşte piciorul, puțin câte puțin, până s-a făcut întreg şi de să vârşit. De când a înce put a creşte, rudele lui au făcut un picior de ar gint, pe care l-au dus la sfânta icoană, spre pomenirea minunii. După ce s-a făcut sănătos, tânărul a venit şi s-a închinat cu mare dra

gos te la acea sfântă icoană, şi drept recunoştinţă a rămas pen tru totdeauna în această mănăstire, făcându-se monah. Pă rinţii din acea mănăstire au scris pe acel picior de argint mi nunea ce s-a făcut, pentru a se cunoaşte şi de generaţiile viitoare.

Strigând către Maica Domnului în timpul căderii, este izbăvit de la moarte

Ţinând seama de toate minunile Maicii Domnului săvâr şite în vremile de demult, vedem că şi în zilele noastre s-au făcut şi încă se fac multe minuni, văzute cu ochii noştri.

Între anii 1951-1952 se picta biserica din satul Celme geşti, Vâlcea. Între pictori lucra pe schelă şi pictorul Marin Săndulescu, din satul sus-numit. Între altele, el spune următoarele: "În viaţa mea am fost un păcătos. Însă aveam o mare evlavie la Maica Domnului, aşa cum am şi acum. Când pictez icoana cu chipul Maicii Domnului, mă rog la Ea şi mă ajută să pictez bine, cu toate că sunt păcătos".

Iată că într-o zi, pe când Marin Săndulescu vopsea aco pe rişul de pe turnul bise ricii, a călcat greşit şi s-a prăbuşit jos, de pe schelă, de la o înălţime de 25-30 de metri. Toţi credeau că a murit. După zece minute a deschis ochii, s-a deşteptat ca dintr-un somn, şi a zis:

– Daţi-mi o cană cu lapte să beau.

Cei din jur şi-au făcut cruce.

– Cum ai scăpat cu viaţă, frate Marine?

– În clipa când cădeam de pe turn, m-am rugat la Maica Domnului cu credinţă, zicând: "Maica Domnului, ajută-mi!" Şi îndată am simţit sub mine ca nişte aripi, care mă spriji neau, până am ajuns jos.

După ce a băut o cană cu lapte, pictorul Marin Săndulescu s-a urcat din nou pe schelă şi a lucrat cu spor până seara.

Maica Domnului ajută
celor condamnaţi pe nedrept

Pe timpul războiului a fost închis un cetăţean nevinovat. Zi de zi aştepta cu mare teamă ceasul judecăţii. Era slab în credinţă. De aceea îl îmboldea tot mai mult gândul sinu ci de rii. Dar şi-a adus aminte de Dumnezeu şi de Preasfânta Năs că toare de Dumnezeu şi deci noaptea a început să se roage cu lacrimi, zicând:

– Maica Domnului, scapă-mă de primejdia aceasta!

Apoi a adormit. În vis, a văzut pe o fecioară îmbră cată în haine albe, că a intrat pe uşa celulei şi a zis:

– M-ai chemat? Iată, am venit! Roagă-te şi nu te teme.

Apoi a păşit prin mijlocul celulei şi a trecut prin peretele celălalt. Era Maica Domnului!

A doua zi, în adevăr, nu a mai fost judecat, iar după puţină vreme a fost eliberat din închisoare, ca achitat.

Cum a vindecat Maica Domnului
o femeie grav bolnavă

În oraşul Vaslui, prin anii 1939-1940, Dumitru Cotoran era profesor de filosofie la liceul din Vaslui. Şi, după cum sin gur mărturi sea, era un ateu convins. Soţia era însă cre din cioa să. Dar nu avea copii.

Iată însă, că soţia i s-a îmbolnăvit grav şi a fost internată pentru operaţie la un spital din Bucureşti. După operaţie, ajun sese aproape în stare de inconştienţă.

– Domnule doctor, mai este vreo speranţă cu soţia mea? a întrebat profesorul Cotoran.

– Numai Dumnezeu dacă mai face vreo minune! Altfel...

Cum a auzit cuvintele acestea, a ieşit foarte zdrobit la ini mă din spital şi, fără să ştie unde merge, a căutat o biserică des chisă în cale. De unde nu intrase în biserică din copi lărie, iată acum a întâlnit prima biserică a Sfinților Ioachim şi Ana, pe strada Traian. A intrat repede înăuntru şi, căzând în ge nunchi la icoana Maicii Domnului, a rostit această rugă ciune disperată:

– Maica Domnului, dacă exişti, salvează-mi soția!

Apoi s-a întors la spital, unde soția lui se zbătea între viață şi moarte. Parcă dormea. S-a aşezat lângă patul ei. S-a rugat Maicii Domnului, în gând, pentru ea.

Deodată, femeia a deschis ochii şi a întrebat:

– Dumitre, tu eşti?

– Da, eu sunt, vrei ceva?

– Ajută-mă să mă ridic puțin... Acum o jumătate de ceas a venit la mine o femeie în haine albe, foarte frumoasă, şi mi-a spus: "Iată, aici, în prăpastia asta era să cazi. Dar pentru rugăciunea soțului tău, te scot deasupra..." Apoi m-a apucat de mână şi m-a urcat pe un loc ridicat şi luminat.

Din clipa aceea a dispărut acea fecioară, iar muribunda a început a se întări.

– Vrei să te plimbi cu mine pe coridor? a întrebat-o soțul.

– Vreau, că nu mă mai doare nimic!

Când l-au văzut doctorii că se plimbă cu soția, după o operație aşa de grea, s-au mâniat pe profesor şi i-au zis:

– Ce faci, domnule, ai înnebunit?

– Nu, domnule doctor, abia acum m-am trezit!

În câteva zile soția s-a făcut complet sănătoasă şi s-au reîntors la Vaslui. Aici, profesorul Dumitru Cotoran şi-a schimbat cu totul viața, devenind un bun creştin. Era nelipsit de la biserică, unde în fiecare sărbătoare citea câte un capitol din Noul Testa ment şi se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi.

Prin rugăciunile mamei şi ale Maicii Domnului, fiul necredincios se întoarce la pocăință

O creştină aleasă, Doina Militaru, din comuna Greci-Măcin, județul Tulcea, a istorisit acest fapt vrednic de luat în seamă:

În acest sat trăia până de curând o femeie văduvă, foarte credincioasă, care avea un singur fecior, Nicolae, ca de 30 de ani, şi acesta căsătorit. Feciorul, gospodar, de altfel, o ajuta pe bătrână la munca câmpului şi la întreținerea casei. Dar avea un mare şi greu păcat: Nicolae nu mai voia să creadă în Dumnezeu. De aceea nu mergea la biserică deloc, încă din copilărie nu se mărturisise, nu se închina. Ba nu putea să vadă pe preot pe la casa lor.

– Măi, Nicolae, îi zicea mama, iată, mâine va veni părintele cu icoana prin sat, că se apropie Crăciunul. Trebuie să-l primim şi noi.

– Mamă, răspundea Nicolae, dacă intră la noi în casă, îl scot pe uşă în stradă.

– Măi, Nicolae, îi spunea mama altădată, va veni părintele cu Sfânta Agheazmă, să ne sfințească casa, că mâine este Botezul Domnului. Nu cumva să te împotriveşti, că te bate Dumnezeu.

– Lasă să vină, că îi dau eu cu barda...

Şi într-adevăr, nu primea niciodată pe părinte în casă, iar biata mamă plângea nemângâiată, să-l întoarcă la Dumnezeu pe fiul ei, la sfânta credință şi la pocăință.

Ani de zile au răbdat Dumnezeu şi mama lui Nicolae, doar s-ar întoarce.

Dar rugăciunile mamei şi ale preotului din sat nu conte neau pentru Nicolae. Şi iată cum l-a întors Dumnezeu la cre dință şi căință.

De la o vreme, s-a îmbolnăvit Nicolae, încă aşa grav, că a căzut la pat. După câteva zile de suferință, într-o dimineață, strigă stăruitor la mama sa:

– Mamă, mamă, adă pe părintele Postolache, să mă spo ve deasca şi împărtă şeas că, că eu am să mor!

– Dar cum să-l chem? Nu l-ai înjurat tu pe părintele de atâtea ori şi ai zis că îl dai pe uşă afară?

– Mamă, astă-noapte am văzut stând lângă patul meu pe Maica Domnului. Era îmbrăcată în alb, foarte frumos, şi toată noaptea s-a rugat cu lacrimi în ochi pentru mine.

Când a văzut biata mamă că fiul ei spune aceste cuvinte cu lacrimi, s-a bucurat mult că a auzit-o Dumnezeu şi îndată a chemat preotul satului acasă. Iar părintele, ca un adevărat păstor al turmei, a venit numaidecât la cel căzut.

– Părinte, l-a întrebat, nu eşti supărat pe mine?

– De ce să fiu supărat, Nicolae?

– Păi, ți-am făcut atâta supărare, te-am înjurat, te-am amenințat cu bătaia, te-am...

– Nu, Nicolae, nu sunt deloc supărat pe tine. Hristos a fost răstignit de oameni şi nu S-a supărat pe ei. Eu m-am rugat totdeauna pentru tine şi am avut credința că te vei întoarce la calea cea adevărată.

– Atunci, te rog, spovedeşte-mă, părinte şi împărtăşeş te-mă, că nu mai am multe zile de trăit.

Şi s-a mărturisit cu lacrimi multe Nicolae, şi s-a căit de păcatele sale, şi a primit Sfânta Împărtăşanie, iar după trei zile a murit, împăcat cu Dumnezeu, cu sine şi cu toți oamenii.

Preotul Postolache din comuna Greci-Tulcea a confirmat cele de mai sus.

Maica Domnului este grabnic ajutătoare

Prea Sfințitul Episcop Chesarie Păunescu povesteşte că, prin anul 1934, când era di rector la Seminarul monahal din Mănăstirea Cernica, s-a întâmplat că în iarna aceea s-au ter mi nat alimentele şi lemnele de foc la elevi. Nu mai aveau nici bani în casă, nici mănăstirea nu avea rezervă de lemne şi hrană.

– Ce să fac? spunea Preasfințitul. Nu găseam să împrumut de nicăieri, iar elevii sufereau. Atunci m-am dus la biserică, am căzut în genunchi la Icoana Maicii Domnului şi am citit Paraclisul ei cu lacrimi, cerându-i ajutorul în acea grea nevoie. Şi iată că Maica Domnului nu ne-a lăsat. A doua zi dimineața a venit din Bucureşti la mănăstirea Cernica o doamnă credincioasă şi a întrebat:

– Cine este directorul Seminarului?

– Arhimandritul Chesarie Păunescu – i s-a răspuns.

– Şi unde este chilia lui?

– În incinta mănăstirii, la etaj.

Numai ce mă pomenesc cu o doamnă la uşă.

– Părinte director, am auzit că nu aveți cu ce întreține Se mi narul. Iată, vă donez din munca mea 5000 de lei, să procurați pentru elevi tot ce trebuie.

– Bine, soră! Dumnezeu şi Maica Domnului să vă plă teas că! Dar spuneți-mi numele, ca să vă facem un pomelnic pentru familie.

– Nu, părinte, nu trebuie, ştie Dumnezeu numele meu şi de ce am eu nevoie...

Paraclisul Maicii Domnului izbăveşte pe om de primejdia morții

Locuitorul Nicolae Gavriluț, din comuna Calu, Neamț, mărturisea urmă toarele:

"În vremea ultimului război mondial mă aflam pe front. Lupte grele, atacuri ziua şi noaptea, moartea mă pândea la fie care pas. Singura mea nădejde de scăpare mi-a fost în să Maica Domnului. Aveam la mine Paraclisul Preasfintei Năs că toare de Dumnezeu, pe care îl citeam permanent, cu la crimi, de câteva ori pe zi. Îl rosteam zi şi noapte pe dinafară.

Odată a căzut un proiectil la doi metri de mine, tocmai pe când citeam Para cli sul. Explozia a fost puternică, dar toate schijele au trecut pe deasupra. Am făcut cruce şi am con ti nuat rugăciunea către Maica Domnului. Altădată, un alt proiectil mare a căzut la jumătate de metru de tranşeul în care mă aflam. Eu citeam cu lacrimi sfântul Paraclis. Acum, Mai ca Domnului a făcut cu mine o adevărată minune. Proiectilul n-a explodat. S-a înfipt numai pe jumătate în pământul uscat de secetă. L-am zărit cum strălucea în soare. Dacă exploda, nu puteam scăpa de moarte.

Cu ajutorul Maicii Domnului am scăpat neatins de nici un glonte, în cei patru ani de război, în timp ce în jurul meu vedeam permanent morți şi răniți."

După terminarea războiului, Nicolae Gavriluț a fost călău zit la mănăstire şi a ajuns călugăr sporit.

O creştină a fost înviată de Maica Domnului spre a-şi mărturisi păcatele

Povesteau bătrânii de pe valea Bistriței că prin anii 1934-1935, în satul Izvorul Muntelui, Ceahlău, s-a petrecut un fapt cu totul neobişnuit.

O fată din sat, cam de 20 de ani, necăsătorită, păştea oile pe munte. Iar din lucrarea vrăjmaşului, un cioban a căzut cu dânsa în păcat. Fiindu-i ruşine să n-o afle părinții, şi-a ucis mai înainte de vreme pruncul. Apoi, ruşinându-se şi de preotul satului, nu şi-a mărturisit acel greu păcat al desfrânării şi uciderii.

Însă sufletul acesta avea mare evlavie la Maica Domnului, înaintea căreia se ruga şi plângea ziua şi noaptea, să-i ierte păcatul acesta şi să-i ceară milă de la Domnul. După câțiva ani, fata s-a îmbolnăvit şi a murit. A treia zi a venit preotul şi mult popor şi s-a început slujba de înmormântare. După terminarea trisaghionului şi a praznicului în familie, pe când să pornească cu moarta spre biserică, iată că se deşteaptă răposata, mişcă puțin capul şi începe a striga:

– Părinte, părinte, vino încoace... nu te teme! Cu sfinția ta am treabă... Eu am făcut un păcat mare în viață şi m-am ruşinat să-l spovedesc. Dar pentru că am avut evla vie la Maica Domnului, ea s-a rugat pentru mine înaintea Mân tui to ru lui şi mi-a trimis sufletul în trup, ca să-mi spovedesc pă ca tul pe pământ, căci pe pământ l-am făcut...

Lumea uimită, s-a retras afară, iar fata s-a mărturisit la preot de păcatele sale, cu multe lacrimi. Apoi rudele au îmbulzit-o în jurul sicriului, cu tot felul de întrebări:

– Cum este dincolo? Ce ai văzut acolo? Ai văzut ferici rea raiului? Dar muncile iadului?

– Cum este dincolo, nu pot să vă spun. Atât vă pot spune, că aşa cum este aici, pe pământ, unde fiecare este scris în primărie cu tot ce are, tot aşa şi dincolo, fiecare este scris cu tot ce a făcut, bun sau rău... Vă rog cu lacrimi, să vă spo ve diți fiecare de toate păcatele, că ce se dezleagă pe pământ, se dezleagă şi în cer... Dincolo nu mai este

pocăință şi nici Mai ca Domnului nu se roagă pentru păcătoşi. Tot ce ați făcut pentru mine, rugăciuni şi pomană, sunt primite. Continuați! Şi a adormit din nou răposata.

O femeie, punând toată nădejdea spre Dumnezeu şi Maica Domnului, a născut cu bine

O femeie din Pipirig s-a internat la spitalul din Târgu Neamț. Printre altele, doctorul i-a spus:

– Femeie, câți copii ai?

– Am doi copii, domnule doctor.

– Bine! Iată, te-ai făcut sănătoasă. Mâine pleci acasă, dar să ții minte ce-ți spun eu: dumneata nu mai ai voie să mai naşti copii. Dacă nu mă asculți şi mai naşti, vei muri în chinurile naşterii. Vezi să nu uiți cuvintele mele!

În câteva zile după ieşirea din spital, femeia a venit tulbu ra tă la duhovnicul ei din mănăstire.

– Părinte, ce mă sfătuieşti să fac? Eu n-am făcut niciodată avorturi. Acum, iată, mi-a spus doctorul că nu mai am voie să nasc copii, dacă vreau să mai trăiesc...

– Soră Marie, eu te sfătuiesc un singur lucru: ori trăieşte cu soțul tău în curăție, ori naşti copii. O mamă trebuie să se sa crifice. Ai credință în Dumnezeu. În nici un caz nu vei mu ri. Lasă, că de lucrul acesta răspund eu. Deci, una din două...

– Bine, părinte, vă ascult.

După câteva luni se întoarce femeia la mărturisire:

– Părinte, sunt însărcinată. Am încredere în cuvintele sfinției voastre şi nădăj du iesc la Maica Domnului. Rugați-vă pentru mine!

– Soră Marie, nu te îndoi! Eu te voi pomeni zilnic la ru gă ciune. Domnul să te bine cuvânteze!

După alte câteva luni, femeia a venit cu pruncul nou-năs cut, în brațe, la mănăstire:

– Părinte, am născut bine, cu ajutorul Maicii Domnului. Acesta-i copilul! Îl chea mă Ştefan. Am venit să mulțumesc lui Dumnezeu şi sfinției voastre, că dacă nu mă sfătuiai, el nu era pe lume.

– Slavă Domnului, soro! Vezi că Dumnezeu face minuni? El este doctorul docto rilor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Ştefan, să crească mare şi sănătos! Stai în genunchi să-ți citesc o rugăciune de mulțumire. Apoi să duci copilul în biserică şi să-l închini la Maica Domnului.

După puțină vreme, femeia s-a întâlnit cu doctorul.

– Domnule doctor, ştiți că am născut un copil? M-a păzit Dumnezeu şi l-am năs cut uşor.

– Nu cred până nu-l văd. Vino într-o zi cu el la mine!

Când l-a văzut, a luat copilul în brațe, l-a sărutat şi, plin de emoție, a zis:

– Cu adevărat, numai o minune a fost!

Maica Domnului avertizează pe cei ce trăiesc necununați

În comuna Belceşti-Iaşi, doi soți au trăit necununați 38 de ani şi au născut câțiva copii. Amânând mereu cununia religioasă, nu li se primeau slujbele la biserică şi nu puteau fi împărtăşiți cu Trupul şi Sângele lui Hristos, căci trăiau în desfrânare.

Într-o noapte, însă, i s-a arătat femeii în vis o împărătească îmbrăcată în alb, cu cunună pe cap, care, desigur, era Maica Domnului, şi i-a spus cu asprime: “Dacă nu vă cu nunați şi trăiți mai departe în desfrânare, o să vă pedepsească Dumnezeu şi o să vă ia două

suflete din cele mai dragi!” Ei însă n-au luat în seamă aceste cuvinte şi au rămas necununați. După aproape un an de zile de aşteptare i-a ajuns mânia Domnului, căci le-au murit două fete într-un accident, împlinindu-se astfel cele vestite prin vedenie de Maica Domnului.

Cutremurați de păcatul făcut şi de pedeapsa care i-a ajuns, s-au trezit ca din somn şi s-au cununat imediat la biserică, înainte de înmormântarea fiicelor lor, spo vedindu-şi păcatele şi căindu-se cu multe lacrimi de fărădelegile lor.

O femeie, silită de bărbat să avorteze, rugându-se Maicii Domnului, are o vedenie înfricoşată

Într-una din zile a venit la duhovnic o femeie gravidă cu primul copil să se mărturisească şi a spus: “Părinte, am venit să mă mărturisesc, că am o mare tulburare şi nelinişte cu soțul meu, care este un om rău şi fără credință în Dumnezeu. Îmi spune să nu-i fac copii, că copiii sunt «salba dracilor»! Mă amenință că, dacă nu avortez, mă lasă, ori are să mă omoare. Dar eu i-am spus că mai bine vreau să mor, decât să fac crimă, omo rând copilul pe care Dumnezeu voieşte să mi-l dea. Eu vreau să fiu mamă, nu cri minală. Dar el mereu mă înjură şi mă amenință cu moartea şi nu mai ştiu ce să fac.”

A întrebat-o preotul:

– Eşti cununată cu el?

– Da, părinte.

Iar el i-a zis:

– Posteşte după puterea ta, roagă-te şi mergi la biserică. Prin aceste fapte ai să-l faci bun şi pe el, după mărturia Apos to lului Pavel, care zice că se sfințeşte bărbatul necredincios prin femeia credincioasă şi invers!

După ce s-a mărturisit femeia curat de toate păcatele ei, i-a zis:

– Părinte, te rog să-mi dai un canon să-l fac, ca bunul Dumnezeu să schimbe gân durile cele rele ale bărbatului meu, că doar ne-am căsătorit din dragoste şi cu buna înțe legere a noastră – şi a părinților; şi nu era aşa ca acum, că n-aş fi mers după el în veci!

El i-a spus:

– Soră, dacă voieşti să faci canon, te sfătuiesc să iei pe Maica Domnului ocro ti toa re în viața ta, că ea are mare tre ce re înaintea Preasfintei Treimi; mai mult decât toți Sfin ții lui Dum nezeu. Fă cum te-am învățat şi, pe lângă acestea, să ci teşti în fiecare dimi neață Acatistul Maicii Domnului şi seara cinstitul ei Paraclis. După terminarea sfin tei rugăciuni, să pomeneşti şi pe soțul tău, să-i dea Dumnezeu gând bun şi să-l întoar că la calea cea bună.

Femeia a primit cu mare bucurie canonul şi s-a făgăduit să-l facă cu toată sârgu ința.

După două luni de zile a venit iar femeia şi a zis:

– Părinte, mare minune s-a întâmplat cu mine. Am făcut toate cum m-ai învățat şi am pomenit cu lacrimi la rugăciune pe soțul mei Ioan, şi iată ce mi s-a întâmplat: într-o seară fiind tare obosită, mi-am făcut rugăciunile de seară şi Pa ra cli sul Maicii Domnu lui cu candela aprinsă înaintea sfintei icoa ne, şi adormind puțin, am avut o vedenie înfricoşată: se făcea că mă aflu pe o vale frumoasă, între două rânduri de munți, care se terminau cu piscuri înalte de stânci. Între munți era o şosea. Mergând pe acest drum frumos şi aruncându-mi privirea, am văzut că la marginea pădurii erau nişte arbori de foc şi la fiecare arbore era legată, cu funii de foc, câte o fe me ie; toate țipau groaznic şi se zvârcoleau, că de la spate le ardeau arborii aceia de jeratic aprins, de care erau legate. Apoi am văzut că de pe munți au venit nişte vulturi de foc care, cu ghearele lor şi cu

ciocul, se aşezau pe pieptul acelor femei şi le mâncau sânii, li se vedeau oasele, apoi zburau din nou prin munți, iar ele răcneau îngrozitor şi cereau ajutor de la Dumnezeu. Sânii acelor femei în puțină vreme au crescut înapoi şi îndată vulturii aceia înfocați iar veneau şi le mâncau sânii. Femeile acelea răcneau foarte tare şi se zvârcoleau în chinurile cele mari şi amare. Eu, văzând acestea, eram foarte în grozită şi înspăimântată, fiind singură pe acel drum. Cău tând şi de cealaltă parte a şoselei, am văzut acelaşi lucru. În fața acestei groaznice privelişti, am căzut în genunchi şi mă rugam Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Preacuratei Sale Maici să mă scoată de acolo, că mă temeam foarte tare, ca nu cumva acei vulturi înfocați să vină şi la mine să mă sfâşie ca pe feme i le acelea, căci eram singură în acel loc. În timp ce mă rugam, văd venind un om în ur ma mea – şi m-am bucurat foarte mult, sperând să-mi fie de mare ajutor în călătoria mea prin această groaznică privelişte.

Când a ajuns la mine acel om, mi-a zis: "Vezi, femeie, ce se întâmplă aici?" Eu, luând îndrăzneală, am întrebat: "Te rog, omule, unde sunt eu aici?" Iar el mi-a răspuns: "Aici eşti unde a binevoit Dumnezeu să fii, ca să vezi chinurile acestor femei care fac avorturi şi ucid pe copiii lor, fiind mai rele decât fiarele şi târâtoarele pământului. Că acelea, oricât de sălbatice ar fi şi de veninoase, nu numai că nu-şi omoară puii lor, ci îi şi apără foarte mult, chiar cu prețul vieții. Iată, aceste femei blestemate, pe care le-a ajuns urgia lui Dumne zeu, cum se ard din spate, iar din față le sfâşie sânii aceşti vul turi de foc ai mâniei lui Dumnezeu. Căci ele n-au voit să-şi nască copiii care s-au zămislit în pântecele lor, prin pu terea lui Dumnezeu. De aceea, aşa se vor chinui în vecii vecilor". Apoi mi-a zis: "Şi tu la fel era să te chinuieşti dacă ascultai de sfatul bărbatului tău cel tiran şi fără frică de Dumnezeu. Că dacă ai fi ascultat de el şi mergeai la doctor să ucizi copilul, chiar atunci, în vremea avortului, ai fi murit în mâinile doctorului, pentru mânia cea dreaptă a lui Dumne zeu. Iar dacă ai ascultat de duhovnicul tău şi te-ai rugat la Maica Domnului, ea a mijlocit pentru tine la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să nu te lase să cazi în această crimă".

Acestea mi le-a spus acel tânăr cu care mergeam. Şi pri vind spre dreapta şoselei, am văzut un singur arbore de foc în marginea pădurii, de care nu era legat nimeni. Atunci tânărul mi-a zis: "Aici era locul tău dacă ucideai şi tu pruncul pe care-l ai în pân tece". Şi zicând el acestea, m-am trezit în pa tul meu, plângând foarte. Şi auzind soțul meu, din camera lui, a venit repede şi m-a întrebat: "Ce ai, femeie, de ce plângi, ce ți s-a întâmplat?" Iar eu i-am spus toate acele lu cruri înfricoşate, pe rând, aşa cum le-am văzut, şi nu mă puteam opri din plâns. Iar el mi-a zis: "Fă ce ştii, că de acum înainte eu nu te voi mai îndemna să faci avorturi şi-mi pare rău că te-am sfătuit la acele lucruri". Şi din ziua aceea m-a lăsat în pace.

El, fiind mustrat de conştiință, s-a dus la duhovnic şi s-a mărturisit, cerându-şi canon pentru păcatele sale şi mai ales pentru crima ce era să facă cu uciderea pruncului său.

Am însemnat această povestire înfricoşată, ca să fie spre folosul şi trezirea femeilor celor ce-şi ucid în pântece pruncii lor cei nevinovați, să ştie ce le aşteaptă după moartea lor.

O femeie sectantă care a ars icoana Maicii Domnului a murit arsă de foc

O femeie sectantă din comuna Frătăuți, Suceava, s-a dus la soacra ei, o femeie foarte evlavioasă, bolnavă. Nora, vă zând pe perete o icoană mare, fru moasă a Maicii Domnului, la care se ruga bătrâna ziua şi noaptea cu lacrimi, i-a zis cu mânie: "Mamă, nu te mai închina la icoane, că icoanele sunt idoli!" Apoi, pornindu-se cu furie, a luat icoana

de pe perete şi a aruncat-o în sobă şi, fiind foarte mult jăratec, a ars sfânta icoană. Atunci bătrâna a plâns şi cu lacrimi i-a zis din patul suferinței: “Eu sunt bolnavă şi neputincioasă şi nu pot să-ți fac nimic, dar o să te ardă Maica Domnului. O să vezi tu!”

Aceasta s-a întâmplat într-o sâmbătă. După o săptămână, nora sectantă făcea mâncare la o nuntă, ca bucătăreasă. Şi cum aşeza mâncarea pe foc şi cocea pâine la cup tor, deodată o pară de foc a ieşit din gura cuptorului, i-a aprins hainele şi în câteva clipe a ars toată, în flăcări, în strigăte cumplite de durere. Până au venit oamenii să o salveze, era deja moartă. Numai o parte din oase au putut aduna. De această grea pedeapsă s-au cutremurat toți şi toate satele din jur.

Iată cum pedepseşte Dumnezeu pe cei care hulesc Biseri ca, preoții, sfânta cruce şi sfintele icoane. Că acea femeie nu numai că hulea cele sfinte, ci a căutat să le şi profaneze şi să le distrugă. Aceeaşi soartă vor avea toți cei ce hulesc credința ortodoxă apostolică şi toate cele sfinte.

DESPRE ÎNFRUNTAREA NECAZURILOR
Cuvânt despre potolirea furtunii

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ai luat asupra Ta neputințele noastre, luminează ochii inimilor noas tre ca să vadă mâna pe care ne-o întinzi ori de câte ori suntem în primejdie pe marea vieții acesteia!

Iubiți frați şi surori întru Hristos, să luăm aminte la cuvântul Evangheliei de astăzi:

"Corabia era acum la multe stadii de pământ, fiind în vă luită de valuri, căci vântul era împotrivă. Iar la a patra strajă din noapte a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au spăimântat, zicând că e nălu că, şi de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți! Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut şi, în cepând să se scufunde, a strigat zicând: Doamne, sca pă-mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat şi a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Şi suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Şi cei din corabie I s-au închinat, zicând: cu adevărat Tu eşti Fiul lui Dumnezeu" (Matei 14, 24-33).

Iubiților, în această pericopă evanghelică avem răspunsul la întrebările care îi frământă pe oamenii din întreaga lume: Cum să scăpăm de suferințe? Cum să scăpăm de furtunile care ne bântuie sufletele? Cum să scăpăm cu viață atunci când valurile mării acestei lumi ne prind şi suntem traşi înspre adânc?

Iată una dintre cele mai importante şi mai fireşti întrebări pe care v-ați pus-o şi voi şi, chiar dacă răspunsul îl ştiți, totuşi aceasta nu se vede încă şi din viața pe care o duceți zi de zi. Dar să rămânem deocamdată la textul din Evanghelia Sfântului Apostol Matei. Întâlnim aici două situații grele, cea a apostolilor aflați în corabie pe timp de furtună şi cea a Sfântului Petru care, pentru o clipă de necredință, a fost în primejdie de a-şi pierde viața.

Cum au scăpat cei din corabie? Aparent simplu. Când Hristos a venit alături de ei. Şi ei I s-au închinat. Dar oare de ce nu I-au cerut ajutorul înainte ca Hristos să li se arate? Este normal faptul că, după ce au scăpat de primejdie, apostolii I s-au închinat Mântuitorului. Mulți credincioşi Îi mulțumesc după ce scapă din primejdiile în care se află. Dar în mijlocul furtunii, în mijlocul încercărilor, puțini ştiu să Îi ceară ajutorul.

Auziți ce spune Sfântul Ioan Evanghelistul despre motivul pentru care apostolii s-au mirat că Hristos potolise furtuna: "Nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece ini ma lor era învârtoşată" (Ioan 6, 52). Constatarea pare destul de dură: apostolii înşişi, martori ai minunii prin care Hristos înmulțise pâinile şi peştii în pustie, nu pricepuseră "nimic".

Ce înseamnă aceasta? Oare în momentul în care se aflau pe marea învolburată apostolii uitaseră că Hristos a înmulțit pâinea? Nu, ei ştiau că Hristos poate face încă o dată această minune. Dar ei nu au înțeles că puterea Fiului lui Dumnezeu nu este mărginită, şi că putea potoli furtuna aşa cum a înmulțit pâinile şi peştii.

Dar, după cum arată Sfântul Ioan, "inima lor era învâr to şată". Şi dacă apostolii înşişi au avut inima învârtoşată după ce au văzut minunea, ce putem spune despre credincioşii zile lor noastre care se îndoiesc de faptul că Dumnezeu le poa te veni în ajutor, oricât de greu ar fi încercați?

Vedeţi că atunci apostolii s-au asemănat cu iudeii care, după ce Dumnezeu le trimisese mană din cer în pustie, cât teau împotriva lui Moise, ca şi cum Cel care le-a astâmpărat foamea nu putea să le astâmpere setea. Şi aceloraşi iudei ne asemănăm noi când spunem: Da, Dumnezeu îi ajută pe mulţi, Dumnezeu face minuni mari, dar în situaţia asta nimic nu mai poate ajuta. Să nu fim învârtoşaţi la inimă, iubiţilor! Ci să credem că Dumnezeu ne poate ajuta chiar în situaţiile care par fără ieşire.

Uitaţi-vă la Sfântul Apostol Petru: Îl vede pe Hristos şi Îi spune: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă. Oare câţi dintre noi am fi avut acest curaj? Şi totuşi, după ce a făcut câţiva paşi, după ce a mers pe apă ca pe uscat, apostolul a avut momentul de îndoială: vântul s-a în te ţit, şi el a în ceput să se scufunde. Vedem aici un alt caz cla sic. Când avem de înfruntat un necaz, ne rugăm Domnului să ne izbă veas că, avem nădejdea că nu ne va trece cu vederea. Dar vân tul necazurilor se întețeşte, şi atunci începem să ne scufun dăm. Dar cununa nu o ia decât cel care rezistă până la capăt.

Totuşi, Sfântul Petru a ştiut să ceară ajutor Mântuitorului, şi aşa s-a izbăvit. La fel şi noi, fraţilor, chiar dacă vedem că în cepem să ne scufundăm, să nu deznădăjduim, ci să alergăm la ajutorul dumnezeiesc. Căci Hristos, Care degrabă i-a întins mâna Apostolului Petru, degrabă ne va milui şi pe noi.

“Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”, a fost în tre bat Petru de Cel care ne întreabă pe noi acum: “Puţin cre din cio şilor, pentru ce vă îndoiţi? Pentru ce vă scufundaţi în ma rea lumii acesteia? Pentru ce şovăiţi să Îmi cereţi ajutorul?”

Şi răspunsul nu este greu de găsit: ne aflăm într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu diavolul care vrea să ne arunce în iad şi cu patimile care ne robesc ca nişte stăpâni fără suflet. În aceas tă luptă cea mai grea pierdere o avem de suferit atunci când credinţa noastră se împuţinează. Da, puteţi zice, dar şi apos tolii înşişi au avut inima învârtoşată. Acelaşi Petru care a mers pe apă S-a lepădat mai târziu de Hristos, tot datorită pu ţi nătăţii credinţei. Dar aceasta a fost până la Înviere. După ce Hris tos a Înviat, credinţa apostolilor a fost deplină. După ce la Cincizecime Duhul Sfânt S-a pogorât peste apostoli, ei au de venit oameni noi. Să nu uităm că aceiaşi apostoli care au avut momente de şovăială, momente de necredinţă şi chiar de lepădare, L-au mărturisit mai apoi pe Hristos cu preţul vieţii, înfruntând toate felurile de chinuri.

Şi nu avem voie să mai şovăim în credinţă, iubiţilor. Hris tos nu este acum pe cruce şi nici în mormânt. Nu avem de ce să ne mai îndoim. Hristos a Înviat! Aceasta este temelia cre din ţei noastre, acesta este secretul nostru, al creştinilor: ştim că Fiul lui Dumnezeu, care S-a întrupat pentru mântui rea noas tră, a înviat a treia zi. Să lepădăm de la noi îndoiala, şi să credem că El ne poartă paşii pe calea mântuirii.

Da, iubiţilor, Hristos a înviat! Să nu ne mai temem de moarte. Să nu ne mai temem de încercări. Să ştim să mergem pe apă spre Hristos. Da, furtuna este mare şi de multe ori ni se pare că ne scufundăm. Dar să avem credinţă. Nimic nu se întâmplă fără îngăduinţa lui Dumnezeu. Şi dacă Apostolul Petru a putut să meargă pe apă, cu atât mai uşor vom putea noi să mergem spre Hristos pe marea lumii acesteia.

Şi când ne înecăm, din pricina slăbiciunii credinţei noas tre, Hristos nu va şovăi să ne întindă mâna Sa, şi dra gos tea Sa ne va ajuta să ne ridicăm. Curaj, iubiţilor! Lupta nu este uşoară, dar răsplata este mare. Chiar dacă duhul dez nă dej dii se apropie de sufletele voastre, să nu îl primiţi la voi. Acest duh a pierdut pe mulţi care s-au nevoit pentru a dobândi Împărăţia. Dar, pentru că nu au avut răbdare, pentru că nu au ştiut să aştepte mila dumnezeiască, au căzut în deznădejde şi şi-au pierdut mântuirea. Dacă v-aţi lăsat biruiţi

de acest păcat, ridicați-vă degrabă. Spovediți-vă, și Dumnezeu vă va ușura. Să nu credeți că acest păcat este prea mic ca să poată fi spovedit. Nu. Orice păcat înseamnă îndepărtare de Dumnezeu. Iar deznădejdea este unul dintre cele mai rele. Pe unii i-a dus la sinucidere. Iar pe alții, pe care nu i-a putut duce la sinucidere, i-a dus la alte păcate: așa au ajuns unii dintre cei care trăiau o viață curată să se tăvălească în patimi mai rău decât necredincioșii. Doamne-ferește!

Curaj, iubiților! Să vă dea Dumnezeu curaj. Și oricât de mari sunt valurile de lângă voi, nu disperați. Dumnezeu vă va ajuta să ajungeți la liman.

Și așa, ținându-vă de mână prin mijlocul furtunilor, Hristos vă va aduce în cele din urmă la limanul cel liniștit, acolo unde nu este durere, întristare sau suspin, ci viață veș ni că în curțile Dumnezeului celui viu, a Căruia este cinstea și închinăciunea, în vecii vecilor. Amin.

VENIȚI LA HRISTOS VOI, CEI OSTENIȚI ŞI ÎMPOVĂRAȚI!
Cuvânt către cei necăjiți

Aşa grăieşte Domnul: "Veniți la Mine toți cei osteniți şi împovărați, şi Eu vă voi odihni pe voi!" (Matei 11, 28)

Veniți la Hristos, suflete care ați cunoscut necazurile şi durerile vieții pământeşti. Veniți la Fiul lui Dumnezeu şi veți cunoaşte dulcea odihnă pe care a promis-o celor ce vin la El. O, cine poate găsi în lumea aceasta trecătoare un liman mai sigur decât cel pe care îl arată Biserica credincioşilor? Cine poate găsi o cale de scăpare din furtunile mării lumii aces teia? Nimeni, fraților. De aceea să ne îndreptăm degrabă ini mi le spre ajutorul ceresc.

Domnul nostru a cunoscut pătimiri fără număr, a fost bat jo corit, scuipat, lovit şi, mai mult decât acestea, a fost răstig nit de către cei pe care venise să îi izbăvească de povara mor ții. O, mirare! Cel Care a cunoscut durerea ca nimeni altul Îşi în tinde brațele iubitoare către toți cei care au stat departe de El şi vrea să îi tragă spre cereasca bucurie. Cel de care mulți au fugit, preferând patimile şi poftele, este gata să treacă toate cu vederea şi să nască omul cel nou, omul pur tă tor de Duh Sfânt.

"Veniți la Mine toți cei necăjiți, oricât de mari ar fi su fe rin țele voastre. Eu sunt doctorul ceresc, Eu am leacurile care tămăduiesc degrabă orice rană sufletească. Şi vă aştept la Mine!" Aşa grăieşte Domnul, iubiților, şi nimeni nu mai vrea să Îl asculte. Oare vine ca un Dumnezeu răzbunător sau ca un tiran care vrea să se joace cu sufletele noastre? Cine ne ara tă mai multă dragoste nouă, celor ce spunem că vrem să fim iubiți? Nimeni, iubiților. Şi atunci de ce să stăm depar te? Ce vom câştiga în schimbul părăsirii lui Dumnezeu? Nimic.

Sunteți apăsați de necazuri? Atunci alergați la Cel ce singur poate să vă izbăvească de ele. Nu mai încercați să găsiți mâini întinse de alții, oameni ca şi voi, care de multe ori ajutându-vă pe voi nu se gândesc decât la o răsplată care va veni mai târziu. Veniți la Hristos! Aşa strigă Mireasa Fiului lui Dumnezeu, Sfânta Biserică, şi nimeni nu mai ia aminte la glasul ei.

"Veniți la Mine toți cei trişti, toți cei doborâți de mâhnire, şi Eu vă voi odihni pe voi." Aşa grăieşte Domnul. Noi căutăm ca toate să se facă după voia noastră, dar Domnul toate le face spre binele nostru. De ce sunteți trişti? Pentru că lucrurile nu sunt aşa cum ați vrea să fie. Dar ştiți voi oare ce este mai bine pentru mântuirea voastră? Sunteți voi în măsură să Îi spuneți Domnului: "Doamne, aici ai greşit! Era mai bine pentru mine să faci aşa!"

Cine poate să Îl vădească pe Dumnezeu de greşeală? Noi nu suntem mai înțelepți decât Făcătorul nostru. Atunci cum vom îndrăzni să ne punem împotriva voii Sale? Cum vom îndrăzni să cârtim, ştiind că El este Cel care vrea binele nostru mai mult decât îl vrem noi înşine?

Să nu fim cârtitori, iubiților. Să avem nădejdea că El ne va scoate la lumină, că El ne va aduce pe drumul cel bun. Şi că, dacă îi vom urma poruncile, vom dobândi bunătățile cele netrecătoare. Cei care se mântuiesc nu îşi mai aduc aminte de lacrimile pe care le-au vărsat în timpul vieții, nu mai stau să se compătimească zicând: "Vai, dar cât de greu a fost să ajungem aici!" Ci toți se bucură neîncetat, slăvindu-L pe Dumnezeul cel viu care le-a purtat paşii pe calea mântuirii.

Pentru cei trecuți la cele veşnice ne rugăm: "Cu sfinții odihneşte, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de

sfârşit.” Acolo nădăjduim că vom ajunge. Acolo unde nu există nici o urmă de întristare, acolo unde umbra durerii nu poate ajunge. Dar ca să ajungem acolo trebuie să trecem prin primirea voii lui Dumnezeu, prin răbdarea celor pe care Domnul le îngăduie spre curățirea păcatelor noastre şi spre mântuirea noastră.

Să nu credem deci că Domnul a promis odihnă pământ teas că în acestă lume celor care vor asculta cuvintele Sale. Să nu credem că Biserica este un târg care dă credincioşilor toate bunătățile acestei lumi. Sfinții noştri nu au trăit în îm bui bări, ei nu au căutat să stăpânească această lume. Ci L-au cău tat pe Hristos, Care le-a dăruit o împărăție mult mai prețioasă.

Totuşi, să nu credem că Hristos ne ajută numai pentru a dobândi raiul. El ne ajută să dobândim şi toate bunătățile pă mân teşti care ne sunt cu adevărat de folos pe calea mântuirii. Da, Hristos ne face părtaşi tuturor bunătăților care ne trebuie cu adevărat. Noi poate vrem cine ştie ce palate: El ştie că ne este de ajuns o casă. Noi vrem cine ştie ce bogății. El ştie că ne este mai bine să ne mulțumim cu puținul pe care îl avem.

Noi nu ştim ce este mai bine pentru mântuirea noastră. El ştie. Să credem că Dumnezeu ne iubeşte şi că nu trece cu ve de rea nici cea mai mică trebuință a noastră. Pentru Dum ne zeu nimeni nu este neimportant. Dumnezeu nu ține cont de nici un fel de ranguri. Pentru El toți suntem oameni. Toți sun tem fiii Săi dacă rămânem în dreapta credință şi ne lăsăm călăuziți pe drumul cel bun. Atunci când greutățile ne-au în ge nun cheat să ne aducem aminte că El nu are pe nimeni de pierdut.

“Veniți la Mine cei ce plângeți!”, zice Domnul. O, câte la crimi curg în zilele noastre! Câte dureri sunt nemângâiate! Din ce în ce mai mult păcat pe lume şi din ce în ce mai mul te lacrimi. Chiar dacă noi nu vedem legătura dintre înmul ți rea păcatului şi înmulțirea lacrimilor, această legătură există. Hristos are un ştergar cu care şterge tainic lacrimile celor care îi cer ajutorul. Şi de aceea ne cheamă la El. Cei din jurul vostru nu ştiu de ce suspinați, dar El ştie şi vrea să vă mân gâie. Veniți la El.

“Veniți la Mine toți cei biruiți de deznădejde, şi vă voi da din darurile Mele cele bogate!” Aşa îi cheamă Domnul la El pe cei sugrumați de întunecatul şarpe al deznădejdii. Să fugim de deznădejde, pentru că otrăvitoare este. Amară şi spurcată este această licoare diavolească, pe care oamenii o beau fără să îşi dea seama ce fac. În momentul în care dez nădejdea ne-a intrat în suflete, nu ne va lăsa prea curând. Ea pa ralizează voința, ea ucide sufletul. Şi atunci când ni se pare că nu mai avem nici o scăpare, când ni se pare că ne îne căm, auzim un glas care ne cheamă, auzim un glas care ne dă pu te re: “Veniți la Mine!” Şi cei care îl ascultă se ridică de îndată, se scutură din lanțurile deznădejdii şi devin puternici prin ha rul pe care îl primesc de la Dumnezeu.

“Veniți la Mine toți cei singuri, pe care nimeni nu îi iubeş te, şi vă voi umple inimile cu pace şi cu linişte, vă voi da bu cu ria veşnică a celor care neîncetat se desfătează în frumu se țile raiului.”

Lăsați toate şi alergați la Hristos! Voi, cei care doriți să fiți mângâiați, care aşteptați o vorbă spusă cu drag, care vreți să fiți luați în seamă de cei care nu se gândesc decât la pro priul lor bine, primiți Vestea cea bună: Hristos S-a răstignit şi pentru voi! Nu sunteți singuri: Dumnezeu vă iubeşte şi vrea să vă facă părtaşi unei bucurii pe care noi, cu mintea noastră omenească, nu ne-o putem imagina acum.

Nu sunteți singuri, iubiților. Nimeni nu este singur. Cerul întreg este cu noi, dacă mergem pe drumul cel bun. Dacă ştim unde să căutăm împlinirea.

“Veniţi la Mine toţi cei flămânzi, cei care răbdaţi foamea şi setea! Veniţi la Mine cei care răbdaţi frigul şi apăsarea sărăciei. Şi Eu vă voi face bogaţi, mai bogaţi decât toţi împăraţii lumii acesteia!”

Aşa vorbeşte Domnul. Vedem din ce în ce mai multă sărăcie. O vede şi Dumnezeu. Îi vede şi pe îmbuibaţii acestei lumi care spun: “Nu existăm decât noi, cu stomacele noastre nesătule, cu poftele noastre şi cu patimile noastre, iar restul sunt gunoaie. Nu sunt vrednici nici măcar să mănânce resturile care cad de la mesele noastre!”

Aşa spun bogaţii acestei lumi şi nu vă bagă în seamă. Dar voi existaţi, săracilor, şi în faţa lui Dumnezeu sunteţi mult mai de preţ decât cei care vă disprețuiesc de la înălțimea rangurilor lor. Veniţi la Hristos, şi povara sărăciei voastre va fi mult uşurată. Nu vă veţi îmbogăţi pe loc, dar veţi primi puterea de a răbda toate.

“Veniţi la Mine toţi cei bolnavi, zice Domnul, şi Eu vă voi da o sănătate pe care lumea aceasta nu o cunoaşte!”. Da, iubiţilor, au venit mulţimi de bolnavi la Hristos. Unii au primit vederea ochilor, surzii au auzit, şchiopii au mers pe picioarele lor. Dar nu toţi au primit vindecarea trupească. Ci numai o parte, o mică parte. Dar toţi bolnavii care au alergat la Hristos au primit sănătatea trupească. Ba chiar unii I-au şi mulţumit lui Dumnezeu pentru boala care i-a ajutat să se pocăiască.

“Veniţi la Mine toţi cei păcătoşi! Zice Domnul. Desfrâ na te lor, beţivilor, tâlharilor, ucigaşilor, fariseilor, veniţi la Mine! Nu există nici un păcat care să covârşească iubirea pe care v-o port. Da, chiar dacă voi vă scăldaţi în noroiul pati milor, chiar dacă voi vă întinaţi în fel şi chip, chiar dacă voi Mă răstigniţi a doua oară, Eu încă vă mai iubesc. Şi aştept întoarcerea voastră. Veniţi acum, veniţi, şi vă voi da iertare de păcate. Veniţi, şi vă voi spăla sufletele. Veniţi, şi vă voi face părtaşi milelor Mele nenumărate!”

Aşa grăieşte Domnul. Şi diavolul astupă urechile oame ni lor, ca să nu audă mântuitoarea chemare. Mulţi cad în pă ca te... Şi foarte puţini se ridică. Sunt unii care vor să se ridice dar, văzând că le este greu să se ridice, preferă să cadă din nou în păcat. Aceasta deoarece nu îşi dau seama că păcatul i-a legat de mâini şi de picioare. Pe cât de uşor este să cazi, pe atât de greu este să te ridici. Şi oamenii cad, având nă dej dea că totuşi Dumnezeu îi va mântui, fiind multmilostiv. Dar aceasta este o judecată greşită. Nu putem lăsa totul în seama lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a lăsat liberi. Dacă vrem să fim mântuiţi, atunci trebuie să arătăm aceasta prin faptele noastre. Nici un păcătos care nu s-a pocăit de faptele sale nu a dobândit raiul. Fără pocăinţă nu există mântuire. Unii s-au pocăit, cu vărsare de lacrimi, pe patul de moarte. Pe aceştia i-a primit Dumnezeu. Dar alţii au aşteptat ceasul morţii pentru a se pocăi şi până la urmă au murit nepocăiţi. Pe aceştia Dumnezeu nu i-a primit. Să nu uităm că Multmi los tivul Dumnezeu este şi Drept Judecător. Şi că cine amână pocăinţa îşi poate pierde mântuirea.

“Veniţi la Mine, cei ce iubiţi păcatul!”, zice Domnul. Şi cu această chemare nu îi cheamă numai pe ucigaşi sau pe desfrânate, ci şi pe noi, iubiţilor. Pe noi care de multe ori arătăm că iubim mai puţin virtutea decât păcatul, pe noi care zicem una şi facem alta. Pe noi care ne credem mai curaţi decât alţii, dar avem sufletele atinse de mândrie. Pe noi care vedem imediat greşelile altora, dar căderile noastre nu le vedem. Şi noi avem nevoie de pocăinţă. Nimeni nu este desăvârşit, oricât ar fi de sus pe scara duhovnicească. Şi noi, atunci când lepădăm părerea de sine şi ascultăm glasul conştiinţei, ne dăm seama imediat că de fapt suntem mult mai păcătoşi decât credem.

Da, toţi vrem să fim văzuţi de ceilalţi ca oameni buni, ca oameni de treabă, vrem să fim lăudaţi şi aplaudaţi. Dar puţini vor ca această bunătate să fie temeinică, prea puţini vor să ducă lupta cea bună împotriva patimilor şi a poftelor.

Va veni vremea când toate măştile pe care le purtăm vor că dea, se vor ofili ca nişte flori care rezistă numai o zi. Şi după ce lepădăm măştile, suntem biruiţi de disperare. Ca o tâ nără care i-a spus logodnicului că este fecioară, dar în noap tea nunţii adevărul a ieşit la iveală. De Dumnezeu nu ne putem ascunde, iubiţilor. Sute de ani au încercat atâţia oa meni să se ascundă de Dumnezeu, şi nu au reuşit. Oare vom reuşi noi? Nu, pentru că Domnul le vede şi le ştie pe toate. Mai bine să încercăm să lepădăm de acum măştile şi prin multă pocăinţă să ne curăţim sufletele.

"Veniţi la Mine, cei ce până acum aţi stat departe. Veniţi la Mine, cei ce până acum nu aţi vrut să trăiţi ca fii ai Bi se ri cii. Veniţi la Mine voi, care aţi trăit fără credinţa cea dreaptă. Veniţi cu toţi!", zice Domnul. Da, e loc pentru toţi, fraţilor. Să îi chemăm la Hristos pe cei care stau departe. Să fim urmaşii ucenicilor lui Hristos. Lumea în care trăim are nevoie de Dumnezeu. Cei care acum stau departe au nevoie ca cineva să îi ia de mână. Pietre de poticneală au găsit, motive de sminteală au găsit. Da, dar ceea ce este mai important, adică faptul că Biserica este poarta spre rai, nu au înţeles. Aveţi mare grijă de aceştia, iubiţilor, căci şi pe ei îi cheamă Hristos. Şi poate că la Înfricoşătoarea Judecată faptul că am ajutat un suflet să se apropie de Dumnezeu ne va ajuta mai mult decât toate celelalte fapte bune pe care le-am făcut.

Hristos îi cheamă, şi noi le dăm de multe ori prilej de sminteală. Ei aşteaptă de la noi să ducem o viaţă curată, o viaţă de sfinţenie. Şi ce văd la noi, la cei care ne mândrim cu atâţia şi atâţia sfinţi? Văd, de multe ori, răutate, lăcomie şi alte patimi care ne fac de ruşine. Văd că una spunem şi alta facem. Cum să ne creadă atunci? Cum să creadă că Hristos este cu noi, când nu se vede aceasta din vieţuirea noastră? Vorbele noastre rămân lipsite de putere până nu vom pune început bun.

Să strălucim ca nişte făclii, iubiţilor. Să trăim ca nişte mădulare de cinste ale Bisericii, să fim purtători de Hristos.

Căci după ce ne-a chemat la El, după ce ne-a spus: "Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi!" (Matei 11, 28), ne-a mai cerut şi aceasta: "Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi avea odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară" (Matei 11, 8-29).

Aici este una dintre tainele credinţei creştine: odihna lui Hristos o doresc toţi, dar numai puţini vor să poarte jugul Său. Dar Domnul nu a separat odihna de jug. Nu a spus: "Cine vrea odihnă, să vină la odihnă. Dacă vrea cineva să poar te jugul, poate să îl poarte." Purtarea acestui jug, pur ta rea pro priei cruci, nu este ceva lipsit de importanţă. Ci do bân direa odihnei este legată tocmai de purtarea acestei cruci.

Taina este tocmai că purtarea crucii nu este grea pentru cei care vor să fie ai lui Hristos. Cât de greu a fost jugul sfinţilor mucenici, şi totuşi jugul lor, după cuvintele Domnului, a fost uşor. Oare nu au simţit durerile şi chinurile? Ba da, dar au simţit şi puterea dumnezeiască întărindu-i.

Ştim cu toţi că o mamă bună ar face orice jertfă pentru binele copiilor ei. Ştim că un tânăr ar face orice ca să se poată căsători cu fata pe care o iubeşte. Efortul nu contează când ştii ce vrei.

Noi să vrem să fim ai lui Hristos! Să Îl iubim pe Dumne zeu din toată inima, şi atunci purtarea crucii va fi mult mai uşoară. Să ardă inimile noastre de dragoste sfântă, şi atunci vom simţi cum jugul Domnului este bun şi sarcina sa este uşoară.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care nepu tin ţele noastre le-ai luat şi bolile noastre le-ai purtat, care ştii slă biciunile şi patimile noastre, trimite harul Tău cel ceresc asu pra noastră, asupra celor ce am auzit chemarea Ta. Dă ru ieşte-ne, Doamne, să mergem pe calea mântuirii, pentru a ajun ge la odihna pe care ai promis-o celor ce urmează porun cile Tale, şi a ne bucura cu toţi sfinţii de frumuseţile ce reşti, lăudând Numele Tău cel sfânt în vecii vecilor. Amin.

DE CE NU NE AJUTĂ DUMNEZEU?
Cuvânt despre încrederea nemăsurată în propriile puteri

Iubiți frați şi surori în Hristos,

Vă voi vorbi astăzi despre o patimă pe care de multe ori o trecem cu vederea: despre patima încrederii nemăsurate în propriile puteri. Lumea în care trăim este o lume a recordu ri lor, o lume a performanțelor, o lume în care autodepăşirea este un simbol apreciat şi aplaudat.

Nu voi vorbi astăzi despre stadiul paranoic al autodepă şi rii, cel în care omul vrea să devină supraom, se consideră egal cu Dumnezeu şi se simte nesatisfăcut de starea actuală în care nu îşi conştientizează dumnezeirea. Această ispită îi prin de uşor pe unii intelectuali ai zilelor noastre, care sunt atât de înțelepți încât nu observă re pe ta rea provocării pe care diavolul a pus-o înaintea strămoşilor noştri Adam şi Eva. Fără a ne referi deci la înşelarea luci fe ri că potrivit căreia omul este atotputernic din clipa în care îşi conştientizează puterile sufleteşti, ne vom referi la o ispită mult mai greu de observat, ispită cu care se confruntă aproa pe toți oamenii şi pe care, din păcate, nu o mai consideră ispită.

Oamenii cred că pot face ceva fără Dumnezeu. De la oamenii de ştiință care demonstrează că omul se trage din maimuță (deşi în realitate nu au argumente pentru aceasta, omul fiind creat de Dumnezeu) până la oamenii politici care îşi imaginează că pot conduce lumea fără să țină seama de Atotțiitorul Dumnezeu; de la muncitorul care este sigur că fo losind o maşina performantă va face treabă bună, fără să aibă nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, şi până la fiecare din tre noi, care credem că putem face unele lucruri prin propria noastră putere, peste tot se observă virusul încrederii nemă su rate în propriile puteri.

De altfel lumea aşa-zis civilizată, alături de multe alte zei tăți, se închină şi acestei zeițe: încrederea în propriile pu teri. Pare un lucru atât de firesc să îți repeți că eşti puternic, că vei depăşi toate obstacolele, încât orice tentativă de a spune ade vărul despre acest idol riscă să devină motiv de ironie, dacă nu chiar de râs, pentru puternicii zilelor noastre.

Glasul Scripturii nu se lasă acoperit însă de vocea idola tri lor contemporani, nici măcar atunci când aceştia pretind că sunt ajutați de Însuşi Dumnezeu în lucrările lor.

Glasul Sfintei Scripturi spune cu totul altceva şi cred că cel mai bine ar fi să auziți tocmai cum mărturiseşte adevărul în ceea ce priveşte această patimă.

Vă voi cita un întreg capitol din "Judecători", scriere pe care o puteți afla între cărțile Vechiului Testament. Vreau să vă amintesc cum a biruit pe madianiți marele Ghedeon, Dreptul pe care Biserica îl prăznuieşte mâine, împreună cu Sfântul Ioan Evanghelistul. Să încercați să vedeți în el mo de lul omului care vrea să ducă lupta cea bineplăcută lui Dum ne zeu şi care nu îşi pune nădejdea în propriile forțe.

"Atunci s-a sculat Ierubaal, adică Ghedeon, şi tot poporul care era cu dânsul dis-de-dimineață şi au tăbărât la En-Ha rod, iar tabăra madianiților era spre miazănoapte de dânsul pe colina More cea din şes.

Iar Domnul a zis către Ghedeon: «E prea mult popor cu tine; nu voi putea Eu să dau pe Madian în mâinile lor, ca să nu se mândrească Israel înaintea Mea şi să nu zică: Mâna mea m-a izbăvit!

De aceea grăieşte în auzul poporului şi zi: Cine este fricos şi se teme, acela să se întoarcă şi să se ducă înapoi din Mun te le Galaad. Şi s-au întors din popor douăzeci şi două de mii şi au rămas zece mii.

Apoi a zis Domnul către Ghedeon: «Tot e prea mult po por, du-l la apă; acolo ți-l voi alege. Şi de care voi zice să meargă cu tine, acela să meargă cu tine, iar de care îți voi zice că nu trebuie să meargă, acela să nu meargă».

Şi a dus el poporul la apă, iar Domnul a zis către Ghe deon: «Cine va limpăi apa cu limba din pumni, cum limpăie câinele, pe acela să-l pui deoparte; de asemenea să pui deo par te şi pe toți aceia care-şi vor pleca genunchii şi vor bea apă».

Şi a fost numărul celor ce au limpăit cu limba lor din pumni trei sute de oameni; iar tot celălalt popor s-a plecat pe genunchii săi să bea apă.

Atunci a zis Domnul către Ghedeon: «Cu cei trei sute care au limpăit am să vă izbăvesc Eu şi am să dau pe madianiți în mâinile voastre, iar tot poporul să se ducă fiecare la locul său.»

Şi au luat de la popor merindele şi trâmbițele; apoi a dat Ghedeon drumul tuturor israeliților pe la corturi şi a oprit la sine pe cei trei sute de oameni, iar tabăra madianiților era din jos de el, în vale.

În noaptea aceea i-a zis Domnul. «Scoală şi te coboară la tabără, că Eu o voi da în mâinile tale.

Dacă însă te temi să te duci singur, atunci du-te la tabără tu şi Pura, sluga ta, şi ai să auzi ce se grăieşte şi atunci au să se îmbărbăteze mâinile tale şi ai să te duci în tabără».

Şi s-a dus el şi Pura, sluga sa, până la cele dintâi străji ale taberei.

Iar madianiții şi amaleciții şi toți locuitorii Răsăritului se aşezaseră în vale atât de mulți, ca lăcustele; cămilele nu mai aveau număr şi erau multe, ca nisipul de pe malurile mării.

Ghedeon veni. Şi iată, unul povestea altuia un vis şi zicea: «Am visat o turtă de orz, ce se rostogolea prin tabăra madia ni tă şi, ajungând la un cort, a izbit în el aşa de tare, încât el a căzut, s-a răsturnat şi s-a desfăcut.»

Celălalt i-a răspuns: «Aceasta nu este alta decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioaş Israelitul; Dumnezeu a dat în mâna lui pe madianiți şi toată tabăra.»

Auzind povestirea visului şi tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului şi s-a întors în tabăra israelită, zicând: «Sculați! Domnul a dat tabăra madianiților în mâinile noastre».

Apoi a împărțit pe cei trei sute de oameni în trei cete şi le-a dat la toți în mâini trâmbițe şi oale goale şi oale făclii.

Şi le-a zis: «Să vă uitați la mine şi să faceți ce voi face eu; iată, eu mă duc în tabără şi ce voi face eu să faceți şi voi. Când eu şi cei cu mine vom trâmbița, să trâmbițați şi voi din trâmbițele voastre împrejurul întregii tabere şi să strigați: sabia Domnului şi a lui Ghedeon!»

Şi s-a apropiat de tabără Ghedeon şi cu el o sută de oameni, pe la începutul străjii de mijloc a nopții, şi au deş tep tat străjile şi au trâmbițat din trâmbițe şi au sfărâmat oalele pe care le aveau în mâini. Şi au trâmbițat tustreile cete din trâm bițe şi au spart oalele şi țineau în mâna stângă făclia, iar în mâna dreaptă trâmbițele şi trâmbițau din trâmbițe şi strigau: «Sabia Domnului şi a lui Ghedeon!»

Şi stătea fiecare la locul său împrejurul taberei şi au înce put cei din tabără a alerga în toată tabăra şi a striga şi au luat-o la fugă.

Pe când cei trei sute sunau din trâmbițe, în toată tabăra a întors Domnul sabia unora asupra altora, şi a fugit tabăra către Țerera până la Betşita şi până la hotarele lui Abel me hola, aproape de Tabat. Atunci au fost chemați israeliții din semințiile lui Neftali şi Aşer şi din toată seminția lui Manase şi au alergat după madianiți.

Iar Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim să spu nă: «Ieşiți înaintea madianiților şi prindeți vadul înaintea lor până la Betbara şi Iordan».

Și au prins pe cele două căpetenii ale Madianiților: pe Oreb şi pe Zeeb; au ucis pe Oreb la Țur-Oreb, iar pe Zeeb la Iecheb-Zeeb; şi au urmărit pe Madianiți, iar capetele lui Oreb şi Zeeb le-au adus la Ghedeon, dincolo de Iordan" (Judecă tori 7, 1-25). Iată mărturie adevărată! Iată cum lucrează Dumnezeu!

Ei, acum după ce ați auzit cuvântul Scripturii, oare ce ați înțeles din el? Răspunsul nu este greu, şi mă îndoiesc că poate spune cineva că nu a înțeles despre ce este vorba: este vorba de faptul că în orice încercare am fi, nu trebuie să ne punem nădejdea în noi, ci în ajutorul lui Dumnezeu.

Ați auzit? Domnul Dumnezeu nu vrea ca o biruință vremelnică să ne îndepărteze de El, căci mândria biruitorului este de fapt cea mai grea înfrângere. La întrebarea atât de des pusă: "De ce nu ne ajută Dumnezeu?", unul dintre puținele răspunsuri adevărate este acesta: "Pentru că ne punem nădejdea în noi!".

De aceea au picat la examene studenți foarte bine pregătiți, de aceea mari sportivi s-au făcut de ruşine, terminând cursa printre ultimii: şi-au pus încrederea în propriile puteri. Şi tot din acest motiv de multe ori creştinii nu primesc ceea ce cer în rugăciune.

Bine facem cerându-I ajutorul lui Dumnezeu. Totuşi, să nu neglijăm un amănunt, şi anume că ori de câte ori suntem în grele încercări nu este de ajuns să cerem ajutorul dum ne ze iesc. Trebuie să lepădăm de la noi toată mândria, toate gân durile care ne zic: Oricum, te vei descurca şi singur.

De multe ori, cerem ajutorul lui Dumnezeu, dar încrede rea ne-o punem tot în noi. Nu ştiu dacă mai există vreun text care să pună în evidență faptul că Domnul vrea să ne punem nădejdea în El şi nu în puterile noastre, aşa cum a făcut-o textul despre Ghedeon.

Ia gândiți-vă: din treizeci şi două de mii de oşteni, Dom nul i-a cerut să rămână numai cu trei sute. Dacă am fi fost noi în locul lui Ghedeon, am fi zis: "Doamne, de ce lepezi de la noi milele Tale? Pentru ce ne laşi în mâinile vrăjmaşilor noş tri?" Și am fi fost biruiți de deznădejde. Dar Ghedeon a ascul tat sfatul Domnului. Domnul îi ştia credința, de aceea i-a cerut un lucru care nouă ni se pare peste puteri: atunci când orice căpetenie se bucură să primească întăriri, să pri mească ajutoare cineva, să se învoiască a renunța de bunăvoie la cea mai mare parte a trupelor.

Ați văzut că Domnul nu s-a impus ca un tiran în fața lui Ghedeon, ci a ținut cont de neputințele sale. Atunci când l-a trimis în tabăra duşmană, i-a spus: "Dacă însă te temi să te duci singur, atunci du-te la tabără tu şi Pura, sluga ta."

Este foarte important acest fapt, care poate fi uşor trecut cu vederea: Domnul nu a spus: "Îți poruncesc să te duci singur în tabără". Ghedeon, temându-se să plece singur, l-a luat pe Pura cu el. Adică Domnul ştie foarte bine care este măsura credinței noastre, şi niciodată nu pune asupra noastră o povară mai mare decât putem duce. Niciodată Domnul nu ne va porunci lucruri peste putință. Cel mai greu lucru pe care ni l-a cerut vreodată Dumnezeu: "Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt!" (Lev. 19, 2), nu este imposibil. Chiar dacă nimeni nu ajunge sfânt prin propriile puteri, ci numai prin

harul lui Dumnezeu, totuşi nimeni nu poate spune că Dum ne zeu i-a cerut ceva imposibil.

Înțelegeți, dar, frați creştini, că nici o poruncă dumneze ias că nu poate fi lăsată la o parte, pe motiv că este prea grea pen tru noi. Da, strâmtă este calea spre Împărăția Cerurilor şi puțini vor să meargă pe ea, dar altă cale nu există. Şi dacă mergem pe această cale, să lăsăm nădejdea în puterile noastre şi să ne dăm în grija lui Dumnezeu.

Oare ce înseamnă aceasta, poate zice cineva, înseamnă că eu nu pot bea apă fără să mă ajute Dumnezeu? O, dar nu numai apă, nici măcar să respirăm nu am putea dacă nu ne-ar ajuta Dumnezeu. Nimic nu rezistă prin sine. Nici măcar ne cre dincioşii nu pot să facă ceva fără ajutorul lui Dumne zeu, chiar dacă ei susțin că toate le fac prin propria putere. Dacă Dumnezeu nu ar vrea să îi țină în viață, într-o clipă ar pieri.

De altfel, Hristos a spus clar: "Fără Mine nu puteți face nimic!" (Ioan 15, 5). Iar Sfinții Părinți adunați la Sinodul de la Cartagina au întărit: "Cine crede că poate face ceva bun fără ajutorul lui Dumnezeu, să fie anatema!"

Să ne oprim puțin asupra mândriei, asupra acestei patimi prin care omul se crede mai mare decât este, asupra acestei patimi care-l face pe om să se simtă atotputernic. Oamenilor mândri până şi unele dintre lucrurile bune pe care vor să le facă le sunt prilej de poticnire, pentru că binele pe care îl fac le sporeşte mândria. Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii mândri sunt biruiți de deznădejde, au sentimen tul că toate le stau împotrivă. Ei sunt orbiți de mândrie şi nu înțeleg de ce nu sunt ajutați mai mult de Dumnezeu. Nu înțeleg că Dumnezeu îi ajută uneori tocmai stând împotriva dorințelor lor care par bune, dar care de fapt adapă mândria.

Dacă Dreptul Ghedeon ar fi crezut în puterile sale şi nu L-ar fi ascultat pe Dumnezeu, atunci ar fi plecat la luptă cu întreaga sa oştire. Dar ar fi fost biruit, ar fi fost îngenuncheat. Aşa se întâmplă cu fiecare dintre cei care se încred în pro priile puteri. Groaznică este patima mândriei, şi foarte greu scapă omul de ea. Nu există altă cale decât smerenia. Da, prin spovedanie deasă, cel care caută smerenia o va găsi. Să ne ferim de mândrie, iubiților! Şi ori de câte ori lăsăm gân du rile de mândrie să pătrundă în inimile noastre, sau mai ales atunci când faptele noastre oglindesc mândria, să ne recu noaş tem greşeala în fața lui Dumnezeu şi să încercăm să ne ridicăm.

Fiecare dintre noi suferim de această patimă, mai mult sau mai puțin. Mândria este prăpastia care ne aruncă în iad, este sabia care taie legătura noastră cu Dumnezeu.

Este uşor să vorbim despre această patimă ca şi cum ne-ar fi străină, cu aceeaşi dispoziție cu care vorbim despre crimă sau despre alte păcate care ne sunt străine. Dar toți suntem mândri, şi arătând cu degetul spre mândria altora nu vom fi nici mai smeriți, nici mai curați înaintea lui Dumnezeu. To tuşi, pe cât de greu este să ne dăm seama că suntem mândri, pe atât de uşor este să ne dăm seama că nu suntem smeriți. Şi smerenia fiind opusul mândriei, este firesc să ne dăm seama că dacă nu suntem smeriți, atunci suntem mândri, o a treia posibilitate nefiind cu putință. Foarte trist lucru este să ni se pară că suntem smeriți.

În momentul în care am ajuns la concluzia că suntem smeriți, ar trebui să rugăm un iconar să ne picteze chipul şi să vorbim cu un scriitor să ne scrie viața. Nu-i aşa? Nu, bineîn țe les că nu. În momentul în care am ajuns la concluzia că suntem smeriți ar trebui să ne întristăm tare de tot. Ar trebui să ne dăm seama că suntem înşelați de duhul mândriei. Adică sfinții Bisericii, oricât erau de sporiți în viața duhovnicească, îşi vedeau

numai păcatele, iar noi, care nu numai că nu ne gândim să mergem pe drumul lor, ci chiar trăim în patimi, ne imaginăm că suntem smeriți.

Mândria ucide sufletul, sugrumă inima. Omul mândru nu mai poate să-şi iubească aproapele, nu se vede decât pe sine. Şi nici măcar pe Dumnezeu nu Îl mai iubeşte. Ci înfierbân ta rea pe care o simte, chiar dacă i se pare că este dragoste, este înşelare. Omul mândru se vede pe sine nu numai smerit, ci şi plin de celelalte virtuți, se consideră mai sporit duhovniceşte de cât cei din jurul său. Viața oamenilor mândri este o viață foarte tristă. Singurătatea îi apasă, pentru că nu găsesc se meni cu care să vorbească. Ei văd în jurul lor numai obiecte însuflețite.

Este oare păcatul mândriei fără leac? Nu, dar leacul aces ta este căutat de foarte puțini. De ce? Pentru că omul mândru vrea să dea sfaturi, vrea să îi călăuzească pe alții. Şi chiar dacă se preocupă de propriul urcuş spiritual, având la temelia nevoințelor mândria nu poate urca spre Dumnezeu. Omul mân dru nu poate fi mântuit. Patericul ne pune înainte o în tâm plare care arată foarte bine acest lucru: un cuvios părinte a găsit un copil părăsit. L-a crescut cu multă grijă, l-a pově țuit pe calea ascezei, l-a învățat să se roage. Şi când tânărul a murit, pă rin te le s-a rugat să i se descopere unde se sălăluieşte sufletul aces tuia. Deşi nădăjduia că îl va vedea în curțile raiu lui, bă trâ nul l-a văzut în chinurile iadului. De ce? Pentru că deşi uce nicul nu cunoscuse păcatele trupeşti, inima sa era pli nă de mândrie. Părintele nu l-a învățat ce este smerenia şi de aceea toate nevoințele sale nu i-au ajutat cu nimic.

Aşa sunt oamenii mândri: caută să fie mai presus de cei lalți, caută să facă nevoințe exterioare, dar sufletul lor miroa se urât. Vrea omul mândru să țină post? Se mândreşte că nu este ca cei care calcă postul. Vrea să facă milostenie? Se mândreşte că este mai sporit decât cei care nu fac milostenie. Face donații pentru ctitorirea unei mănăstiri? Se umple de mândrie, de aerul de superioritate că a făcut ceva deosebit. Şi prin tot ceea ce face bun el nu respiră decât mulțumire de sine şi mândrie, uneori împletită cu o falsă smerenie.

Ar putea omul mândru să se lipsească de smerenie, când toate cărțile despre urcuşul duhovnicesc vorbesc despre ea? Nu. Şi caută şi el să se smerească, dar, fără să îşi dea seama, sme renia sa este artificială. Este o smerenie care, chiar dacă este însoțită de lacrimi, este falsă. De fapt păruta smerenie este una dintre culmile mândriei. Şi omul care se vede pe sine smerit nici nu se gândeşte că se poate afla în rătăcire.

Să ne ferească Bunul Dumnezeu să fim biruiți de această patimă ucigătoare de suflet şi să ne ajute să mergem pe calea pe care El însuşi a mers: calea smereniei. Iar noi să înțelegem că dacă Dumnezeu ne stă împotrivă, chiar dacă avem intenții bune, aceasta se datorează mândriei noastre care ar putea trans forma tot binele în pricină a răului. Dumnezeu ne ajută toc mai neajutându-ne să facem lucrurile care s-ar întoarce îm po tri va noastră. Şi să ne aducem aminte că sunt şi lucruri care nouă ne par bune dar, de fapt, ochiul pătrunzător al lui Dum nezeu ştie că ne sunt vătămătoare.

Să ne referim acum la momentele în care ni se pare că Dum nezeu ne-a părăsit, deşi El este lângă noi şi vede cum răb dăm încercările prin care trecem, vede dacă suntem sau nu vrednici de cunună.

Acesta este un alt caz în care ni se pare uneori că Dum ne zeu nu ne ajută. De fapt ne ajută tainic, şi vina este a noastră că nu ne dăm seama de ajutorul Lui. Aşa Sfântul Antonie cel Mare, trecând prin grele ispite din partea diavolilor care l-au chinuit fără milă, primind în cele din urmă uşurare, a între bat: “Unde erai, Doamne, când mă luptam?” şi Domnul i-a răspuns: “Eram lângă tine, ajutându-te”.

Acesta este răspunsul pe care Dumnezeu îl dă creştinilor care repetă, plini de amărăciune, întrebarea psalmistului: “Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfârşit? Până când vei întoarce faţa Ta de la mine? Până când voi îngrămădi gânduri în sufletul meu, durere în inima mea ziua şi noaptea?”

“Sunt lângă voi, ne spune Dumnezeu. Sunt cu voi şi vă dau putere să rezistaţi, biruind încercările prin care treceţi. Sunt cu voi şi văd fiecare picătură de sudoare şi fiecare lacrimă. Şi toate îşi vor avea plata lor.”

Da, chiar şi Sfântului Antonie cel Mare i se părea că a fost părăsit de Dumnezeu. Dar nădejdea în Domnul i-a dat aripi, nădejdea în Domnul l-a ajutat să depăşească greutăţile şi să ajungă în cetele sfinţilor alături de care îl cinstim noi, credincioşii.

Acum, apropiindu-ne de sfârşitul acestui cuvânt, să mai vedem că viteazul Ghedeon nu a atacat tabăra madianiţilor cu sabia sa, ci i-a nimicit folosindu-se de trâmbiţe şi de făclii. Să vedem în trâmbiţe un semn al cuvântului dumnezeiesc şi în făclii un semn al cunoaşterii lui Dumnezeu.

Noi, creştinii, nu ne luptăm cu sabia nici împotriva madia ni ţilor contemporani şi nici împotriva oamenilor de alte cre din ţe. Aceste vremuri au trecut odată cu întruparea lui Hris tos. Noi ne luptăm pentru a cuceri duhovniceşte această lume, pentru a-i birui ispitele şi pentru a-i trage şi pe alţii spre cunoaşterea adevăratului Dumnezeu.

Să ştiţi că nu vom putea birui această lume prin propriile puteri. Dar o putem birui prin glasul de trâmbiţă al Sfintei Scripturi şi al Sfintei Tradiţii şi prin făcliile aprinse de Duhul Sfânt în inimile noastre.

Dacă vom lupta aşa, vom auzi de la cetele îngereşti: “Sa bia Domnului şi a voastră!” Aşa trebuie să luptăm, iubiţilor, ast fel încât sabia noastră duhovnicească să fie lângă cea a Domnului. Şi lupta Lui să fie lupta noastră.

Sabia Domnului şi a noastră, iubiţilor! Sabia rugăciunii, a nevoinţelor şi a mărturisirii lui Hristos! Sabia care nu taie, ci tămăduieşte. Sabia care nu provoacă, ci alină durerile. Sabia dragostei care nu răstigneşte, ci se lasă răstignită.

Această sabie să o luăm, iubiţilor, pentru a fi bine plăcuţi Dumnezeului Părinţilor noştri şi pentru a do bân di raiul cel preadulce şi a ne bucura dimpreună cu toţi sfinţii! Amin.

DESPRE FOLOASELE SĂRĂCIEI
Cuvânt la prăznuirea Dreptului Iov

Iubiți credincioşi,

La prăznuirea dreptului Iov vom vorbi despre sărăcie şi săraci, pentru că mulți, foarte mulți oameni se confruntă cu această ispită. Nu ştiu cât ar fi de folositor pentru voi să fac acum un elogiu sărăciei. Cine poate lăuda sărăcia când nu are ce să dea de mâncare copiilor? Cine poate lăuda sărăcia când nu îi ajung banii pentru medicamente? Cine poate lăuda sărăcia când neplata întreținerii îl poate scoate în stradă? "Nimeni, am putea spune. Sau numai sfinții, cei cu care noi nu prea avem multe în comun."

Iată un subiect arzător: "Cine poate lăuda sărăcia?". Voi încerca să vă răspund pe scurt la această întrebare. În primul rând vă spun că despre sărăcie cei care sigur nu sunt în măsură să vorbească sunt bogații. Vorba "sătulul nu crede celui flămând" lasă de înțeles nu numai o anumită împietrire a inimii celor sătui, ci şi o neputință de a înțelege. Cum ar fi să vă vorbesc eu despre ceea ce simte un toreador spre care se îndreaptă taurul, dacă nu m-am aflat în arenă? Cum aş putea să vă vorbesc despre ceea ce simte un om care sare cu paraşuta, dacă nu am sărit niciodată?

Ei bine, în ceea ce priveşte sărăcia, Dumnezeu mi-a făcut parte "din belşug" de ea, aşa că voi vorbi din experiență. Nu o spun spre lauda mea, ci numai spre lauda Celui care m-a păzit ca sărăcia trupească să se schimbe într-una sufletească. Cel puțin aşa nădăjduiesc. Mă rog Domnului să îmi dea putere să vorbesc aşa cum trebuie despre acest subiect.

Sondajele arată că o mare parte dintre oameni trăiesc în sărăcie. Dumnezeu nu a vrut aceasta, dar dacă strămoşul nostru Adam a ales calea neascultării, noi suportăm anumite consecințe. Mântuirea noastră nu se poate dobândi fără gre utăți. Or, ce greutăți ar mai fi fost acelea dacă aveam toți bo gă ții peste bogății? Nu ne-ar fi fost de folos acestea. Nu ne-am fi putut mântui. Doar vedeți cum bogații de lângă noi trans formă credința lor într-un tablou bun de pus în cui la eve nimente festive, căci altfel dracul lăcomiei ştie să îi țină aca să când ceilalți creştini sunt la biserică.

Nu îi judecăm, ci îi compătimim. Sunt într-adevăr de plâns. Consideră că dacă donează o sumă mare de bani pen tru ctitorirea vreunei mănăstiri, vreunei biserici, L-au cum pă rat pe Dumnezeu. Numai că aceşti bani nu vor fi socotiți ca cei doi bani ai văduvei, care a adus Domnului puținul pe care îl avea. Ei, din multul pe care îl au, dau o sută de mii de bani, dar pe cântar aceştia atârnă mult mai puțin decât bănuții văduvei. Mântuirea nu se cumpără cu bani. Să îşi pună bo ga ții toate averile la un loc şi nu pot cumpăra nici măcar un loc în rai. Pentru că acolo nu este ca într-o stațiune de pe litoral, în care vin numai bogații. În rai vin numai cei bogați sufleteşte.

Ştiu că cei care se luptă cu sărăcia nu bogății mari râv nesc. Ci atât cât să sature gurile copiilor, atât cât să aibă cu ce să se îmbrace, atât cât le trebuie ca să poată trăi. E oare ceva rău în aceasta? Nu, bineînțeles că nu. Şi ce să ne facem când nu facem rost de tot ceea ce ne trebuie, să cădem în deznă dej de? Nu. Ci să ne rugăm Domnului ca El să ne tri mi tă ceea ce crede de cuviință. Dar nici rugăciunea nu plineşte toate. Nu este de ajuns să ne rugăm ca Dumnezeu să ne şi ascul te. Există un mare număr de săraci biruiți de patima trân dăviei care nu înțeleg de ce Dumnezeu îi lasă să rabde de foame. Dar răspunsul este simplu: dacă Dumnezeu i-ar ajuta să tră ias că fără să muncească, atunci patima trândăviei, împreună cu celelalte patimi care o însoțesc, ar duce sufletul spre pie i re. E adevărat că sunt unii neputincioşi trupeşte, care nu pot munci nimic. Pe aceştia

Dumnezeu îi miluieşte. Dar pe cei care se lenevesc să muncească refuză să îi ajute. Şi o face spre binele lor.

Totuşi, nu aceasta este problema săracilor, că sunt prea leneşi să muncească. Săraci sunt în zilele noastre o mare parte dintre cei care lucrează foarte mult dar nu sunt plătiți pe măsura efortului depus. Cei de pe urma cărora se îmbogățesc alții, lipitorile care trăiesc sugând sângele altora.

Cine este sărac atunci? Sărac este omul căruia, chiar dacă lucrează cât îl țin puterile, nu îi ajung banii să dea de mâncare şi să asigure cele necesare familiei. Lucrează şi bărbatul şi femeia până cad de pe picioare, dar nu primesc banii pe care îi merită. De multe ori aceşti săraci se ruşinează cu propria stare, nu vor ca alții, vecinii sau rudele, să ştie de sărăcia lor. Le este ruşine de sărăcia lor. Dar de sărăcie nu trebuie să se ruşineze nimeni. Ar trebui să se ruşineze numai dacă nu ştiu să îşi ducă crucea cu demnitate, dacă din pricina sărăciei ar cădea în patimi. Dar altfel, nu.

Asta este sărăcia, o cruce permanentă. O durere perma nen tă că părinții bolnavi rămân fără medicamente. Că la şcoa lă copiii vor fi disprețuiți pentru hainele lor modeste. Că de multe ori copiii vor fi nedreptățiți de către copiii celor cu bani. Că nimeni nu le va lua apărarea.

Da, iubiților, inima săracului este o rană deschisă. Sângele săracului curge neîncetat şi nimeni nu mai are înțelegere pen tru el. Trăim într-o lume care nu se mai îngrijeşte de săraci. Într-o lu me care îşi face reclamă din ajutorul pe care îl dă cer şe to ri lor, dar în acelaşi timp îşi închide ochii la gemetele săracilor. Dar gemetele lor le aude Dumnezeu, care nu trece nici un oftat cu vederea.

Să mai zicem câte ceva despre haine şi despre mâncare. Oricât de sărac ar fi omul, patima lăcomiei nu stă departe de el. Sărăcia nu este o stavilă împotriva lăcomiei. De multe ori săracii devin mai lacomi decât bogații, îşi lipesc inimile cu disperare de puținul pe care îl au. Au oarecum şi motive. I se sparge unui bogat o farfurie, îşi cumpără un set nou. I se sparge unui sărac o farfurie, îl cuprinde amărăciunea. Mai are puține farfurii. La fel cu hainele: i se toceşte puțin o haină de piele unui bogat, o aruncă şi îşi ia alta. Dar pe sărac, dacă i se rupe singura haină groasă pe care o are, îl biruie mânia. Dacă numărul bogaților ar fi egal cu cel al săracilor, tot ar fi mai bine, că săracii ar purta hainele pe care le aruncă bogații şi nu ar mai răbda de frig. Dar bogații sunt puțini, şi puțini săraci se îmbracă de pe urma lor.

Să mai spunem ceva despre sărăcia care duce la păcate. Despre fetele care îşi vând trupul pentru desfrânare s-a vorbit destul de-a lungul timpului, aşa că aceast subict vă este clar. Eu vreau să vă vorbesc despre celelalte păcate şi forme de păcat la care duce sărăcia.

Din cauza sărăciei unii ajung să fure, alții să facă alte compromisuri. Nu cred că este cazul să ne referim acum şi la cei care devin atât de orbiți încât ajung chiar să ucidă. Ci să ne referim la cei care se lasă roşi de patima invidiei față de cei mai înstăriți. Sau la cei mai mulți care cad în două păcate: în păcatul deznădejdii, care uneori duce la sinucidere, şi în pă catul satisfacerii patimilor trupeşti. Săracul care dezna dăj du ieşte arată că ceva în credința sa este strâmb, arată că îi lip seş te curajul de a înfrunta încercările sau iscusința de a se folosi de ajutorul dumnezeiesc.

Cei care aleg calea patimilor, sătui de suferință şi de la crimi, nu îşi dau seama că aşa aleg calea suferinței veşnice. Să racii caută în patimi o scăpare de suferință, dar intră într-un cerc vicios, din care numai cu greu vor mai putea ieşi. Aleg patima, Dumnezeu îi pedepseşte prin suferințe. Sau mai bine zis îngăduie ca ei să treacă prin suferințe pentru

ca sufletul lor să se curăţească. În loc să primească curăţirea, ei cad din nou în păcate. Şi tot aşa, până la sfârşitul vieţii.

Poate cineva în afară de Dumnezeu să îl judece pe cel care vine de la muncă şi nu are ce să le dea copiilor de mâncare, şi merge pentru prima dată în viaţa lui la cârciumă, chemat de prietenii săi la un pahar de băutură? Da, toţi ne grăbim să îl judecăm. Ia uite, ce om de nimic. Şi el iar vine acasă, iar se mâhneşte, iar merge la cârciumă. Şi încetul cu încetul capătă acest obicei prost, de a-şi alina tristeţea prin băutură. Fiecare dintre noi ştie că este mare lucru să găsim alinare în necazu ri le noastre. Dar singura noastră alinare trebuie să o căutăm la Dumnezeu, la Maica Domnului şi la cetele sfinţilor. Când căutăm alinare în patimi nu facem altceva decât să ne sporim suferinţele.

Oameni care căutaţi alinare în desfătările lumii acesteia, luaţi aminte: numai Dumnezeu ne poate ajuta să întoarcem răul în bine, numai El ne poate da puterea să biruim necazurile.

Să mai spunem ceva despre mâncare... Atunci când puteţi alege ce să mâncaţi, încercaţi să alegeţi întotdeauna hrana care este mai sănătoasă pentru organism. Nu căutaţi mân că ruri cu gusturi extraordinare, dar care nu sunt sănătoase. Să ştiţi că cei care aleg mâncarea pentru gust se aseamănă fumătorilor care îşi distrug, cu bună ştiinţă, plămânii. Noi nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim. Sau cel puţin aşa ar trebui. Pe unii nu îi interesează dacă la Judecată ni se va cere socoteală pentru mâncărurile cu care ne-am desfătat tru pul. Modul în care ne preocupăm de hrana tru peas că oglin deşte modul în care înţelegem viaţa. Vă voi citi acum o pildă din Pateric, pildă care va lămuri ce am spus mai înainte.

„Era un bătrân mare şi văzător cu mintea şi s-a întâmplat ca el odată să şadă cu mai mulţi fraţi la masă şi, când mâncau ei, lua aminte bătrânul cu duhul şi vedea că unii mănâncă mie re, alţii pâine, iar alţii baligă. Şi se minuna şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, descoperă-mi taina aceasta, că ace leaşi bucate fiind puse pe masă înaintea tuturor, când mănâncă se văd aşa schimbate». Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: «Cei ce mănâncă miere sunt cei ce cu frică, cu cu tre mur şi cu bucurie duhovnicească şed la masă şi neîn ce tat se roagă şi rugăciunea lor ca tămâia se suie la Dumnezeu. Cei ce mănâncă pâine sunt cei ce mulţumesc pentru împăr tă şi rea celor dăruite de la Dumnezeu, iar cei ce mănâncă baligă sunt cei ce cârtesc şi zic: aceas ta este bună, aceasta este putredă»“.

Aşa şi noi avem de ales, oricât de puţine ar fi bucatele pe care le avem înainte, să mâncăm ori miere, ori pâine, ori baligă. Totuşi, din câte ştiu eu, baliga nu face parte numai din meniul bogaţilor, care tot aleg între cele mai fine feluri de mâncare şi tot nu sunt mulţumiţi. Cu baligă se hrănesc, trist cuvânt, toţi cei care mănâncă fără să Îi mulţumească Dom nu lui care a trimis mâncarea, care cârtesc că nu au bucate alese. Da, este normal să ne dorim să avem pentru noi şi pentru cei de aproape ai noştri hrană sănătoasă, hrană care să ţină trupul în stare de sănătate. Dar atunci când susupinăm după spe cia li tăţile cu care se îndestulează bogaţii, greşim mult. Să mul ţu mim Domnului pentru tot ce ne trimite, şi să mâncăm cu cum pătare. Uneori chiar şi din prea multă pâine ni se face rău. Aşa este şi cu sufletul: orice mâncăm peste măsură, stâr neş te patima. Deci, orice mâncăm, să nu uităm care este ros tul pentru care mâncăm şi să mâncăm cu măsură.

Cât despre haine, iarăşi trebuie multă luare-aminte. Sără cia aduce de multe ori o preocupare exagerată pentru îm bră că minte: să fim cât mai frumoşi, să fim, pe cât ne ţine buzu narul, în pas cu moda. Şi vezi cum oameni săraci îşi rup de la gură ca să poarte

cine ştie ce haină scumpă. Acest gest dove deş te puţină credinţă. Omul credincios nu se gândeşte să fie în pas cu nici o modă, ci se gândeşte numai ca hainele să îi acopere trupul, să îl ferească de frig, sau ploaie, şi ca îm bră cămintea să fie o oglindă a personalităţii sale. Există oameni foarte săraci, care se îmbracă cu haine ieftine, dar care arată mult mai luminoşi şi mai frumoşi decât bogaţii îmbrăcaţi în hai ne scumpe. De ce? Pentru că frumuseţea lăuntrică se răs frânge şi în afară. Cât despre creştinii care vor să placă şi lui Dumnezeu şi lumii şi caută să fie în pas cu moda, se observă foarte uşor că nu frumuseţea lăuntrică do mi nă la ei, ci dorinţa de a fi pe placul lumii acesteia. O su me de nie de artificii cos me tice, de haine care de care mai puţin cuminţi, ca să nu spu nem vulgare, şi cu toate astea ei nu îşi dau seama că măştile le acoperă sufletul, îl sufocă.

O idee scurtă şi clară: oricât am fi de săraci, să nu căutăm să arătăm mai bogaţi decât suntem. Să umblăm îmbrăcaţi în haine cuminţi, care să exprime atitudinea noastră faţă de lumea aceasta. Să fim îmbrăcaţi în aşa fel încât dacă l-am vedea pe stradă pe duhovnicul pe care îl avem să nu trebuias că să ne schimbăm hainele înainte de a-i săruta mâna. De fapt trebuie să fim îmbrăcaţi în aşa fel încât să nu ne fie ruşine că Hristos ne vede clipă de clipă.

Şi încă un lucru pentru cei săraci: voi sunteţi pietre preţioase, sunteţi comori pentru aceia care au ochi să vadă. Pentru că voi sunteţi mântuirea bogaţilor. Adică bogaţii, oricât de mari nevoinţe ar face, dacă pe voi vă trec cu vede rea, vor fi şi ei trecuţi cu vederea de Hristos. Ar trebui ca bo ga ţii să vă pescuiască cu multă grijă. Ia gândiţi-vă cum ar fi ca în toată lumea să trăiască numai câţiva săraci. S-ar bate bogaţii pe ei. S-ar năpusti asupra săracilor. Că aşa cugetă bo gaţii: ar fi în stare să facă un fel de colecţie până şi de săraci. Dar aşa, găsind săraci la tot pasul, bogaţii nu ştiu să le apre cie ze valoarea. Dar Dumnezeu ştie să o aprecieze.

Ei, dar după ce am vorbit atâta despre sărăcie, să vorbim şi despre săracul săracilor, despre Dreptul Iov. Cu toţii ştiţi că a ajuns, din cel mai bogat om, cel mai sărac; din cel mai lău dat, cel mai disprețuit. I-au fost răpite averile, i-au murit copiii, dar tot nu L-a hulit pe Dumnezeu.

Diavolul îi spusese lui Dumnezeu că toată virtutea lui Iov ţine de binecuvântările cu care se desfată şi că dacă ar fi lipsit de ele, atunci ar deveni cârtitor şi s-ar mânia pe Dum ne zeu. Şi a fost încercat Iov atât de greu încât nici nu ne putem da seama. Dar nu s-a ridicat împotriva Domnului cu cuvinte de ocară. Ia auziţi: “Gemetele mele sunt pâinea mea şi vaie te le mele curg ca apa. De ceea ce mă tem, aceea mi se în tâm plă şi de ceea ce mi-e frică tocmai de aceea am parte. N-am nici tihnă, nici odihnă, nu-mi găsesc nici o pace şi zbuciumul mă stăpâneşte” (Iov 3, 24-26). Vă par cunoscute aceste cuvinte?

O, iubiţi credincioşi, printre voi se află săraci care repetă deseori plângerea lui Iov, chiar dacă folosesc propriile lor cuvinte. O, între noi se află urmaşi ai lui Iov, oameni pentru care lacrimile se amestecă cu bucăţica de pâine pe care o mănâncă. Şi lor le vorbesc acum: daţi-vă seama cât de mare este chemarea voastră. Voi sunteţi mărturisitori ai credinţei creştine! Viaţa voastră este o mucenicie nesângeroasă! Dureri peste dureri vă năpădesc sufletul, dar nu disperaţi. Sau chiar dacă disperaţi pentru câteva clipe, vă ridicaţi degrabă. Cinste vouă, vase alese ale lui Dumnezeu. Cinste vouă, părinţi care renunţaţi la bucăţica de pâine pentru a o da copiilor. Cinste vouă, soţii iubitoare care renunţaţi la micile bucurii pentru a face bucurii celor de lângă voi. Cinste vouă, oameni care munciţi până cădeţi de pe picioare pentru a aduce acasă un bănuţ. Vouă, celor pe care bogaţii îi disprețuiesc, vă aduc laude.

Iubiților, urmați răbdării lui Iov şi veți fi urmaşi ai binecu vân tărilor sale de pe urmă. Cum, veți spune, oare ne vom îmbogăți cu toți? Căci ştim că până la urmă Domnul i-a dat lui Iov mai mult decât avusese la început. Dar vă întreb: oare ați avut toți bogăția pe care a avut-o Iov înainte de a sărăci? Nu. Săraci ați fost şi săraci sunteți. Dar urmând răbdării lui Iov vă veți învrednici de bunătăți mai mari şi mai multe pe lu mea cealaltă, acolo unde moliile nu le strică şi nici furii nu le fură. Ne-a poruncit Hristos: "Adunați-vă comori în cer, căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta." (Matei 6, 20).

Să nu şovăim a urma acestui cuvânt. Să ne adunăm bogății în cer, bogății de care ne vom bucura în vecii vecilor. Şi să înțelegem că Dumnezeul părinților noştri este mai milostiv astăzi decât pe vremea lui Iov, când încă Fiul lui Dumnezeu nu se făcuse Fiu al omului pentru mântuirea noastră. Să nu vă fie ruşine că sunteți urmaşi ai lui Iov, că sărăcia vă încearcă fără cruțare. Ci să nădăjduiți că dacă vă împărtăşiți de sărăcia lui Iov, atunci vă veți putea împărtăşi şi de binecuvântările de care s-a împărtăşit el.

Bucurați-vă, săracilor, bucurați-vă! Bucurați-vă! Bu cu ra ți-vă că sărăcia voastră va avea sfârşit, că prin mila lui Dum ne zeu puteți dobândi bogăția cea duhovnicească pe care ni meni nu o va lua de la voi, în vecii vecilor. Dumnezeu să vă dea putere să purtați cu vrednicie această cruce, iar celor care vă ajută să le răsplătească înmulțit dragostea pe care v-o arată. Amin.

“BOGAȚII AU SĂRĂCIT ŞI AU FLĂMÂNZIT...”
Cuvânt despre mântuirea bogaților

“Dacă după ce ai privit puțin bogățiile celor bogați şi ți se întunecă iarăşi mintea şi vederea din pricina bogățiilor de pe pământ, ca şi cum te-ar fi lovit într-un naufragiu nişte valuri puternice, ascultă hotărârea lui Hristos, care îți spune că este cu neputință ca bogatul să intre în Împărăția Cerurilor. Pune în fața acestei hotărâri a lui Hristos munții, pământul şi marea şi prefă-le pe toate cu mintea, dacă vrei, în aur. Vei ve dea că toată această bogăție de aur nu este pe măsura pier derii Împărăției Cerurilor. Îmi vorbeşti de atâtea şi de atâtea hectare de pământ, de zece, de douăzeci sau chiar de mai multe case, de tot atâtea băi, de mii de robi sau de două ori pe atâția, de trăsuri ferecate în aur şi în argint! Eu îți spun nu mai atâta: Dacă fiecare dintre voi, bogaților, şi-ar părăsi sărăcia lui – că de fapt bogăția voastră este sărăcie față de bogăția despre care vreau să vă vorbesc – şi ar ajunge pro prie tarul întregii lumi; dacă fiecare dintre voi ar avea sub stă pâ nirea lui atâția oameni câți sunt acum peste tot pe pământ şi pe mare; dacă fiecare dintre voi ar stăpâni toate: lumea, pământul, marea, casele, oraşele şi neamurile; dacă pretu tin deni toate izvoarele i-ar izvorî aur în loc de apă, ei bine, eu vă voi spune că un om atât de bogat nu face trei parale dacă pierde Împărăția Cerurilor!”

Iubiți credincioşi, cuvintele pe care le-ați auzit până acum îi aparțin Sfântului Ioan Gură de Aur şi fac parte din omilia la textul evanghelic pe care l-ați auzit astăzi, despre tânărul bo gat care a venit la Hristos să îl întrebe ce este de făcut ca să se mântuiască. Cuvintele par puțin dure. Dar ele reprezintă într-un fel rezumatul învățăturii Sfinților Părinți despre bo gați, şi anume că oricâte averi ar strânge un bogat, dacă nu dobândeşte bogăția duhovnicească, îl aşteaptă iadul.

Toți ştiți această învățătură. Este simplă şi clară. Voi în cer ca astăzi să vorbesc mai mult despre bogații care vor să do bân dească Împărăția, dar nu sunt gata să facă tot ce trebuie, şi astfel se aseamănă tânărului din Evanghelia de astăzi.

Să ne amintim cum a fost: un tânăr a venit la Hristos şi L-a întrebat: “Învățătorule, ce să fac ca să dobândesc viața veşnică?” (Matei 19, 16). Ia gândiți-vă ce lucru mare, ca un tânăr să se gândească la viața veşnică, să înseteze după adevăr. Hristos i-a răspuns să păzească poruncile, adică: să nu ucidă, să nu fure, să nu mintă, să-şi cinstească părinții şi să-şi iubească aproapele. Şi când tânărul a zis că plineşte aceste porunci, Hristos i-a spus: “Dacă vrei să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi.” (Matei 19, 21).

Oare i-a dat Hristos o poruncă nouă? Nu. Ci i-a încercat credința. Putea oare bogatul să spună că îşi iubeşte aproapele, dar trăieşte risipind averile cu care ar fi putut ajuta mulțimi de săraci? Nu. Tânărul din Evanghelie nu plinea poruncile de care i-a vorbit Hristos. El îşi imagina totuşi că le plineşte. De aceasta ne convingem ascultând ce s-a mai întâmplat: “Auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția Cerurilor. Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Auzind acestea, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: la oameni aceasta este cu neputință, dar la Dumnezeu însă toate sunt cu putință” (Matei 19, 22-26).

Să observăm încă o dată că tânărul care a venit la Hristos părea plin de bunăvoință. El ştia că pentru intrarea în Împă ră ție oamenii trebuie să asculte şi să urmeze poruncile lui

Dum nezeu. Unde este greşeala? În înțelegerea greşită a aces tor porunci. Această situație o întâlnim în cazul unui foarte mare număr de oameni care trăiesc în păcate. Ei reuşesc să de for me ze înțelegerea poruncilor dumnezeieşti astfel încât con ştiin ța lor să fie împăcată, să se păcălească până şi pe ei înşişi că sunt pe drumul cel bun. Dar întâlnirea cu Dumnezeu răs toar nă aceste planuri mincinoase. Şi ei pleacă trişti, căci au multe avuții, adică inima lor este lipită de păcatele acestei lumi. Nu vom ajunge să vorbim despre toți aceşti păcătoşi care cred că păcatele lor sunt lesne de trecut cu vederea, sunt ome neşti, care se consideră pe drumul cel bun chiar dacă merg pe drumuri greşite. Ci ne vom referi numai la cei cu prinşi de patima bogăției, la bogații zilelor noas tre care dacă L-ar întâlni pe Hristos, cum l-a întâlnit tânărul din Evan ghe lie, ar pleca nu numai trişti, ci şi plini de tulburare: şi-ar da sea ma că socotelile lor s-au năruit, că lumina din ei era întuneric.

Unul dintre fragmentele Sfintei Scripturi pe care s-ar cu ve ni să îl amintim astăzi vă va ajuta să înțelegeți mai bine cum stau lucrurile cu bogații:

"Dacă voieşte cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie; căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine-şi va pier de sufletul pentru Mine, acela îl va mântui. Că ce folo seş te omului de va câştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?" (Luca 9, 23-25), a întrebat Mântuitorul.

În fragmentul de mai sus există o idee pe care puțini oameni o înțeleg aşa cum trebuie: cine va voi să îşi scape su fle tul îl va pierde. Nu este vorba nicidecum de oamenii care vor să se mântuiască, mergând pe drumul cel bun. Mân tui to rul se referea la cei care vor să se mântuiască mergând pe drumuri care numai în aparență sunt bune. Aici trebuie să fim foarte atenți la nuanță. Care este diferența dintre cel care merge pe drumul bun şi cel care doar îşi imaginează că este pe drumul bun? Răspunsul îl dă experiența Bisericii. Cei care merg pe drumul cel bun sunt cei care trăiesc după în vă ațtura Sfintei Tradiții, cei care se supun întru totul poruncilor Bisericii şi care trăiesc sub ascultarea unui duhovnic. Cei care doar îşi imaginează că sunt pe drumul cel bun primesc numai o parte dintre învățăturile Bisericii, parte pe care le con sideră suficiente pentru a se mântui. Mai grave sunt ca zu ri le în care aceştia din urmă au un duhovnic fără prea mare iscusință în cârmuirea sufletelor. Există riscul ca astfel de du hov nici, entuziasmați de modul în care ucenicii îşi manifestă dragostea față de o parte a predaniilor, să le treacă uşor cu vederea slăbiciunile şi lipsurile sufleteşti. Mai ales în zilele noastre, când păcatul s-a răspândit atâta, întâlnim duhovnici lesne dezlegători care nu ştiu să mustre atunci când trebuie şi ai căror ucenici rămân departe de drumul cel bun.

Cuvintele Mântuitorului: "cine vrea să îşi câştige sufletul îl va pierde" îi poate speria pe unii. Pentru că este un cuvânt care trezeşte conştiința, este un cuvânt care cheamă la maxima sin ceritate. Şi oamenii s-au învățat să trăiască acoperiți de măşti, şi masca evlaviei este una dintre cele mai uşor de folosit.

Aveți mare grijă ca nu cumva să fiți şi voi oameni care vă veți pierde sufletele. Dar cum să ştim noi că suntem pe dru mul cel bun? Atunci când niciodată nu alegeți între învață tu rile Bisericii şi părerea voastră ceea ce vi se pare mai bun, atunci când, cu smerenie, vă recunoaşteți nimicnicia şi vă țineți de ceea ce învață Biserica.

Un exemplu rău este al celor care duc o viață oarecum cu rată, țin posturile, nu se îmbată, nu fumează, nu cad în des frâ nare, dar primesc învățături eretice, cum este credința în reîn carnare sau cea despre influența zodiilor asupra vieții ome neşti. Ei cred

că sunt pe drumul cel bun, dar, căzând în erezie, se lipsesc de harul dumnezeiesc. Şi dacă nu se pocă iesc înainte de a muri ajung în chinurile iadului.

Dar nu despre eretici vorbim acum, ci despre bogați. Ei sunt unii dintre cei cărora cuvântul cu pierderea sufletelor li se potriveşte foarte bine. Oricum, să nu facem greşeala să ve dem cum Evanghelia îi arată cu degetul pe cei de lângă noi. Să ne dăm seama că toți păcătoşii sunt arătați cu degetul de cuvântul de mai sus. Cum? Simplu. Ei cred că păcatele ce lor lalți duc în iad, dar ale lor sunt mai uşor de trecut cu vede rea. Mare greşeală. Să avem smerenia de a recunoaşte pro prii le noastre greşeli, să fim ca vameşul care îşi plângea pă ca tele şi nu ca fariseul care se îndreptățea, şi abia apoi să ascultăm cum este cu mântuirea bogaților.

Bineînțeles, cuvântul cu "cine vrea să îşi câştige sufle tul..." nu se poate aplica decât bogaților care încearcă să do bândească mântuirea. Restul bogaților, adică marea majo rita te, nici nu îşi pun problema mântuirii. Ci se gândesc numai în ce chip să se desfăteze mai mult de bunătățile lumii acesteia. Trăiesc aproape ca animalele, pentru mâncare, băutură, pen tru a avea grajduri cât mai arătoase şi pentru a se împreuna cu oricine le pică în plasă.

Ei, şi dacă tot sunt puțini bogați care îşi pun problema mân tuirii, oare nu ar fi mai bine să îi lăsăm în pace, să nu le su părăm înaltele fețe? Nu. Pentru că glasul Bisericii nu îi va lin guşi niciodată. Iar dacă uneori sunt linguşiți de către unii oamenii ai Bisericii, linguşelile sunt strict personale şi nu au nimic de-a face cu glasul Trupului lui Hristos care este Biserica.

Tocmai de aceasta trebuie spus adevărul despre mântuirea lor, ca nu cumva la Judecată să se dezvinovățească şi să Îi spună Domnului: "Doamne, suntem fără vină, căci nimeni nu ne-a arătat calea cea dreaptă..."

Cât priveşte partea a doua a cuvântului Mântuitorului, "cine-şi va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui...", trebuie spus că sunt şi bogați care intră în această categorie. Foarte puțini, îi putem număra pe degete, dar ei există. Ei trăiesc pentru a face bine celor din jurul lor. Modelul lor este Sfânta Melania Romana, care a avut o avere foarte foarte mare, dar a dăruit-o săracilor, bolnavilor şi Bisericii. Iar ea a trăit o viață de înfrânare şi nevoință aspră, ajungând în cetele sfinților. Deci pentru bogații care îşi pierd sufletul ca ea, uitând de sine pentru a-i folosi pe alții, nu avem decât cuvinte de laudă. Cu precizarea că acest mod de a-ți pierde sufletul nu are nimic în comun cu pierderea sufletului în patimi şi desfătări lumeşti. Aceşti bogați nu numai că nu îşi cheltuie averile pierzându-şi sufletul în patimi, ci trăiesc cu inimile atât de puțin lipite de bogăție încât nici măcar nu se gândesc că bogăția este a lor. Ei au înțeles că Domnul le-a dat bogăția pentru a o chivernisi cât mai bine pentru folosul celorlalți. Unii dintre ei, cu cât dau mai mult, cu atât primesc de la Dumnezeu mai mult. Dar oricât ar avea, tot nu se lasă biruiți de lăcomie. A fi creştin nu înseamnă a nu şti să foloseşti banii, nu înseamnă de exemplu a fi un neguțător prost sau a te lăsa păcălit de alții. Poți avea grijă ca averea să îți crească tocmai pentru a-i ajuta cu ea pe cei aflați în nevoi. Condiția este să nu îi înşeli pe cei cu care ai de-a face, ca nu cumva să te gândeşti că dacă îl furi pe unul cu banii aceia poți face lucruri mărețe. O, de am avea cât mai mulți bogați care să îşi sporească averile numai pentru folosul aproapelui, cât de bine ar fi... Că din aceia care îşi împart averile şi aleg calea monahală, oricum nu mai sunt aproape deloc. Deocamdată atât despre bogații luminați la minte. Cât despre ceilalți,...

Ar trebui să dăm cu toporul în patima bogăției şi în fiicele sale, dar nu şi în bogații neînțelepți. În aceşti bogați nu tre buie să dăm cu toporul, ci trebuie să îi privim cu compătimire şi să le plângem de milă. Se lovesc singuri cu toporul lăco miei în fiecare zi.

Poate că unii dintre cei care ascultă acest cuvânt citesc cu multă plăcere învățăturile Sfinților Părinți despre osânda bo ga ților nemilostivi. Şi de aceea, încă din prima parte a acestui cuvânt, trebuie să precizez că unii dintre ei sunt chiar bogații aceia. Da, în zilele noastre bogați se consideră numai cei care au averi foarte foarte mari, cu nu ştiu câte case şi cu nu ştiu câți servitori. Dar nu numai la ei se referă Evanghelia. Bogați în cele materiale sunt toți aceia care au mai mult decât le trebuie, cei a căror avere este mult mai mare decât a restului oamenilor.

O încercare de definiție a bogatului, din punct de vedere creştin, este deci aceasta: cel care are mai mult decât îi trebuie şi care îi poate ajuta pe sărmani, chiar dacă o face sau nu. Această definiție nu poate fi pe placul celor care sunt ară tați de ea ca fiind bogați. Ei se dezvinovățesc spunând că nu sunt nicidecum bogați, şi mint atât de serios încât ajung să creadă chiar ei ceea ce spun. Ei spun că bogați sunt alții, cei care au şi mai multe case şi mai mulți bani în bancă, cei despre care scrie în ziare sau cei care cheltuiesc într-o zi mai mult decât o mie de oameni obişnuiți la un loc. Dar chiar dacă există şi bogați foarte bogați, aceasta nu înseamnă că bogații mai săraci decât aceştia nu trebuie să poarte, pe bună dreptate, numele de bogați.

Ne vom referi în cuvântul de astăzi numai la bogații care se aseamănă tânărului din Evanghelie şi vor să afle calea spre Împărăție. Vom vorbi numai despre ei, nu şi despre bogații care nici măcar nu sunt interesați de ceea ce este după moar te. Vă rog să rețineți că vorbind astăzi despre bogați mă voi referi la cei care au mai mult decât le este de trebuință pentru mântuire, şi dintre aceştia numai la cei care cred că sunt pe drumul cel bun.

Vom vedea mai întâi în ce măsură oamenii sunt dispuşi să recunoască faptul că sunt bogați. Cine recunoaşte că are mai mult decât îi este necesar? Cine are tăria să recunoască că une le lucruri îi prisosesc, că are mai mulți bani decât îi tre buie cu adevărat? Cine are curajul să recunoască faptul că este bogat?

La această întrebare există trei răspunsuri. Primul răspuns: “eu”, nu se aude aproape niciodată. Al doilea răspuns, cel dat de oamenii care trăiesc o viață modestă sau chiar o viață săracă, este următorul: “nu ştim cine este bogat în cele tru peşti, dar ştim sigur că noi sigur nu suntem”.

Al treilea răspuns este: “cei care au mai multe case şi mai multe mâini şi mai multe averi decât noi...” este răspunsul bogaților care se tem să privească adevărul în față. Se tem să re cunoască faptul că din preaplinul lor pot sătura săracii, se tem că ajutându-i pe săraci ar trebui să renunțe la unele des fă tări. Şi chiar aşa este. Au de ales: ori săracii, ori desfătările. Ei spun că îşi iubesc aproapele, că îi iubesc pe săraci. Dar că nu îşi pot permite să îi ajute. “Lasă, are cine să îi ajute pe săraci...”, spun ei. Şi chiar dacă fac milostenii, milosteniile acestea aproape că nici nu contează față de milosteniile pe care le-ar putea face dacă ar avea mai multă credință şi mai multă dragoste. Micile milostenii pe care le fac reuşesc să le astupe glasul conştiinței, să adoarmă conştiința, şi astfel rămân departe de drumul cel bun.

Cuvântul de astăzi aş vrea să fie ascultat cu luare aminte şi de către săraci, şi de către cei care duc o viață modestă. Pentru că, uneori, şi ei se poartă precum bogații lacomi. Atunci când îşi lipesc inimile de puținul pe care îl au, atunci când părăsesc nădejdea în

Dumnezeu şi se agaţă de lucrurile pe care le au în preajmă. Da, şi săracii pot fi biruiţi de patima lăcomiei. Atunci când sunt obsedaţi să facă rost de un lucru care nu le este de folos, atunci când vor să facă rost de haine scumpe sau de cine ştie ce altceva. Da, patima lăcomiei se strecoară uşor şi în casele săracilor. În momentul în care un sărac îşi lipeşte sufletul în chip pătimaş de un lucru pe care l-a dobândit, de la o haină până la o bucată de brânză, a devenit bogat. Inima sa se îndulceşte cu gândul lăcomiei, şi Hristos este scos afară. Să ştiţi că inima unui sărac se poate lipi de o haină ieftină la fel de mult pe cât se lipeşte inima unui bogat de o haină din cel mai scump material.

Ceva mai greu le va fi să înţeleagă cum să se folosească de acest cuvânt celor care cad în patima lăcomiei duhov niceşti. De aceea, ne vom referi puţin acum şi la această pati mă. Sfinţii Părinţi atrag atenţia că lăcomia este de două fe luri: lăcomia după cele trupeşti, cea de care ştie toată lumea, şi lăcomia duhovnicească, despre care nu se prea vorbeşte. Ce este lăcomia aceasta? Este o formă de idolatrie: este lipirea pătimaşă de un lucru care aduce folos duhovnicesc, de o icoană, de un şirag de mătănii, de un părinte duhovnicesc. Diferenţa dintre ataşamentul faţă de o anumită icoană şi lipirea pătimaşă a cugetului faţă de ea este foarte greu de observat. Dar în cazul idolatrizării duhovnicului lucrurile stau mult mai simplu: apare dorinţa de a fi mai preţuit decât ceilalţi ucenici, dorinţa de a fi mai băgat în seamă, mai iubit; şi atunci când părintele îşi manifestă dragostea şi faţă de ceilalţi ucenici apare sentimentul de gelozie, de invidie. Duhovnicul se transformă în mintea ucenicului din păstor al sufletelor în păstor al unui singur suflet, care nu va întârzia să dea la iveală micimea sa sufletească. Tocmai această dena tu ra re, această afecţiune pătimaşă faţă de duhovnic exprimă lăcomia duhovnicească.

Ei bine, după această lungă introducere să intrăm în miezul problemei. Mai întâi, să lămurim de câte feluri sunt bogaţii.

Ştim că sunt bogaţi care au devenit aşa prin mijloace necinstite, furând, înşelând sau îmbogăţindu-se de pe urma altora. Scopul lor în viaţă a fost să parvină şi au reuşit. Puţini dintre ei sunt interesaţi de viaţa duhovni ceas că. Dar chiar şi aceia au o înţelegere greşită a modului în care se iartă pă ca te le. Ei cred că dacă fac o mare donaţie unei mă năs tiri, şi sunt pomeniţi ca şi ctitori la nenumărate slujbe, Dum ne zeu le va ierta modul în care s-au îmbogăţit. Această idee seamănă cu ideea catolică despre iertarea păcatelor prin indulgenţe. Dai banul, ţi se iartă păcatul. O idee interesantă, dar falsă. Nici pentru toţi banii de pe lume nu ar ierta Dum ne zeu nici măcar cel mai mic păcat al omului care nu vrea să se pocăiască.

Numai prin spovedanie şi multă pocăinţă se poate primi dezlegare de păcate. Şi argumentul că toţi fură poate fi crezut de către alţi hoţi, dar nu şi de către Dumnezeu. Cine crede că pă ca tul celorlalţi e o scuză pentru propriile păcate se înşeală. Dacă pe lume ar mai trăi un singur om cinstit şi restul ar fi hoţi, nici atunci scuza nu ar fi valabilă. Iar dacă ar muri şi ultimul om cinstit, atunci cu siguranţă ar veni sfârşitul lumii. Să lămurim de ce i-am pus alături, în această categorie, pe cei care fură şi pe cei care se îmbogăţesc de pe urma altora. Patronul care nu îşi plăteşte angajaţii pe măsura muncii lor este tot un hoţ. El se consideră deştept, vede cum îi cresc afa ce rile. Dar nu vede că banii lui sunt pătaţi cu sânge. Cu sân gele muncitorilor care vin acasă şi de-abia au ce să dea de mâncare copiilor. Cu sângele salariaţilor care ajung în spital, epuizaţi de prea multă muncă. Cu sângele de care Domnul va cere socoteală. Da, chiar dacă există patroni care se cred atotputernici, care cred că viaţa angajaţilor stă în mâinile lor, la Judecată se vor convinge că au greşit. Şi se vor afla lângă bogatul care l-a trecut cu vederea pe săracul

Lazăr şi se vor chinui în veci. Iar cei care au muncit până la epuizare pentru a-şi ține familia, cei care nu s-au lăsat biruiți de pofte şi de pa timi vor fi aşezați în slavă, aşa cum a fost aşezat şi săracul Lazăr. Să ne ferească Dumnezeu să avem parte de Judecata celui care se îmbogățeşte de pe urma altora şi moare nepocăit. "Bine era de omul acela dacă nu se năştea" (Matei, 26, 24).

Altă specie de bogați este a acelora care au moştenit o stare materială deosebită de la părinți sau de la alte rude. Averi strânse de cele mai multe ori tot prin mijloace necinsti te au ajuns acum în mâinile lor. Au ei dreptul să cheltuiască în voie averile strânse de cei care au supt sudoarea să ra cilor? Pe cei care au primit averile nu îi interesează decât faptul că averile au ajuns la ei. Dar gândind aşa, devin părtaşi păcatu lui celor de la care au primit moştenirea.

Să amintim că mai există un soi de oameni care se îm bo gă țesc prin mijloace necinstite: este vorba de cei care cer pen tru munca lor mult mai mult decât se cuvine. Putem da aici două exemple evidente: cel al doctorului şi cel al pre o tu lui nevrednic. Este vorba de doctorii care s-au îmbogățit din prinoasele aduse mai mult de nevoie decât de voie de săr ma nii bolnavi, care ar fi dat orice numai să dobândească sănă ta tea. Nimeni nu spune că toți trebuie să trăim la fel. E firesc ca doctorii, având o viață mai grea decât a multor oameni, stând ore în şir să se îngrijească de bolnavi, să aibă parte de o viață mai uşoară. Dar una este o viață mai uşoară şi altceva este luxul, altceva sunt darurile cerute, nu primite ca mulțumire de la pacienți.

Despre preoții nevrednici vom vorbi mai mult. Puteam da ca exemplu şi iconarii care cer mulți bani pentru o icoană, şi de aceea creştinii nu prea au icoane pictate în casele lor. Din cauza lăcomiei iconarilor. De ce nu vorbim despre aceştia, sau despre alții ca ei, şi vorbim despre preoții nevrednici? Pentru că acest subiect este foarte des discutat în zilele noas tre şi mulți stau departe de biserică tocmai din cauza unor anumiți păstori.

Preoția este o cruce, o cruce foarte grea. De preoție tre buie să se apropie numai cei dispuşi să se jertfească pentru Hris tos, numai cei care sunt gata să ardă ca nişte lumânări zi şi noapte. Dar în zilele noastre, când păcatul este din ce în ce mai răspândit, când credința a slăbit, cei care se apropie de Taina Preoției nu sunt mult mai sporiți decât comunitatea care i-a crescut. Adică noii păstori sunt roadele credin cio şi lor: cum i-au crescut, aşa îi au. Sfințenia nu vine din afară, şi cel care nu a fost obişnuit cu o viață de post şi rugăciune îna inte de preoție cu greu se va mai schimba. Şi mare parte din vină o poartă parohia în care s-a format. Deci, să nu mai dați vina pe preoți, ci să dați vina pe voi, că nu ați ştiut să îi ajutați să crească altfel.

În momentul în care un tânăr neobişnuit cu cele duhov ni ceşti devine preot, nedându-şi seama ce pas face, că dacă ar şti poate ar sta deoparte, diavolii năpădesc pe el. Ştiu că, dacă biruie păstorul, vor birui mult mai uşor turma. Şi de multe ori un astfel de păstor se lasă biruit de patima lăcomiei. Începe să ceară bani pentru slujbe, să ceară taxe din ce în ce mai mari pentru efortul pe care îl face. Şi un ban de la un sărac, un ban de la alt sărac, se înfiripă o avere de vorbeşte tot satul. Este bine? Nu. Preotul ar trebui să nu ceară bani nici la sfeş ta nii, nici la înmormântări, nici la nunți. Să se mulțu mească cu ce primeşte. Şi numai în cazurile foarte rare în care nu poate plăti banii pentru întreținerea clădirii bise ricii, atunci, cu încuviințarea episcopului locului, ar putea cere anumite taxe. Dar numai atunci. Nu ne referim acum la taxele cerute pe pomelnice la mănăstiri, că ar fi multe de spus. Acolo taxa e o formă de a ajuta întreținerea călugărilor care duc o viață de linişte. Sau ar trebui să ducă...

Preoții care se îmbogățesc de pe urma săracilor fac deci jocul dracilor. Să ştiți că de multe ori Sfinții Părinți au vorbit împotriva unor astfel de slujitori nevrednici. De altfel, chiar în frescele din mănăstiri, în frescele în care sunt zugrăvite chinurile iadului, apar nu puțini clerici. Este loc în iad pentru toți cei biruiți de patima lăcomiei sau de alte patimi.

Ca o încheiere a referirii la slujitorii altarului, vă îndemn încă o dată să nu vă lăsați smintiți de căderile unora dintre ei. Preotul este cel care săvârşeşte Sfintele Taine, şi oricât de păcătos ar fi, câtă vreme nu se leapădă de dreapta credință, nu pierde harul. Şi în loc să căutați pricini de sminteală mai bine v-ați ocupa timpul căutând să aflați cât mai multe despre preoții care duc viață sfântă în zilele noastre, în aceste vre muri de desfrâu şi de apostazie. Ei să vă fie călăuze, după po ve țele lor să trăiți. Iar pe slujitorii nevrednici să nu-i judecați voi, că are cine să-i judece. Ca la armată, vor da socoteală în fața celui mai mare. Şi Cel mai mare este Însuşi Hristos...

Acum să vorbim din nou despre bogați. Au case mari şi vor să îşi mai cumpere altele. În timp ce săracii nu au unde să îşi plece capul, bogații stau la mese alese, şi resturile le arun că la gunoi. Câinii sunt prea importanți ca să se hrănească cu res turi, ei trebuie hrăniți cu specialități care de care mai scum pe. Cum să găsească milă la Judecată cei care dau mai mulți bani pentru câini decât pentru sărmani? Cum să gă seas că milă cei care îşi alintă animalele, dar pe săraci nici nu îi bagă în seamă? Astfel de oameni sunt cu sufletele moarte, chiar dacă nu îşi dau sea ma. Ei se bucură în viața aceasta, dar la judecată nici măcar câinii pe care i-au crescut nu îi vor ajuta. Câinii nu au suflete nemuritoare, nu sunt făcuți după chi pul şi ase mă narea lui Dum nezeu. Şi dacă stăpânii au pre țuit mai mult câinii decât oamenii, vor regreta amarnic aceas tă alegere. Dar va fi prea târziu. Oricum, sunt destui care spun că este mai bine să creşti animale decât copii, că sunt mai recunoscătoare decât copiii. De fapt, cei care spun aceste vorbe pompoase sunt ei înşişi lipsiți de recunoştință față de binefacerile primite de la Dumnezeu. Ei văd paiele din ochii copiilor, dar de bârnele din propriii ochi nu îşi dau seama.

Ştiți care este însuşirea de căpetenie a bogaților? Lipsa măsurii, lipsa echilibrului. Le este de ajuns o casă? Vor două. Le este de ajuns o maşină? Vor mai multe. Şi aşa în toate celelalte. Ei nu au noțiunea măsurii. Sau mai exact, au un alt sis tem de valori. Dacă ceilalți cu aceeaşi avere ca a mea con si deră că este bine să am trei case, e o necesitate să le obțin. Înțelegeți diferența? Ei nu mai judecă nimic ca şi cum ar fi în fața lui Dumnezeu, ci numai după cum le place lor. Ca să nu mai vorbim despre cei orbiți de patima lăcomiei, care nu numai că sunt de părere că au nevoie de mai multe bogății, ci chiar postesc şi se roagă lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar credința lor este idolatrie curată. Dumnezeul lor este o sursă de câştig şi atât. De altfel, în zilele noastre s-a răspândit secta celor care susțin aşa numita Evanghelie a prosperității, după care toți credincioşii ar trebui să fie bogați în cele materiale. Vai, ce înşelare! Vai, câtă prostie! Şi totuşi unii nu îşi dau seama că aceasta este o perfidă cursă a diavolului...

Să vorbim acum despre relația dintre bogatul care dă bani pentru lucruri binecuvântate şi duhovnicul său. Dacă duhov ni cul are nevoie de bani pentru restaurarea bisericii sau pen tru vreo altă faptă bună, imediat bogatul sare în ajutor. Şi aşa, în timp, bogatul nu mai este tratat ca un ucenic, ci ca o sursă de bani. Bogatul începe să îşi treacă cu vederea căderile şi vede numai binele pe care îl face. Duhovnicul, bucuros că a făcut atâtea lucruri bune cu ajutorul bogatului, începe să fie din ce în ce mai îngăduitor la spovedanie. Şi aşa bogatul îşi pierde mântuirea. Poți ctitori o mulțime de bise rici, poți ajuta o mulțime de săraci, dacă nu duci o viață curată, dacă nu te lupți să birui patimile sufletul tău rămâne

murdar. Milostenia nu alungă patimile, şi nu dă iertare de păcate. Ea nu poate ţine locul pocăinţei. Numai când milostenia este însoţită de virtuţi, când sufletul nu se mândreşte de binele pe care îl face, ci se pocăieşte pentru răul pe care l-a făcut, numai atunci milostenia este întreagă.

Ca să nu mai vorbim de bogaţii care se feresc ca nu cumva duhovnicul lor să le afle starea materială, ca să nu le ceară să cumpere mâncare mai proastă pentru animale şi dife ren ţa de bani să o dea la săraci. Ca nu cumva duhovnicul să le ceară să facă ceva pentru binele altora. "Ce treabă are preotul cu banii mei? Banii mei sunt banii mei", spun ei, şi risipesc banii numai pe lucruri rele.

Să mai spunem că bogaţii care vor să se mântuiască sunt în stare să cheltuiască mari sume de bani pentru a vedea cine ştie ce mănăstire îndepărtată, dar când le cere cineva ajutorul se plâng că sunt strâmtoraţi. De multe ori, bogaţii aflaţi în astfel de pelerinaje pierd binecuvântările de care se pot îm păr tăşi. În loc să meargă ca nişte pelerini credincioşi, să se roage mai mult, să cugete la cele sfinte, ei merg ca în excur sie: muzică, bârfă, râsete, mese îmbelşugate. Iar sărută o icoa nă făcătoare de minuni, iar muzică şi râsete. Şi se întorc acasă obosiţi de osteneala pelerinajelor. Ce este de făcut? Să stea acasă? Nu, să meargă, dar să se poarte cum trebuie. Şi să fie cât mai chib zuiţi cu banii, să se gândească dacă nu cum va pot face ceva mai de folos cu ei. Şi dacă renunţă la pelerinaj pentru a face ceva mai bun, plata lor va fi mult mai mare.

O, dar să nu vorbim prea mult despre bogaţii care chel tu iesc banii pentru a merge în pelerinaje. Mai bine să vorbim despre aceia care nici nu se gândesc să meargă în pelerinaje. Despre cei care în timpul liber se gândesc să meargă numai în staţiuni de odihnă, la mare sau la munte. Despre bogaţii care, pentru că merg de două ori pe lună la biserică, se con si deră mulţumiţi de efortul pe care îl fac. Ei se compară cu bogaţii ne credincioşi şi au nesimţirea să spună: "Doamne, noi nu sun tem ca aceia..." Luaţi aminte, oricine este fariseu şi în cear că să pară drept în faţa Domnului, comparându-se cu cei care par mai păcătoşi decât el, se află pe un drum greşit, merge spre iad. Niciodată nu avem dreptul să ne credem mai buni decât semenii noştri. Oare de ce ne place să ne com pa răm numai cu cei care par mai slabi, dar nu cu cei care par mai buni? De ce nu ne-am compara cu sfinţii? Am vedea atunci că nu suntem credincioşi ca ei, că nu suntem nevoitori ca ei, şi ne-am da seama de slăbiciunile noastre. Iar în ca zu ri le în care, Doamne-fereşte, ni se pare că i-am ajuns pe sfinţi, atunci suntem în cea mai mare înşelare.

După ce am vorbit destul despre greşelile bogaţilor, să vedem cum se pot îndrepta. Foarte foarte mult îi ajută glasul conştiinţei, şi dacă acest glas nu se mai face auzit, e nevoie de multă rugăciune. Prin rugăciune Dumnezeu le va lumina mintea, şi încet-încet pot veni la pocăinţă.

Lupta va fi grea, cu căderi şi ridicări. Se vor spovedi, apoi iar obişnuinţa va cere desfătări. Şi se vor lupta. Şi dacă vor fi biruiţi, alungând de la ei cumpătarea şi măsura, glasul conştiinţei nu va întârzia să se facă auzit. Şi, după o lungă luptă, vor simţi binecuvântarea dumnezeiască.

Cum să trăiască bogaţii? Să trăiască ştiind că Dumnezeu este de faţă clipă de clipă, că nu pot face nimic fără ştirea lui Dumnezeu. Să trăiască aşa cum ar trebui să trăiască orice creştin. Să nu Îl gonească pe Hristos din viaţa lor. Să nu aibă momente în care, dacă Hristos ar sta în faţa lor, să fie nevoiţi să Îi spună: "Doamne, pleacă puţin din viaţa mea, că am ceva de făcut şi nu vreau să fii de faţă...".

Să trăiască pentru a dobândi mântuirea şi pentru a-şi ajuta aproapele. Noi ştim că cine nu îşi iubeşte aproapele nu Îl iubeşte nici pe Dumnezeu, dar să aibă grijă ca nu cumva să îşi iubească doar aproapele, şi pe Dumnezeu să Î uite. Să nu credeți nici că mântuirea se cumpără cu milostenii şi că a fi creş tin înseamnă doar a-ți ajuta aproapele. Ci înseamnă mai ales a duce lupta cu patimile şi cu poftele, pentru a primi harul dumnezeiesc.

Iar bogații care se luptă cu patimile şi cu poftele mare plată vor avea pentru fiecare milostenie pe care o fac. E bine să dea mâncare şi haine la săraci, e bine să aibă grijă de toți cei necăjiți. Şi să nu creadă că săraci sunt numai cei care cerşesc pe stradă. Să aibă ochi şi pentru săracii care, deşi au casă, au haine şi nu plâng de sărăcie, de-abia au ce pune pe masă copiilor. Să aibă ochi pentru cei care nu au bani de medicamente. Să aibă ochi pentru cei care sunt scoşi afară din case că nu îşi pot plăti datoriile. Să aibă ochi pentru toți sărmanii. Dar nici cu asta să nu se mulțumească. Să vadă că sunt oameni pe care i-ar folosi mai mult o carte decât o pereche de haine. Să nu creadă că dacă ctitoresc trei biserici şi-au plinit norma de milostenie. Ci să dea cărți duhovniceşti celor care au nevoie de ele. Şi chiar să îi ajute cu bani pe cei care vor să meargă să se închine la sfintele mănăstiri, la icoanele făcătoare de minuni sau la sfintele moaşte.

Şi un lucru de bază pentru toți creştinii: niciodată să nu căutați o rețetă după care să faceți binele. Întotdeauna Dumnezeu vă va scoate în cale oameni pe care îi veți putea ajuta dacă veți avea iscusința de a le pătrunde în suflete. Un preot, mergând pe stradă, nu avea ce bani să îi dea unui cerşetor. Şi atunci i-a strâns mâna. Şi foarte mult s-a bucurat cerşetorul de această dragoste milostivă, dragoste care l-a bucurat mult mai mult decât o bucată de pâine.

În încheiere să amintim chemarea Sfântului Apostol Iacov, care a zis către bogații neînțelepți: “Veniți acum, voi, bogaților, plângeți şi vă tânguiți de necazurile care vor să vină asupra voastră. Bogăția voastră a putrezit şi hainele voastre le-au mâncat moliile. Aurul vostru şi argintul au ruginit şi rugina lor va fi mărturie asupra voastră şi ca focul va mistui trupurile voastre.” (Iacov 5, 1-3).

La slujba Litiei cântăm cu toții: “Bogații au sărăcit şi au flămânzit...”. Au sărăcit oare bogații lumii acesteia? Nu, dar cei care cântă aşa au înțeles sărăcia bogaților. Au înțeles sărăcia celor care strâng bogății trecătoare, bogății pe care nu le pot lua cu ei pe lumea cealaltă. Şi totuşi de ce cântă Bise rica aşa? Ca să îi întristeze pe bogați? Ca să le facă în ciu dă? Dar Biserica nu face în ciudă nimănui. Ea nu are pe ni meni de pierdut, ci numai de vindecat. Cântând aşa, Biserica încearcă să îi trezească pe bogați la pocăință. Încearcă să îi aducă pe drumul cel bun.

Bogaților, treziți-vă! Lepădați de la voi toată minciuna, toată lăcomia, toată împietrirea inimii! Bogaților, sufletele voastre sunt întunecate, dar aveți putința de a vă lumina! Veniți la Hristos, bogaților! Veniți la Cel care vă poate dărui adevărata bogăție... Odată şi odată veți muri, bogaților, şi la Judecată nu vă vor ajuta nici casele, nici averile pe care le risipiți. Dați săracilor, şi veți avea comoară în cer. Iubiți-i pe săraci şi veți fi iubiți de Dumnezeu! Iubiți-L pe Dumnezeu, şi veți dobândi Împărăția Cerurilor, în care împreună cu săracii care au purtat cu vrednicie crucea sărăciei Îl veți lăuda în vecii vecilor pe Cel Ce toate le rânduieşte pentru a noastră mântuire! Amin!

DESPRE AJUTORUL MAICII DOMNULUI
Cuvânt la Praznicul Sfântului Acoperământ

Iubiți frați şi surori în Hristos,

Biserica sărbătoreşte astăzi praznicul Sfântului Acope ră mânt al Maicii Domnului, praznic de mare bucurie duhov ni cească pentru creştini. Nu pentru toți creştinii este această zi prilej de bucurie, ci numai pentru aceia care ştiu ce anume se săr bătoreşte astăzi, numai pentru aceia care înțeleg de ce ne-am adunat la biserică.

Aşa cum nu este de ajuns să ştim că Sfintele Paşti sunt o sărbătoare închinată Fiului lui Dumnezeu, ci trebuie să ştim că este Sărbătoarea Învierii Domnului, tot aşa nici despre ziua de astăzi nu este de ajuns să ştim că este închinată Mai cii Domnului, ci trebuie să ştim ce anume se sărbătoreşte acum.

Sunt unii care nici nu ştiu ce este Acoperământul Maicii Domnului, şi de aceea nu s-au ostenit să vină la bi se ri că. Dacă astăzi ar fi ziua în care Biserica ar împărți cre din cio şilor de mâncare, atunci curțile bisericilor ar fi pline de oameni veniți după ajutor. Astăzi însă se împart daruri du hov niceşti, şi de aceea nu mulți sunt cei care se înghesuie să le primească. Tristă privelişte. Pentru că pe cei care vin astăzi să o laude pe Maica Domnului, pe cei care o cinstesc ca pe Împărăteasa Milelor nu îi aşteaptă doar o bucurie trecătoare. Ci îi aşteaptă atât bucurii pământeşti, cât şi bucurii duhovniceşti.

Ziua de astăzi este o zi de încercare pentru tot anul, aşa cum este şi Sfântul Vasile cel Mare, prima zi de după Anul Nou. Astăzi arătăm cine este nădejdea noastră, astăzi venim în Casa Domnului pentru a ne închina Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Şi dacă noi o cinstim ca pe Maica noastră, a păcătoşilor care pun început bun mântuirii, atunci ajutorul ei nu va lipsi din viața noastră.

Noi, cei ce ne-am adunat astăzi aici, ştim cum s-a arătat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în biserica din Vlaher ne, pe vremea împăratului Leon cel Înțelept. Ştim că Sfântul Andrei şi ucenicul său pe nume Epifanie au văzut-o stând în văzduh, luminând ca soarele, acoperind poporul care era în biserică cu cinstitul ei acoperământ. Înconjurată de cetele sfin ților, de Sfântul Ioan Botezătorul şi de Sfântul Ioan Evan ghelistul, Născătoarea de Dumnezeu se ruga preadul ce lui său Fiu: "Împărate ceresc, primeşte pe omul cel ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul Preasfânt nu me le Tău. Şi acolo unde se face pomenirea nu melui meu, pe acel loc îl sfin țeşte şi proslăveşte pe cei ce Te proslăvesc pe Tine şi rugă ciunile ce lor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, şi făgăduințele, pri meş te-le toate şi din toate nevoile şi răutățile îi izbăveşte".

Pornind de la această rugăciune înălțată de Preacurata Fecioară, voi căuta în cuvântul de astăzi să vorbesc mai ales despre modul în care putem dobândi ajutorul ei ceresc, despre modul în care o cinstim cu dragoste şi despre răspunsul ei la mica noastră jertfă. Dar mai întâi de toate voi căuta să vorbesc puțin despre Acoperământul ei.

Fiecare dintre noi avem neputințe, fiecare avem slăbiciuni, fiecare avem căderi. Pentru toate acestea există un leac sigur: ajutorul Maicii Domnului. Domnul nostru Iisus Hristos i-a dăruit Maicii Sale acest mare dar, de a veni în ajutorul tuturor celor ce îi cer sprijinul. Creştinii pot fi împărțiți în două categorii: cei care trăiesc având nădejdea în Hristos Mântui to rul lumii şi în milele Maicii Sale şi cei care sunt creştini numai cu numele, şi în viața lor nu ştiu să caute nici liman, nici ocrotire cerească.

Ce înseamnă pentru noi Acoperământul cu care Maica Domnului nostru ocroteşte Biserica? La aceasta aflăm răs puns chiar din Acatistul Sfântului Acoperământ: vinde ca

re celor ce bolesc sufleteşte şi trupeşte, hrană celor săraci, împăcare celor învrăjbiți, împreună-ajutor celor ce se luptă împotriva patimilor şi a poftelor diavoleşti, paza oraşelor şi a satelor, izbăvire de fulgere, de revărsarea apelor şi de alte necazuri, izbăvire de vrăjmaşii cei de o credință cu noi şi de vrăjmășia casnică.

Cu adevărat preabun se arată acest acoperământ. Şi dorința de a-l dobândi este cât se poate de firească. Cum putem însă să îl dobândim? Iată o întrebare înțeleaptă. Dacă s-ar putea cumpăra cu ceva, dacă s-ar vinde la biserică, atunci toți bogații l-ar cumpăra imediat. Dacă s-ar putea obține pentru o sumă de bani sau pentru cine ştie ce alte bunătăți lumeşti, atunci doritorii s-ar îmbulzi să îl obțină.

Problema cea mare este că acest acoperământ nu se cumpără, ci se primeşte în dar. Şi nu de către toți; ci, aşa cum am auzit, de cei care Îl slăvesc pe Dumnezeu şi o cinstesc pe Preacurata Fecioară Maria.

Nu putem simți binecuvântările acestui acoperământ decât dacă mergem pe drumul spre Împărăția Cerurilor. Păcătoşii care nu vor să se pocăiască nu au cum să se împărtăşească de acest ajutor. Cei mândri şi cei care nu îşi iubesc aproapele nu au cum să guste din această bucurie.

Este adevărat că Maica Domnului se roagă şi pentru întoarcerea celor care îşi pierd sufletul, păcătuind fără să se gândească la judecata lui Dumnezeu. Maica Domnului vrea întoarcerea lor, dar până ce aceştia nu vor face primul pas şi nu se vor pocăi, sunt ca nişte copii care au primit nişte jucării dar nu ştiu ce să facă cu ele. Darurile Maicii Domnului sunt lăsate la uşă. Dar pentru a le lua trebuie să deschidem uşa ru gă ciunii, uşa pocăinței, uşa slujirii lui Dumnezeu.

Şi în momentul în care deschidem această uşă este cu ne pu tință să nu simțim ajutorul Maicii Domnului. Lumea de astăzi se confruntă cu necazuri din ce în ce mai mari. Şi în loc să caute izbăvire de ele prin ajutor ceresc, oamenii se chi nuie să le reziste prin propriile puteri.

Creştinii adevărați nu fac aşa. Ei au smerenia de a-şi recu noaş te neputințele, de a recunoaşte în fața Domnului că valu ri le vieții acesteia sunt mai puternice decât ei. Şi cerând aju torul ceresc, devin mult mai puternici decât cei puternici.

Maica Domnului a făcut minuni nenumărate prin care şi-a arătat dragostea față de neamul omenesc. De ce le-a făcut? Pentru că ne iubeşte. De ce le-a făcut? Pentru că vrea să ne mântuim, pentru că vrea să ne împărtăşim de toate bunătățile veşnice. Şi ştiind că firea noastră este slabă şi că de multe ori, dacă nu chiar tot timpul, avem nevoie de ajutorul ei, ea nu şovăie să ne ajute. Cu acest lucru trebuie să rămânem în suflete. Că Maica Domnului nu şovăie să vină în ajutorul celor care i se roagă cu credință şi că dacă în multe împrejurări mintea noastră omenească nu vede nici o scăpare, nici o ieşire, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ne poate aşeza la liman.

Să vorbim puțin despre rugăciunile către Maica Dom nu lui. Înainte însă de a vorbi despre rugăciunea propriu-zisă, să ne gândim la marele dar pe care îl avem că ne putem ruga chiar celei din care S-a întrupat Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Oamenii nu îşi dau seama ce mare dar este că se pot ruga Maicii Domnului. Oamenii ştiu că nimic nu îi împiedică să se roage Atotputernicului Dumnezeu, Sfinților sau soborului îngeresc. Dar ştiind aceasta riscă să piardă puțin din înțele ge rea responsabilității acestui fapt. Adică riscă să micşoreze importanța cuvenită acestui dar. Orice creştin s-ar bucura mult dacă, fie şi numai pentru o clipă, Maica Domnului ar binevoi să vină în casa lui şi să îl binecuvânteze. Orice creş tin s-ar bucura dacă ar şti că

Maica Domnului îl vede şi îl aude. Dacă i-ar spune cineva: uite, acum ea te ascultă, omul ar fi cuprins de umilință şi lacrimile i-ar curge din ochi. Numai că Maica Domnului îi vede şi îi ascultă pe toți cei care i se roagă, chiar dacă de multe ori ei nu îşi dau seama.

Încercați să fiți sinceri şi să recunoaşteți că, de multe ori, rugându-vă ei sau Preadulcelui său Fiu, v-ați simțit cuprinşi de plictiseală. Parcă rugăciunea a devenit plictisitoare, parcă a de ve nit o povară. Aceasta se întâmplă deoarece diavolii tul bură prin tot felul de gânduri mintea celui care se roagă. Dar nu putem să dăm vina numai pe diavoli. Este şi vina noastră. Este mai ales vina noastră. Pentru că dacă noi am înțelege ce mare minune este ca Născătoarea de Dumnezeu să asculte cererile noastre, atunci am trăi fiecare rugăciune ca pe un moment prețios şi am fi atenți să nu ne purtăm ca nişte copii care aruncă lucrurile de valoare.

Înainte de orice, aceasta să ştim, că este foarte important cum venim la rugăciune, ce facem noi atunci când ne rugăm: ori înşirăm o mulțime de cuvinte, fără luare-aminte, şi ne supărăm apoi că cererile nu ne-au fost ascultate, ori acordăm Maicii Domnului, sau sfinților cărora ne rugăm, atenția cuvenită. E adevărat că mintea noastră este năpădită de frământările zilei, şi de aceea trebuie să ținem seama de sfa tul bătrânilor duhovniceşti care spun că mintea trebuie puțin pre gătită înainte de rugăciune. Că dacă ne vom linişti puțin înainte de a ne ruga, lepădând toată grija cea lumească, atunci mintea noastră se va aduna mai bine la rugăciune. De aceea vă îndemn, dacă se poate, şi cred că se poate, ca înainte de rugăciunea pe care o faceți acasă, înainte să vă faceți ca no nul, să citiți puțin din cărțile Noului Testament. Măcar două capitole. Sau dintr-o altă carte duhovnicească, din care ini ma voastră să soarbă apa cea vie pentru suflet. Şi roadele cititului se vor simți imediat, chiar în vremea rugăciunii.

După ce am vorbit despre pregătire, acum să vorbim despre rugăciunea propriu-zisă. Toți avem nevoi, toți avem dureri. Dar în momentul în care îi cerem Maicii Domnului să ne ajute, suntem pe drumul cel bun: vom afla uşurare. Dar cât de mult trebuie să ne rugăm? Ce rugăciuni trebuie să zicem? Iată o întrebare înțeleaptă.

Ştim că rugăciunea este de două feluri: rugăciunea pe care o citim din cărți, cum sunt Ceaslovul sau Acatistierul, sau rugăciunea pe care o rostim cu propriile noastre cuvinte. Şi totuşi, cum este mai bine să ne rugăm Preacuratei Fecioare? Şi într-un fel, şi în celălalt. În clipa în care ni s-a întâmplat ceva rău ne este mult mai uşor să ne rugăm cu propriile cu vinte, cu zdrobire de inimă. Să cădem înaintea Maicii cereşti şi să o rugăm să ne ajute să ne ridicăm. Aşa cum plânge prun cul când îi este foame, aşa să plângem şi noi şi să îi cerem ajutorul. Dar rugăciunea cu propriile cuvinte trebuie împletită cu rugăciunea întocmită cu înțelepciune de către Cuvioşii Părinți ai Bisericii, şi anume cu acatistele şi cu paraclisele. Ştim noi oare să o lăudăm pe pururea Fecioara cum au lăudat-o aceştia? Ştim noi oare să ne rugăm cu inimile aprinse de cerească dragoste cum s-au rugat aceştia? Nu. Noi suntem slabi şi păcătoşi şi nu am ştiut să urmăm sfințeniei lor. De aceea este bine să ne obişnuim să rostim rugăciunile scrise de ei, şi puterea acestor rugăciuni ne va îmbrățişa sufletele.

Este atât de important felul în care ne rugăm Maicii Domnului încât rugăciunea "Cuvine-se cu adevărat...", pe care o ştiu toți creştinii, nu a fost întocmită de vreun om. Ci a fost descoperită de înger unui părinte de la Sfântul Munte Athos. Monahul ştia doar partea a doua, şi anume: "Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemă na re decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cu vântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dum ne zeu te mărim." Iar îngerul l-a învățat să zică şi

acestea: “Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dum nezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru”.

Dați-vă seama cât de important este felul în care ne ru găm, dacă Dumnezeu a trimis un înger ca să ne învețe cum să aducem laude Maicii sfinte. Şi trebuie să înțelegem că este foarte important să ne învățăm să zicem această rugăciune, ca şi celelelalte rugăciuni pe care le citim din Ceaslov, ca şi cum ar fi propriile noastre cuvinte. Nu să le repetăm ca nişte pa pa gali, ci prin ele să ne exprimăm atât dragostea pe care o pur tăm Maicii Domnului, cât şi nevoia noastră de ajutor.

Să ne oprim puțin asupra celor mai cunoscute rugăciuni către Maica Domnului. Să începem chiar cu Acatistul Sfân tului Acoperământ, pe care îl prăznuim astăzi.

Zice troparul: “Astăzi, poporul cel binecredincios, luminat prăz nuind, umbriți fiind prin venirea ta, Maica lui Dum ne zeu, şi căutând către preacinstită icoana ta, cu umilință grăim: Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău acoperământ şi ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău, Hristos Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.”

E foarte potrivit ca troparul acestui praznic să fie rostit astăzi. Doar astăzi este praznicul Sfântului Acoperământ. Dar cineva poate întreba: Dar în celelalte zile ale anului cum vom putea spune acest tropar? Răspunsul este simplu: pentru creş tinii care zic cu dragoste Acatistul Sfântului Acoperă mânt, în orice zi o pot cinsti pe Preacurata Fecioară, în orice zi pot simți, prin harul dumnezeiesc, bucuria pe care alții o simt doar o dată într-un an. Pentru cei care spun acest acatist, care spun des: “Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău acoperământ!”, Maica Domnului este cu adevărat izvor de bucurie. Să nu credeți că este foarte uşor să îi aduci Preasfintei Născătoare de Dumnezeu această laudă. De obicei sufletul îndurerat nu îi poate spune Maicii Domnului: “Bucură-te, bucuria noastră!”. Dar sufletul obiş nuit cu rugăciunea, oricât de tare ar fi apăsat, ştie şi măr tu ri seşte că pururea Fecioara Maria îi este bucurie. Şi cerând aco perire de tot răul, îl primeşte, căci primind rugăciunile de lau dă Maica sfântă nu şovăie să împlinească rugăciunile de cerere.

Să amintim acum o clipă de Acatistul Maicii Domnului, bucuria tuturor celor necăjiți. Auziți ce laudă aleasă: “Bu cu ră-te cea ce eşti plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fe cioa ră, bucuria tuturor celor necăjiți!”. Oamenii fără Dum ne zeu nu pot înțelege acest cuvânt: “bucuria celor necăjiți”. Ei cu nosc ori bucuria desfătărilor lumeşti, ori deznădejdea pe care o aduc în suflet greutățile. Dar creştinii au altfel de tră iri, sufletul lor simte această bucurie sfântă care îndulceşte şi cea mai grea suferință: bucuria pe care o picură în suflete Maica Domnului.

Da, creştinii aflați în necazuri au o bucurie pe care nu le-o poate lua nimeni: bucuria că nu sunt singuri, că cineva îi veghează, că cineva îi ține de mână şi marea acestei vieți nu îi poate scufunda. Zice un condac: “Toată dulceața cea lumească în lumea aceasta este amestecată cu întristare. Mărirea şi bogăția trec. Frumusețea şi sănătatea se veştejesc. Îndulceşte dar necazurile robilor tăi, pricinuitoarea bunătăților, şi bucuria ta cea nestricată dă-ne o nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!” Şi gândiți-vă că acest acatist se zice de către oameni cu ochii în lacrimi, de către oameni care nu au ce să dea de mâncare copiilor, de femei văduve sau de bătrâni bolnavi. Şi ei spun: “Bucură-te, bucuria tuturor celor necăjiți”. Da, lacrimile curg, dar Maica Domnului le vede şi le şterge în chip nevăzut. Şi îi iubeşte pe cei care au puterea să o laude în nevoi atât de mari. Când ne este bine ne este uşor să înălțăm laude, dar când suntem la ananghie... trebuie multă tărie sufletească pentru aceasta.

Să avem nădejde că necazurile noastre pot fi îndulcite. Să cerem ajutorul Maicii Domnului, şi vom simţi noi înşine dulceaţa acestui ajutor.

Ar mai fi multe de spus despre frumuseţea acestui acatist, ca şi despre a celorlalte acatiste către Maica Domnului. Dar decât să vorbim prea mult despre ele, mai bine aţi găsi timp şi le-aţi citi cu evlavie. Atunci aţi putea cunoaşte voi înşivă binecuvântările Născătoarei de Dumnezeu. Dacă aţi primit drept canon citirea unui asemenea acatist, foarte bine. Şi chiar dacă aveţi alt canon, puteţi să vă faceţi timp ca uneori să spuneţi şi câte un acatist către Maica Domnului.

Dar amintind de canon, să amintim şi de rugăciunea care este poate canonul pe care îl primesc la spovedanie cei mai mulţi creştini, şi anume Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

În momentul în care cineva întreabă: "Ce este Paraclisul Maicii Domnului?", putem fi siguri că legătura sa cu Biserica este foarte slabă. În momentul în care cineva spune că nu ştie ce este Paraclisul, noi putem înţelege că nu a încercat să stabilească o punte de legătură cu Maica sfântă.

Paraclisul acesta este rugăciunea pe care de sute de ani mii şi mii de creştini au zis-o, mai ales la vreme de nevoie, şi prin care vieţile lor au aflat schimbare în bine. Au urcat pe scara raiului, sporind din slavă în slavă. Cineva poate întreba: "Este oare această rugăciune un talisman, are puteri ma gi ce?". Nu, nu este un talisman. De altfel, toate talismanele sunt făcături drăceşti, chiar dacă uneori par "binecuvântate". Paraclisul nu are puteri magice, dar trezeşte în suflet pocăinţa pentru păcate, trezeşte conştiinţa neputinţei omeneşti şi ne voia ajutorului ceresc. Şi prin rostirea acestui Paraclis su fle tul înţelege că Maica Preacurată ne poate da acest ajutor fără şovăială.

Zdrobirea inimii şi pocăinţa sunt necesare celui ce spune această rugăciune. De altfel, chiar la începutul Paraclisului se rosteşte Psalmul de umilinţă, Psalmul 50, "Miluieşte-mă, Dum nezeule, după mare mila Ta...".

Începe Paraclisul: "Apa trecând-o ca pe uscat şi din rău ta tea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dum nezeului nostru să-I cântăm". Putem rosti aceste cuvinte mecanic, fără trăire. Dar atunci nu ne vom folosi cu nimic. Fiecare cuvânt din acest paraclis, ca de altfel din oricare din tre rugăciunile Bisericii, nu este întâmplător. Fiecare cuvânt îşi are rostul său. Şi chiar dacă poate la început unele pro po zi ţii ni se vor părea de prisos, aceasta nu se datorează lipsei de iscusinţă a celui care le-a alcătuit, ci lipsei noastre de trăi re duhovnicească. Dar dacă ne vom apleca asupra rugă ciu nilor cu răbdare, în timp Domnul ne va da să cunoaştem taina lor, ne va da să simţim puterea care vine prin ele.

Amintind de israeliteanul scăpat din robia egipteană, su fle tul trebuie să înţeleagă că aşa poate scăpa şi el din robia pa timilor şi din apăsarea necazurilor. Domnul, care a prefă cut apa în uscat, despicând Marea Roşie pentru a face loc de trecere poporului ales, poate despica marea necazurilor şi ne poate aduce la limanul liniştii. Aşa trebuie să înţelegem ince pu tul Paraclisului. Şi cu celelalte rugăciuni din Paraclis la fel trebuie să facem: să vedem în fiecare dintre ele legătura cu du rerile şi cu nevoile noastre. Şi vom ajunge să rostim Para cli sul ca şi cum ar fi fost scris pentru noi, ca şi cum exprimă cele mai adânci suspine ale noastre. Căci aşa şi este.

"De multe ispite fiind cuprins, către tine alerg căutând mântuire...". Da, să nu uităm că nu numai la vreme de necaz trebuie să ne rugăm cu zdrobire de inimă, ci şi la vreme de ispite. Cei care atunci când sunt ispitiţi de vreo patimă, când vrăjmaşul le întinde undiţa

păcatului, nu ştiu să cadă la rugăciune vor avea de suferit. Dar cei care aleargă la rugă ciune vor simţi uşurare.

"Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lu cru rile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta." Iată un cuvânt plin de înţelepciune. Ştim că în necazuri mulţi oameni strigă către Dumnezeu: "De ce, Doamne, de ce?" Cel care se roagă ştie însă că rânduiala lui Dumnezeu covârşeşte înţe le ge rea ome nească; şi mai ştie că toate le îngăduie Domnul cu un anumit rost, că nimic nu este întâmplător. Când spunem: "Am înţeles lucrurile Tale, Doamne..." nu însemnă că ştim care este rostul fiecărui necaz, că ştim precis de ce se întâm plă aşa şi nu altfel lucrurile din jurul nostru. Ci înseamnă că avem smerenia de a recunoaşte că în toate există o rânduială sfântă.

"Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt. Pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni." Să observăm că Paraclisul conţine nu numai ru gă ciuni către Maica Domnului, ci şi către Atotputernicul Dum ne zeu. Îi cerem Domnului să ne lumineze şi să ne dăruiască pacea Sa. O, pace sfântă... Câtă nevoie avem de tine. Astăzi, când oamenii caută numai pacea lumii acesteia, să avem puterea de a căuta pacea pe care o dă Dumnezeu, pacea care nu se va lua de la noi.

"Ajutorului omenesc nu ne încredinţa pe noi, Preasfântă Stăpână, ci primeşte rugăciunea robilor tăi, că scârbele ne cuprind şi nu putem răbda săgetările diavolilor." Cine spune aceste cuvinte cu credinţă a ajuns să cunoască dragostea Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că ceilalţi, atunci când se află în necazuri, caută numai ajutorul lumesc şi de multe ori rămân cuprinşi de disperare. Dar atunci când vrem ca aju to rul nostru să vină de la Maica Preacurată, mărturisim că am găsit stâlpul şi odihna noastră în ea.

Poate că am vorbit deja cam mult despre acest Paraclis. Dar tot este prea puţin faţă de marea bogăţie duhovnicească pe care o ascunde. De altfel, sunt unii care consideră că Paraclisul însuşi este o rugăciune prea lungă. Dar dacă vrem ajutor, nici un efort nu este prea mare. Aşa cum unii se grăbesc să păcătuiască şi niciodată nu spun că desfătările trupeşti sunt prea dulci, aşa nici noi nu trebuie să spunem că este prea greu să cerem ajutorul Maicii Domnului. Şi Dum ne zeu nu mără fiecare cuvânt pe care îl spunem cu inima zdrobită, nu mără fiecare clipă pe care o petrecem în rugă ciu ne. Şi încă o observaţie: sunt unii cărora li se pare că nu facem bine ru gân du-ne atât de mult Maicii Domnului, căci astfel neglijăm ru gă ciunile către Hristos, Mântuitorul nostru. Dar dacă Însuşi Hristos a binevoit să o slăvească pe Preacu rata Sa Maică, rânduind-o Maică a tuturor creştinilor, dacă El i-a primit şi îi primeşte rugăciunile pentru tot neamul ome nesc, înseamnă că Domnul se bucură când vede că ne ru găm ei. Şi ne acoperă cu puterea Sa dumnezeiască.

"Nimeni dintre cei ce aleargă la tine nu iese ruşinat, Năs cătoare de Dumnezeu, Fecioară." Aşa spune cel care se roagă. Şi uneori ajutorul nu se arată imediat. Dar când zice iarăşi Paraclisul credinciosul spune iarăşi: "Nimeni nu iese ruşinat." Cum poate spune acestea? Pentru că el ştie că deşi uneori ajutorul văzut întârzie uneori să se arate, în schimb nici o rugăciune nu rămâne fără răspuns. Că ajutorul tainic a venit deja, poate chiar numai în răbdarea de a răbda încercările.

Da, cei care spun Paraclisul cunosc că nu este încercare în care Maica Domnului să nu îşi arate ajutorul: "Tuturor scârbiţilor bucurie şi asupriţilor folositoare şi flămânzilor dătătoare de hrană, străinilor mângâiere, celor învăluiţi adăpostire, bolnavilor cercetare, celor neputincioşi aco pe ră mânt şi sprijinire, toiag bătrâneţilor tu eşti, Preacurată, Maica Dumnezeului celui de sus." Există oare vreo durere care să nu fie cuprinsă în aceste

cuvinte? Nu, iubiților. Oricare ar fi fră mântările şi durerile noastre, rostind Paraclisul recunoaş tem în el propriile noastre suspine. Recunoaştem că Maica Domnului are leacul de care are nevoie sufletul nostru pentru a-şi afla liniştea.

Şi după ce vom gusta din această linişte avem datoria de a vorbi şi celor de lângă noi despre leacul pe care l-am aflat. Încă de la începutul Paraclisului, înainte de rostirea psal mu lui 50, trebuie să spunem: "Nu vom tăcea, Născătoare de Dum ne zeu, pururea a spune puterile tale, noi, nevrednicii. Că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slo bozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbă veşti pe robii tăi pururea din toate nevoile." Cred că această măr tu risire este foarte importantă. Nu este de-ajuns să ne folosim noi de ajutorul Maicii Domnului, ci este foarte important să îl binevestim şi altora. Aşa spune şi Acatistul Maicii Domnului: "Vrând să arăți izvoare de minuni de la sfântă icoana ta, bu cu ria tuturor celor necăjiți, ai poruncit, stăpână, bolnavei Efimia să săvârşească înaintea icoanei tale cântări de rugă ciune; şi primind vindecare, să vestească tuturor milele tale cele dăruite prin sfânta ta icoană, pentru ca să nu fie tăinuit izvorul vindecărilor ce le dai în dar tuturor celor ce au nevoie de ele."

Da, Maica Domnului ne cere să nu ținem sub obroc lu mi na, ci să o împărtăşim şi altora. Să spunem celor de lângă noi că ne-am împărtăşit de o mare taină. Am cunoscut bine cu vân tările pe care Preacurata Fecioară le revarsă asupra celor care îi cer ajutorul.

Să spunem celor bolnavi sufleteşte că Maica Domnului îi poate vindeca. Să spunem celor bolnavi trupeşte că ea le poate da puterea de a răbda boala şi de a face din ea mijloc de mântuire. Să spunem celor flămânzi că ea le poate da de mâncare. Să spunem celor singuri că ea le poate bucura inimile.

Să o cunoaştem toți ca pe o grabnică ajutătoare, ca pe o făcătoare de minuni care vine în ajutorul nostru. Da, Maica Domnului este făcătoare de minuni şi în zilele noastre. Este foarte bine să citim cât mai multe dintre minunile pe care le-a făcut de-a lungul timpului. Dar este şi mai bine să citim despre minunile pe care le face în zilele noastre. Şi este şi mai bine să citim în propria noastră viață minunile Maicii Domnului. Să nu uităm prin câte încercări am trecut, cum i-am cerut ajutorul şi ea ni l-a dat. Aceste minuni, chiar dacă sunt mai smerite, chiar dacă nu sunt spectaculoase, sunt tot semne ale dragostei pe care ne-o poartă.

Prăznuind Acoperământul Maicii Domnului, să încercăm ca viața noastră să se schimbe. Dacă până acum am ştiut să ne rugăm Maicii sfinte, de acum să ne rugăm şi mai mult. Să vedem nu lucrurile bune pe care le facem, ci mai ales să ne vedem slăbiciunile. Nimeni nu poate spune că a cinstit-o prea mult pe Împărăteasa cerească, nimeni nu poate spune că a plinit ceea ce trebuia să plinească.

Iar dacă sunt şi din aceia care până acum nu au ştiut să alerge la ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, să afle că porțile milostivirii ei nu s-au închis încă. Mai este vreme să pună început bun. Să se roage cu nădejde, să aibă răbdare, şi vor simți soarele răsărind peste sufletele lor.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, înva ță-ne să o iubim şi să o cinstim cu evlavie pe Preacurata Ta Maică, şi să trăim acoperiți de sfântul ei Acoperământ, până la sfârşitul vieții noastre. Amin.

CUM SĂ NE FERIM DE RĂU?
Cuvânt despre zodii, ghinion şi despre farmece

Iubiți frați şi surori în Hristos,

Vă voi vorbi astăzi despre unul dintre subiectele cele mai des discutate în zilele noastre: despre predestinare, despre zodii şi altele asemenea.

Nimeni nu poate nega faptul că omul zilelor noastre este însetat după ştiri senzaționale, după paranormal, după ceea ce iese aparent din comun. Întregul şir de subiecte para nor ma le fascinează imediat şi chiar oferă un anumit punct de sprijin celor mai slabi în credință: dacă stafia s-a lăsat fil ma tă, înseamnă că există stafii. Dacă cineva a putut să prevadă cutremurul cu câteva luni înainte, atunci înseamnă că există nişte forțe superioare de care noi nu ştim. Şi tot aşa.

Mulți, foarte mulți oameni îşi citesc horoscopul: vor să ştie dacă este bine să se căsătorească într-o anumită perioadă a anului, sau dacă este bine să intre în anumite afaceri, sau dacă este rău să încerce o relație de prietenie cu o persoană născută într-o zodie de aer.

Pentru cei mai mulți, punctul de vedere al Bisericii despre această problemă nu contează: preoții să se mulțumească să facă slujbe şi să spovedească, ghicitul viitorului nu este specialitatea lor. Şi aşa, mulți oameni trăiesc credința creştină într-o formă foarte ciudată: o combină cu păgânismul.

Vom preciza încă de la bun început că această formă pa ra lelă de cunoaştere nu este deloc nouă: este doar reactua li za rea vechilor practici vrăjitoreşti.

Asta nu lămureşte nimic: omul zilelor noastre nu se mai lasă impresionat de verdicte precum: păgânism, vrăjitorie, rătăcire. El are în viață un țel pământesc, acela de a fi cât mai împlinit, şi unul spiritual, acela ca după moarte să ajungă într-un loc în care să îi fie bine. Loc care poate purta şi numele de rai.

Sunt unii care pentru a-şi împlini țelul pământesc calcă de bunăvoie pe lângă drumul cel bun: ei ştiu că îmbogățirea necinstită presupune o anumită colaborare cu puterile întunericului şi nu se sfiesc să greşească. Dar sunt alții, mult mai mulți, care din dorința de a merge pe drumul cel bun nu se sfiesc să se folosească de aceste mijloace auxiliare prin care cred că se pot feri de răul care vrea să le iasă în cale. Vor să ştie ce zice horoscopul, vor să afle care zile sunt faste şi care nu, şi tot aşa. Vor să ştie şi când o să vină nu ştiu ce mare cutremur, sau sfârşitul lumii.

Să recunoaştem cinstit că numărul celor care se află în această a doua categorie este destul de mare. Că atunci când vin la spovedanie nu se gândesc să mărturisească şi acest mare păcat: că sunt deschişi față de rătăcirile păgâne. Şi lor, deşi se împărtăşesc, în cele mai multe cazuri împărtășania le este spre osândă.

Cred că începutul acestui cuvânt a fost puțin cam dur, dar altfel nu se poate discuta despre un subiect care atrage în în şe lare atâta lume. Pornind de la această afirmație, că cei care primesc învățături rătăcite nu sunt vrednici să se împărtă şeas că, voi căuta să arăt de ce este atât de mare acest păcat.

Cineva poate zice: sunt păcate mult mai mari ca de exem plu desfrâul, beția, de ce ar fi cititul horoscopului ceva rău? Cam aşa întreabă şi fumătorii: De ce Biserica consideră fu matul un păcat, că doar sunt altele şi mai mari?

Nu ne apucăm acum să facem ierarhia păcatelor, dar precizăm că tot ceea ce este abatere de la învățătura Bisericii este erezie, şi erezia tot erezie rămâne, chiar dacă este mai mică sau mai mare.

Vrăjmaşul şopteşte: "Ioane, ai grijă că o să vină cutremur mare!" Sau: "Ioano, vezi că îți apare mirele!" Şi oamenii iau în serios toate aceste şoapte, fără să îşi dea seama că astfel se deschid influenței puterii întunericului. Bine, veți spune, ghicitoarele folosesc puterea diavolului, dar horoscopul este nevinovat. Horoscopul se face după calcule ştiințifice. Aceasta o afirmă însă numai astrologii. Astronomii contestă însă această afirmație, considerând-o nefondată. Chiar dacă ne-ar lipsi punctul lor de vedere, sau chiar dacă astronomii înşişi ar susține astrologia, aceasta nu ar trebui să fie pentru noi un motiv de a primi rătăcirile astrologiei.

Ştim un lucru precis: că învățătura Bisericii este ade vă ra tă, fără pată, şi că dacă apar teorii ştiințifice care să con tra zi că anumite dogme, aceste teorii, după trecerea unei perioade de timp mai lungi, se dovedesc a fi false.

După cum arată tradiția ortodoxă, astrologia nu se deose beş te cu nimic de celelalte metode de ghicit. Este pusă lao lal tă cu acestea de către Sfinții Părinți, şi cine încearcă să se des coto ro sească de fața întunecată a astrologiei şi să se folo seas că numai de ceea ce crede că este bun în ea merge pe drumul spre prăpastie.

Să vedem o clipă ce a spus Sfântul Simeon al Tesalo ni cu lui despre asemenea îndeletniciri: "A vorbi despre noroc, despre ursitori, despre explicarea naşterilor, după zodii sau stele şi pentru citirile de stele e lucru nebunesc şi fără de Dum nezeu". Ați auzit? Oricât ar încerca vrăjitorii moderni să spună că ei vor să Îl slujească pe Dumnezeu, Sfinții Părinți le stau împotrivă, Sfinții Părinți îi arată cu degetul, ca pe nişte "nebuni fără Dumnezeu".

O întrebare vine de la sine: de ce Biserica este împotriva tuturor formelor de ghicit? De ce sfinții Bisericii nu au vrut să se împărtăşească din taina cunoaşterii viitorului?

Răspunsul este simplu: viitorul nu îl ştie decât Dumnezeu. Dacă viața noastră ar putea fi ghicită, prin indiferent ce metodă, înseamnă că din acel moment toată libertatea noastră a pierit. Un groaznic blestem ar fi pentru oameni ca cineva să le spună viitorul. Oamenii şi-ar pierde calitatea de actori în filmul propriei vieți şi ar trebui să se mulțumească să fie spectatori. Atunci libertatea oamenilor ar fi anulată.

Dar Dumnezeu nu a îngăduit ca libertatea noastră să depindă de mersul planetelor sau de cine ştie ce condiționare exterioară. Suntem liberi să alegem binele sau răul, şi în funcție de această alegere vom dobândi raiul sau iadul.

Este adevărat că în fața anumitor alegeri libertatea le apare unora drept povară. Sunt conştienți de seriozitatea pe care o implică o alegere şi vor să fugă de această responsabilitate. Este mult mai uşor să dai vina pe stele şi să spui: "Da, dacă Luna a fost în conjuncție cu Soarele, ce era să fac, putea fi ultima ocazie de a rămâne prietena lui cutărică". Facem referire mai des la aceste probleme de natură sentimentală, dearece s-a observat predilecția persoanelor obsedate de pati ma prieteniei desfrânate spre studierea horoscoapelor.

În ultima vreme au apărut chiar horoscoape speciale. Cu cine să desfrânezi vara asta, cu cine să urci pe culmile plăce rii trupeşti. Nu este bine că există prea multă înțelegere pen tru cei care, fiind creştini, în viața de zi cu zi trăiesc după legi potrivnice Evangheliei şi sunt receptivi până şi la astfel de horoscoape pătimaşe.

Dar să rămânem la ghicirea viitorului. Nu există nici un om care să poată ghici viitorul. Această afirmație are însă un defect: poate fi combătută foarte ușor. Sunt mulți care zic: "Am fost la cutare şi mi-a ghicit. La început mi-a zis tot tre cu tul, şi al meu şi al persoanei pe care o iubesc. Iar apoi mi-a zis tot ce mă aşteaptă în viitor. Când mă căsătoresc, câți copii o să am, ce rele mă aşteaptă. Până acum a greşit foarte puțin."

Ce putem spune în fața unei asemenea evidențe? Mai poate cineva să conteste faptul că viitorul poate fi ghicit? Da, iubiților. Viitorul nu a fost prevăzut de către ghicitoare, ci a fost modelat de ea.

Ştiu că lucrurile pe care vi le voi spune acum nu sunt uşor de crezut. Dar nici faptul că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om pentru mântuirea noastră nu este uşor de crezut. Cine vrea, crede şi merge pe calea mântuirii. Dar ca să mergi pe calea mântuirii trebuie să crezi tot ceea ce învață Biserica, Mireasa lui Hristos.

Şi iarăşi se pot auzi voci: "Părinte, dar sunt şi lucruri neadevărate în învățătura Bisericii". Care sunt? Nimeni nu poate vădi învățătura Bisericii de minciună. Chiar dacă, în unele situații, pare greu de acceptat ce spune Biserica, aceas ta se datorează faptului că nu noi suntem stăpânii adevărului, nu noi modelăm adevărul, ci noi suntem cei care trebuie să ne lăsăm modelați de adevăr.

Bine, dar în fața unor evidențe, cum este cea cu ghicitul viitorului?

Luați aminte la ceea ce vă spun: Un creştin, să zicem Gheorghe, merge la un radiestezist care cu ajutorul sârmei fermecate, al ansei adică, îi spune că i se va îmbolnăvi copilul, că salariul îi va creşte, că va fi lovit de maşină şi că soția îl înşeală.

Vine acasă, copilul bolnav. A doua zi la serviciu, află că salariul i s-a mărit. Vine acasă convins că şi în cazul soției lucrurile stau cum i s-a spus. O bate pe soție, apoi divorțează. Între timp dă şi maşina peste el, dar scapă. Merge apoi la radiestezist cu mulțumiri: "O, cât m-ați ajutat... toate mi le-ați descoperit...".

Dar adevărul este altul. În momentul în care omul a ajuns la ghicitor, viața sa a intrat în puterea diavolului. Ghicitorul i-a spus că salariul îi va creşte şi că i se va îmbolnăvi copilul: aceste lucruri puteau fi observate uşor de diavolii aflați la locul potrivit, unul în biroul şefului şi altul acasă, lângă copilul care începea să dea semne de boală. Dracii pot merge peste tot şi află tot. Numai în Sfântul Potir în care se află Sfânta Împărtăşanie nu pot intra. Deci tot ceea ce se întâmplă în prezent şi tot ceea ce s-a întâmplat în trecut ştiu. Nu e de mirare că slugile lor, ghicitorii, ştiu să le asculte şoaptele.

Soția nu îl înşela, a fost o minciună care şi-a atins efectul. Diavolii urmăresc ca prin ceea ce spun ghicitorii să se producă cât mai multă dezbinare. Sau, chiar dacă se produce o unire aparentă, să zicem că doi soți se împacă, sau că un tânăr o ia de soție pe fata pe care a lăsat-o însărcinată, lucruri bune de altfel, prețul plătit este prea mare. Diavolul nu vinde decât în valută neconvertibilă în banii acestei lumi, căci nu aceştia îi trebuie. El cere suflete. "Aş face orice ca să mă ia cutare e soție." Şi cutare o ia de soție, dar îşi ia o soție care se află în ghearele celui cu care a făcut proasta târguială.

Cât priveşte accidentul de maşină, un diavol l-a "prezis" şi altul l-a dus la îndeplinire. În momentul în care ai alergat la ghicitor, diavolul îți poate lua chiar şi viața. De multe ori li s-a prezis unora că vor muri, şi au şi murit. Dacă nu mergeau la ghicitor ar mai fi trăit vreme îndelungată.

În cazul nostru, dacă Gheorghe nu mergea la ghicitor, viața sa ar fi fost alta. Mergea acasă, îşi vedea copilul bolnav, îl îngrijea cu dragoste şi copilul se vindeca. Salariul îi

creştea, dar se bucura de el împreună cu soția lui. Ba scăpa şi de accidentul de maşină. Pare prea frumos ceea ce zic, dar aşa este.

E adevărat că de multe ori diavolii înşişi prezic numai lucruri bune: armonie în familie, spor în casă, sănătate. Şi toate par bune, dar sufletul celui care a fost la ghicitor este în mâini vrăjmaşe. Cei din jurul său îl invidiază că este înconjurat de atâtea bunătăți, dar dacă ar şti care este sursa acestora l-ar compătimi cu siguranță.

Din cele spuse până acum se poate înțelege că vrăjmaşul poate prezice numai lucruri care se întâmplă celor care aleargă la el. Atunci cum de ghicitorii ştiu şi cele care se vor întâmpla oamenilor care nu vin la ei?

Răspunsul este simplu: nu este nevoie să vii la ghicitor ca să fii legat cu lanțurile pătimaşului. Nu este nevoie nici măcar să ai credințe rătăcite, să faci yoga sau cine ştie ce alte tehnici de meditație. Este de-ajuns să duci o viață pătimaşă, să fii legat de mâini şi de picioare cu lanțurile patimii. Şi atunci, libertatea ta fiind sugrumată cu aceste lanțuri, dia vo lul ştie într-o oarecare măsură ce vrei să faci, ştie cam ce ai de gând. Numai despre creştinii care se spovedesc şi se îm păr tăşesc, ridicându-se cu multă pocăință din fiecare cădere, diavolul nu ştie nimic. Sau mai bine zis ştie doar răul pe care are de gând să îl facă acestora. Dar de multe ori aceste planuri sunt răsturnate de către Milostivul Dumnezeu. Care atunci când nu le răstoarnă are o rânduială mult mai înaltă. Vrea ca prin încercările aduse asupra robilor săi să le sporească răsplata şi să le dea o cunună mai strălucitoare.

O singură excepție există în ceea ce priveşte cunoaşterea viitorului: atunci când Dumnezeu descoperă drept-credin cio şi lor lucruri care se vor întâmpla, astfel încât aceştia să sporească mai mult în viața duhovnicească. Dar acest dar îl au numai sfinții. Cei care nu sunt creştini, chiar dacă au o însuşire care se aseamănă cu darul înainte-vederii, de fapt nu fac altceva decât să facă răspândite prezicerile diavoleşti. Une ori acestea se împlinesc. Dar am văzut că nu este cazul unei înainte-vederi duhovniceşti. Dracii ştiu ce este în adân cu rile pământului şi pot spune cam când ar urma să aibă loc un cutremur. Dar aceasta fără a fi înainte-văzători. Ci fiind de o inteligență pe drept numită luciferică.

Trebuie să aducem vorba şi despre preoții care prevăd viitorul "deschizând cartea", Psaltirea, Evanghelia sau orice altă carte religioasă. La ei vine puhoi de lume. Oameni cu fel şi fel de necazuri vor să ştie dacă vor scăpa cu bine. Vin bolnavi care s-au săturat de suferință. Vin oameni care o duc foarte bine ca să ştie dacă nu îi aşteaptă vreun necaz. Vine lume multă, aşteptând de la cel ce este considerat alesul Domnului un cuvânt de folos. Doar nu orice preot deschide cartea. Numai cei "cu har".

Trebuie să spunem că o astfel de apreciere a preoților care deschid cartea este înşelătoare. După cum arată vechile Pravile bisericeşti, astfel de preoți se află în rătăcire: ei se aseamănă celorlalți ghicitori călăuziți de diavol. Bine, dar sunt preoți, poate spune cineva. Cu atât mai rău pentru ei. Duc lumea în rătăcire şi îşi vor avea plata lor pentru asta. Mai bine zis osânda. Să nu credeți că dacă cineva este preot nu poate să greşească în ceea ce priveşte învățătura de cre din ță. Preoții nu sunt infailibili în ceea ce priveşte învățătura de cre dință. Doar ereticii dați anatemei de Biserică nu au fost numai mireni, ci preoți şi chiar episcopi.

Între aceşti preoți ghicitori o parte s-au apucat de ghicit din lăcomie. Au găsit ceea ce au căutat, adică averea, şi au pierdut ceea ce n-au prețuit, adică mântuirea. Dar sunt şi unii care cred că ajută poporul deschizând cartea. Ei țin posturi foarte aspre, se roagă

mult, priveghează nopțile, dar toate acestea le fac fără a fi stânjeniți de diavol. Diavolul nu se teme de ei câtă vreme ei s-au îndepărtat de învățătura Bisericii lui Hristos.

Sunt ei oare pierduți? Nu, ştim că orice păcat se iartă prin pocăință. Hristos iartă orice păcate, oricât de mari ar fi – însă le iartă numai după ce omul îi cere aceasta cu pocăință. Şi prea puțini preoți ghicitori au tăria de a se lepăda de prac ti cile rătăcite şi de a alerga la un duhovnic să se spovedească.

Şi dacă pot fi iertați chiar şi dascălii rătăcirii, atunci cu atât mai uşor pot fi iertați oamenii care au alergat la ei, sau la orice ghicitori, fără să îşi dea seama ce greşeală fac. Au aler gat crezând că le va fi mai bine. Fără să îşi pună proble ma ispitei diavoleşti.

Triste sunt cazurile în care oamenii cred că Îl pot păcăli pe Însuşi Dumnezeu: merg la ghicitor, ca să afle anumite lu cruri, şi apoi merg la preot să se spovedească. Se asemănă fe me ilor care vor să lepede un prunc, şi se gândesc că apoi pă ca tul va fi iertat prin pocăință. Dar nimeni nu îi mai dă viață copi lului. Pocăința de acest fel este urât mirositoare. Cei care îşi programează pocăința, dându-şi seama că fac un lucru de care vor să fie mai apoi iertați, batjocoresc adevărata pocă in ță. În Biserică au fost sfinți care au păcătuit mult în viața lor, dar mai apoi s-au îndreptat. Ei nu păcătuiau însă cu gândul că se vor pocăi mai apoi. În clipa în care s-au gândit la Dumne zeu, aceştia s-au ridicat din mocirlă şi au ales calea sfințeniei.

Omul nu este robot, nu îşi poate programa trăirile sufle teşti. Sau în cazul în care face aceasta atunci trăirile sunt arti fi ciale. Nu putem spune totuşi că pe cei care păcătuiesc, pro gramându-şi pocăința, Dumnezeu îi va respinge. Dar va tre bui să se pocăiască mult mai mult. Şi vor trece prin încercări mult mai grele pentru a-şi curăți sufletul. Şi pocăința lor trebuie să fie sinceră, să nu aibă nimic din superficialitatea unei suferințe programate. Dar, de ce să nu recunoaştem, cei care îşi programează pocăința, pactizând cu diavolul, nu se gândesc că păcatul leagă cu lanțuri, şi le va fi mult mai greu să se pocăiască. Mulți îşi tot amână pocăința până la bătrânețe, dar puțini se mai pocăiesc la această vârstă.

Să vorbim puțin despre foloasele libertății şi despre modul greşit în care unii înțeleg acest dar lăsat de Dumnezeu. Libertatea a fost dată omului pentru a-L cunoaşte pe Dum ne zeu, pentru a spori în dragoste față de El şi față de oamenii ală turi de care trăieşte. Dacă se putea ca omul să se poată bucura la nesfârşit, în vecii vecilor, de comuniunea cu Dum ne zeu fără ca să aibă posibilitatea de a alege între bine şi rău, atunci Dumnezeu nu ne-ar fi dat această şansă, a alegerii, care pentru unii este bună şi acum şi în veşnicie, dar altora le face parte de suferințe netrecătoare. Dar numai omul liber poate iubi, numai omul liber poate să cunoască starea de comuniune. Dacă Dumnezeu avea nevoie de maşini cugetă toa re, de roboți, atunci ne făcea roboți. Dumnezeu însă nu a avut nevoie de nimic. Din prea marea Sa dragoste El a făcut această lume tocmai pentru ca omul să trăiască în ea şi să Îl cunoască liber, să vrea să fie părtaş darurilor Sale, şi după trecerea din viața aceasta să se sălăşluiască în cereasca Împărăție. Numai omul liber se poate mântui.

Şi iată totuşi că sunt unii care, prinşi de vârtejul ereziilor, vor să scape de responsabilitatea pe care o implică mântuirea şi să se ferească de propria libertate. Cum? Simplu. Dând vina pe dependența față de stele, pe ghinioane, pe faptul că des tinul nu le-a fost favorabil. Dar nu există predestinare. Ni meni nu ne poate stânjeni libertatea pe care ne-a dat-o Dum ne zeu. Nimeni. Sau mai bine zis această libertate este stân je nită numai de patimile cărora ne-am robit de bunăvoie. Pu tem spune că un bețiv este liber să se lase de băutură. Totuşi rareori o face, pentru că lupta cu patima este foarte grea.

Să lămurim totuşi cum se feresc unii de libertate. Dacă în horoscop scrie: “Azi vei cunoaşte o persoană cu care vei avea o relație de durată”, o fată cu o voință mai slabă se poate arunca în brațele primului venit. Şi după ce acesta o pă ră seş te, ea întreabă: “De ce, Doamne, că doar Tu mi l-ai trimis?”. Dumnezeu însă nu se ocupă cu aşa ceva. El nu aranjează relații de scurtă durată. E adevărat că Dumnezeu poate rândui ca doi tineri să se cunoască într-un mod care e prea frumos ca să fie considerat o simplă întâmplare, dar niciodată El nu se foloseşte de aceste mijloace drăceşti, cum sunt horos coa pe le sau celelalte forme de ghicit.

Omul zilelor noastre fuge de responsabilitate. Pe cât de mult iubeşte păcatul, pe atât de puțin iubeşte pocăința. Şi este mult mai uşor să dai vina pe condiționări exterioare decât să recunoşti că ai greşit. Dar nici un argument de acest fel nu ne va putea ajuta la dreapta judecată a lui Dumnezeu. Atunci până şi conştiința noastră va mărturisi că am ales păcatul de bunăvoie şi că puteam să facem o cu totul altă alegere.

Sunt totuşi unii oameni care constată că lucrurile din viața de zi cu zi li se întâmplă chiar aşa cum scrie în horoscop. Citind şi horoscoape din săptămânile care au trecut, ei observă că li se potrivesc. Nimeni nu le poate reproşa că s-au lăsat influențați de ceea ce scrie acolo. Au citit ceea ce scrie abia după ce faptele s-au întâmplat.

Cu aceştia însă lucrurile stau exact aşa: vrăjmaşul diavol, de care s-au apropiat căzând în cine ştie ce patimi, a încercat şi cu ei, cum încearcă cu toată lumea, să îi rupă de calea mântuirii. În clipa în care i s-a deschis uşa păcatului, el începe să modifice viața după cum îi place. Singurul lucru care îl poate îndepărta este pocăința pentru păcate. Dar în lipsa pocăinței el modelează viața cât mai aproape de ceea ce scrie în horoscoapele care tot cu putere drăcească sunt întocmite. Şi când, la un moment dat, el îi pune înainte omu lui pe care l-a influențat aceste horoscoape, omul constată că voința sa nu a fost liberă. Şi zice: “Ia uite, mi s-a întâmplat cum scrie în horoscop”.

Trebuie precizat că în aceste cazuri ne aflăm în fața unei posesii demonice care, chiar dacă nu se manifestă violent, duce în adâncurile iadului. În momentul în care cineva observă că viața îi trece exact aşa cum scrie în horoscop trebuie să alerge la duhovnic, să ceară izbăvire de dracii care îl stăpânesc.

Oricum, nu trebuie confundate nici micile coincidențe cu stări de posesiune demonică. Într-un an, editorii unui ziar au preferat să folosească horoscoape mai vechi, ca să nu mai plătească întocmirea altora mai noi. Şi nimeni nu s-a plâns. Cititorii au fost mulțumiți. Pentru că multe dintre horoscoape sunt atât de generale încât se potrivesc unui număr mare de cititori.

Dacă tot vorbim de libertate şi de predestinare, să ne oprim puțin asupra legii karmei. Karma, un cuvânt foarte des folosit astăzi. Karma, o lege simplă, care îi ajută pe unii să îşi înțeleagă viața.

Ce spune legea karmei: că orice faptă, bună sau rea, se întoarce înapoi celui care a săvârşit-o. În concepția hindusă omul iese din lanțul reîncarnărilor abia după ce nici o faptă, bună sau rea, nu mai trebuie răsplătită. Abia după ce a ajuns la zero absolut. Noi, creştinii, ştim că nu există reîncarnare, că după moarte ne ducem la Judecată şi apoi intrăm în bu cu ria raiului sau în chinurile iadului. Totuşi, legea karmei a fost uşor primită de creştini, căci li s-a părut că în ea se arată drep tatea, mai bine zis mila sau judecata lui Dumnezeu.

Dar o astfel de concepție este greşită. Nici răul, nici binele nu se întorc automat asupra noastră. Ci toate le rânduieşte Dumnezeu. În cazul în care asupra cuiva vine un necaz,

dacă e creştin îşi dă seama că este îngăduit de Dumnezeu, spre curăţarea sufletului sau ca pedeapsă pentru păcate. Pe când dacă nu e creştin vede doar nemiloasa lege a karmei. Dacă are o bucurie, creştinul vede în ea binefacerea dumnezeiască, şi Îi mulţumeşte Celui ce toate le rânduieşte spre mântuirea noastră. Pe când celălalt se mulţumeşte să constate că binele pe care l-a făcut cu ani în urmă i s-a întors ca un bumerang.

Aceasta face legea karmei: Îl goneşte pe Dumnezeu din viaţa noastră. În loc să vedem mâna Sa care ne călăuzeşte, vedem numai legea cauză-efect. Dar această lege nu are nimic în comun cu credinţa creştină. Este apostazie curată.

Dar să lăsăm această rătăcire de culoare indiană şi să lămurim cum este cu ghinionul. Ce ne poartă noroc şi ce ne poartă ghinion? La această întrebare fiecare ştiţi lucruri care de care mai ciudate, pe care le-aţi aflat de la părinţii sau bu ni cii voştri. Toate aceste lucruri sunt rămăşiţe din credinţele precreştine. Ele fac parte din tezaurul de superstiţii care s-a păstrat cu glorie printre cei care au împletit credinţa creştină cu diferite obiceiuri păgâne. Am spus tezaur deoarece super sti ţiile sunt păstrate, mai ales printre femeile în vârstă de la ţară, ca ceva preţios, ca ceva sfânt.

Ele nu numai că nu sunt bine-plăcute lui Dumnezeu, ci fiind rămăşiţe din credinţele precreştine, ar trebui lepădate, nefiind altceva decât minciună şi înşelăciune. Da, toate aceste obiceiuri ar trebui lepădate de către creştinii care s-au lăsat păcăliţi de ele. De creştinii care, neavând dorinţa de a cu noaş te mai bine învăţătura Bisericii, nu au ştiut că aceste da tini sunt pierzătoare de suflet. De altfel, aceasta a şi vrut diavolul: ca omul modern să lepede credinţa curată a ţăra nu lui creştin, cu datinile sale curate, şi să păstreze în schimb toate datinile în care s-a ascuns înşelăciunea drăcească.

O parte dintre aceste datini şi superstiţii drăceşti sunt păs trate chiar de către unii dintre cei care merg la biserică. Ei nu îşi dau seama că aceste superstiţii poartă pecetea diavo lu lui şi că trebuie să se lepede de ele.

În multe părţi ale ţării preoţii au încercat o vreme să stâr peas că astfel de superstiţii. Văzând însă că rezistenţa este prea mare, s-au lăsat păgubaşi. Nu ne vom opri acum la ca zu rile în care preoţii înşişi încurajează astfel de obiceiuri, mai ales în cazul în care au de primit câte ceva. Sunt zone în care se ştie că preotului trebuie să îi dai de Paşte un cocoş alb sau cine ştie ce alte animale, sau în care preotul trebuie să vină să mănânce la aşa-numita "pomană a porcului", care se face în Postul Crăciunului. Vai de preoţii care mănâncă la astfel de pomeni! Vai de preoţii care încurajează astfel de datini păgâne, astfel de obiceiuri drăceşti! Înfricoşătoare le va fi vederea feţei lui Dumnezeu când vor fi întrebaţi: "De ce nu aţi dus turma pe drumul cel bun? De ce aţi intrat şi voi în mocirlă?".

Ei, dar să îi lăsăm pe aceşti preoţi şi să revenim la ghinion. Care zile sunt cu noroc şi care cu ghinion? Marţea are trei ceasuri rele, zic unii. Ziua de 13 a fiecărei luni ţine ghinion, ca orice este legat de numărul 13. Dar nu există nici un ceas rău, nici o zi rea. Există numai ziua cea rea în care alegem să păcătuim, şi atunci facem voia diavolului. Ţineţi minte: nu există ghinion. Şi nici noroc. Ci toate care se întâmplă se întâmplă cu voia sau îngăduinţa lui Dumnezeu. Dacă ni s-a întâmplat un necaz, să nu dăm vina pe ghinion. Ci să ne cercetăm cugetele, să vedem dacă nu cumva am greşit cu ceva şi Domnul vrea să ne curăţească. De multe ori oamenii nu vor să recunoască faptul că au păcătuit, şi se miră: "Oare de ce am aceste necazuri, că nu am greşit cu nimic". Gândind aşa, pierd pocăinţa, şi Dumnezeu îi va mustra în continuare. Scriptura ne învaţă că toţi oamenii sunt păcătoşi, că nimeni nu poate spune că nu păcătuieşte. Chiar dacă unii fac păcate care celorlalţi le par foarte mici, ele tot păcate sunt. Şi păcatul înseamnă moarte.

Cât despre noroc, ar fi multe de vorbit. Aşa cum nu există ghinion, aşa nu există nici noroc. Tot binele din viața noastră este de la Dumnezeu. Trebuie să Îi mulțumim Domnului pentru toate binefacerile din viața noastră. Există totuşi şi un bine aparent, care nu vine de la Dumnezeu. Să luăm exemplul celor care participă la jocurile de noroc, şi sunt multe jocuri de acest fel. Câştigă unii case, maşini, bani mulți. Îi vezi că îşi fac cruce, că donează chiar o parte din bani în scopuri umanitare sau chiar pentru ridicarea unei biserici. Dar aceşti bani sunt bani murdari. Cu toată reclama uriaşă care se face în zilele noastre acestor jocuri de noroc, noroc de care au parte mai ales organizatorii acestor jocuri, aceste jocuri sunt jocuri drăceşti. Sfinții Părinți au combătut fără teamă jocurile de noroc de orice fel. Şi dacă ar trăi ei în zilele noastre, nu ar fi de mirare să auzim că în localul cutare un Părinte a dărâmat toată maşinăria drăcească, tulburând liniştea clienților. Dar ar face-o cu puterea lui Hristos care a folosit biciul în templu. Ar face-o cu puterea lui Hristos care suferă văzând cum oamenii pentru care S-a răstignit încearcă să se îmbogățească prin mijloace necinstite.

O, oamenii care merg la jocurile de noroc nu au cum să se împărtăşească cu Sfintele Taine ale lui Hristos. Până nu se leapădă de patima lăcomiei şi până nu părăsesc jocurile de noroc, în sufletele lor domneşte întunericul.

“Bine, poate spune cineva, dar cu acei bani poate se ridică o biserică!” Dar Hristos nu are nevoie de bani murdari. Bisericile ridicate cu bani murdari nu țin, se surpă. Banii au culoare, să ştiți. Şi mai mult se bucură Domnul de o bisericuță ridicată în trei ani din banii văduvelor, decât de o catedrală ridicată în trei luni cu bani murdari. Lui Hristos nu i-au lipsit şi nu îi lipsesc banii. Domnul este Atotputernic. El are nevoie numai de inimi curate, dacă putem spune aşa. El îşi doreşte să mergem pe calea mântuirii, şi aceasta nu spre binele Lui, ci spre binele nostru.

Să mai spunem un lucru foarte important: există unii care sunt supărați că le merge rău, care nu dau vina pe zodiac, ci fac ceva şi mai rău: dau vina pe farmecele făcute de vrăji toa re. Există în zilele noastre obsesia farmecelor. Care este motivul acestei obsesii? Simplu: lenea omului de a duce o viață curată atrage, nu de puține ori mânia lui Dumnezeu. Şi în aceste momente, ca şi în cele în care Dumnezeu vrea să încerce sufletele pentru a le răsplăti răbdarea, omul vede că îi este greu. Şi cea mai simplă motivație este că i s-ar fi făcut farmece. Este o motivație lesne de crezut de către cei din jur, chiar dacă uneori nici cel care o spune nu o crede.

Vedem pe la mănăstiri multe mame care au venit cu fiicele lor ca acestora să li se citească dezlegări de cununie. Fata nu are pețitori şi mama se îngrijorează. Dar mama nu ştie că fata a căzut în păcatul desfrâului cu fostul ei prieten, şi de aceea nu se mai înghesuie pretendenții. Şi mama tot aleargă pe la mănăstiri cu fata, deşi să o convingă să se spovedească nu reuşeşte. Bineînțeles că astfel de dezlegări nu au nici o putere în acest caz. Dacă fata s-ar pocăi pentru păcatul făcut şi dacă s-ar spovedi cu lacrimi, atunci Dumnezeu nu numai că ar ierta-o, ci i-ar rândui şi cu cine să se căsătorească. Dar fără pocăință toate dezlegările din lume nu o ajută la nimic.

Cât despre cei care cred sincer că li s-au făcut farmece pentru simplul motiv că au parte de încercări în viață, trebuie să spunem că aceştia sunt înşelați de vrăjmaşul care vrea să le ia cununa răbdării. Dacă ei ar răbda, cu nădejde, Domnul i-ar răsplăti. Dar aşa, ei caută să fugă de cununa răbdării. Unii merg de câteva ori la preot să le citească dezlegări. Şi dacă văd că nu le este imediat bine, atunci se duc şi la vrăjitori.

Dar nu la cei care fac magie neagră, “Doamne-fereşte” ar zice ei, ci la cei care fac magie albă. Că aşa le stă bine unor creştini.

Dar să ştiţi că nu există decât un singur fel de vrăjitori, toţi sunt slujitorii Satanei. Chiar dacă unele vrăjitoare merg la biserică, chiar dacă au în casă cruci, icoane, agheazmă, le ţin numai ca să înşele oamenii. Chiar dacă se laudă că au vinde cat oameni sau că au împăcat câteva familii, toate le fac cu pu terea diavolului. Da, le stă în putere să împace familiile despărţite. Diavolul are putere asupra celor care trăiesc de par te de Biserică. În cazul în care soţul se în toar ce acasă, oamenii văd un lucru bun. Dar nu se gândesc că dacă vine nu de bunăvoie, ci prin puterea farmecelor care lea gă ca nişte lan ţuri, soţul nu va duce o viaţă creştină, ci va duce o viaţă pe placul diavolului care l-a întors acasă. Este de o mie de ori mai bine pentru femeia părăsită să îşi plângă singurătatea şi să Îi ceară ajutor lui Dumnezeu decât să alerge la ajutorul vră jitoarelor sau al celor care zic că au însuşiri paranormale. Şi aceştia tot un fel de vrăjitori sunt. Chiar dacă se îmbracă în haine curate, chiar dacă au studii superioare, tot vrăjitori sunt.

Şi uite aşa intră unii oameni în hora dracilor, numai şi numai pentru că li s-a năzărit că li s-au făcut farmece. Şi totuşi, trebuie să ţinem seama şi de cazurile în care s-au făcut într-adevăr farmece. Din Vieţile Sfinţilor ştim că vrăjitorii au tot felul de puteri paranormale, aşa cum li se zice astăzi. Şi odată cu răspândirea desfrâului în zilele noastre nu este greu de observat că are loc şi o înmulţire a vrăjitorilor şi vrăjitoa re lor care au astfel de puteri. Unii credincioşi aleargă la vrăjitori tocmai pentru a căpăta un fel de aură specială care să îi protejeze de farmece. Dar şi aceasta este o înşelare. Nu există nici un fel de protecţie în afară de cea pe care o dă Dum ne zeu credincioşilor care merg pe drumul cel bun. Creştinii care se spovedesc şi se împărtăşesc sunt apăraţi de puterea dumnezeiască de tot felul de farmece drăceşti. Şi oare cum ar putea vrăjitorii să ofere leac împotriva puterii drăceşti, din moment ce ei nu sunt decât argaţi ai diavolului? E adevărat că ei pretind că sunt fii ai luminii, şi cei mai slabi de minte îi cred. Dar Biserica lui Hristos învaţă altceva, şi noi trebuie să ascultăm glasul ei.

În momentul în care cuiva i s-au făcut farmece, numai Dumnezeu îl poate izbăvi. Prin dezlegările pe care le citesc preoţii, prin Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, prin spove da nie, prin rugăciune şi post. Iar dacă cineva vrea cel mai sigur leac împotriva farmecelor reţeta este simplă: să ducă o viaţă creştină, o viaţă de rugăciune şi înfrânare, şi farmecele nu îl vor atinge. Numai ferindu-ne de păcat vom putea fi fe riţi de lucrarea farmecelor. Problema este că oamenii caută leacuri care să nu necesite vreun efort personal, caută pro tec ţie faţă de puterile întunericului fără ca ei înşişi să meargă pe drumul care duce la lumină. Dar un astfel de leac nu există. Şi toţi cei care susţin că îl au, fie ei vrăjitori, radiestezişti sau alţi “vindecători”, nu sunt altceva decât braţe prin care se săvârşeşte lucrarea Satanei.

Vă îndemn încă o dată să mergeţi pe calea mântuirii. Da, iubiţilor, Hristos vrea să mergem pe calea mântuirii. Fără să ne temem de ghinioane, fără să ne temem de zile rele. Fără să ne temem de viitor şi fără să alergăm la cei care se ocupă cu ghicirea viitorului. Hristos vrea să mergem pe drumul curat pe care îl arată Biserica. Alt drum spre cereasca Împărăţie nu există. Există multe drumuri care ne dau bucurii pământeşti, dar apoi ne aruncă în chinurile iadului.

Noi să fugim de astfel de drumuri, iubiţilor. Să mergem pe calea cea strâmtă şi cu chinuri. Şi ne vom uni cu Hristos, vom dobândi raiul, şi acolo ne vom bucura cu toţi îngerii şi sfinţii în vecii vecilor. Amin.

DESPRE MULȚUMIREA ADUSĂ DOMNULUI
Cuvânt la vindecarea celor zece leproşi

Iubiți credincioşi, să mai auzim o dată cuvântul Evan ghe liei de astăzi: "Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi care stăteau departe, şi care au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Şi văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă şi vă arătați preoților. Dar, pe când se duceau ei, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Şi a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Şi acela era samarinean. Şi răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au cură țit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât acesta, care este de alt neam?" (Luca 17, 12-18).

Vom încerca să înțelegem puțin din măreția acestei fapte, prea uşor trecută cu vederea, care este mulțumirea adusă Domnului. Hristos a vindecat mulțimi de bolnavi, dar numai puțini au ştiut să Îi mulțumească. Am văzut că din zece leproşi numai unul a ştiut să Îi mulțumească. Fără a putea spu ne cam câți oameni ştiu să Îi mulțumească pentru binefa ce rile de care se împărtăşesc şi cam câți uită să facă aceasta, nu este greu de observat faptul că în zilele noastre din ce în ce mai puțini oameni ştiu să Îi mulțumească lui Dumnezeu. Putem spune că mulțumirea aceasta este o floare rară, pe care puțini oameni o cresc în grădinile pe care le poartă în suflete.

"Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu" (I Tes. 5,18).

Aşa ne învață Sfântul Apostol Pavel, aşa ne învață întrea ga Scriptură, aşa ne învață Sfânta Biserică. Dar pe cât de sim plă pare această învățătură, pe atât de grea este urmarea ei. Mulțumirea pe care trebuie să I-o aducem lui Dumnezeu este una dintre cele mai importante fapte din viața noastră creştină. Mulți ştiu cât de importantă este rugăciunea. Dar puțini se roagă în fiecare zi. Mulți ştiu că este important să Îi mulțumească lui Dumnezeu. Dar şi mai puțini o fac.

Vă întreb: de ce nu vor oamenii să Îi mulțumească lui Dumnezeu? Unul dintre răspunsuri este: pentru că nu îşi dau seama cât de mare este folosul mulțumirii.

Să luăm un exemplu: o femeie nu are ce să le dea de mân care copiilor. Se aşează în genunchi şi se roagă cu zdrobire de inimă Atotputernicului Dumnezeu sau Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, Preacuratei Fecioare Maria. După o vre me bate cineva la uşă. Este o vecină care a gătit ceva bun şi a venit să aducă şi copilaşilor. Mama primeşte mâncarea, îi mul țumeşte vecinei cu lacrimi în ochi şi îşi chea mă copiii la masă. Rugăciunea a fost ascultată, Dumne zeu a trimis şi de această dată cele de trebuință.

Totuşi, ceva lipseşte aici. Lipseşte mulțumirea adusă lui Dumnezeu. Femeia a cerut mâncare, i-a mulțumit vecinei, dar Domnului a uitat să Îi mulțumească. Mama s-a bucurat că problema mâncării a fost pentru moment rezolvată. Dar mai important decât aceasta este ca problema mâncării să fie pusă altfel: dacă mama ar mulțumi de fiecare dată pentru hrana pe care Dumnezeu a trimis-o întregii familii şi dacă i-ar învăța şi pe copii să spună rugăciunea de mulțumire, atunci poate că Dumnezeu Şi-ar arăta milostivirea şi întregii familii i-ar fi mai uşor. Poate exemplul acesta nu este cel mai potrivit, pentru că de obicei o mamă care se roagă cu zdrobire de inimă pentru ceva, ştie şi să Îi mulțumească Celui care i-a ascultat rugăciunea. Dar faptul că oamenii ştiu să Îi ceară lui Dumnezeu, dar să Îi mulțumească uită, este adevărat. Cel mai bun exemplu sunt cei nouă leproşi care au ştiut să ceară milă, dar nu au ştiut şi să mulțumească.

De multe ori Dumnezeu nu îşi arată mai cu prisosinţă milele Sale tocmai pentru că oamenii sunt nemulţumitori, cred că li se cuvin multe. Şi atunci, aceasta împiedică ca dragostea lui Dumnezeu să se arate, şi uşa milelor se închide.

Dacă din două familii, care duc o viaţă asemănătoare din punctul de vedere al celui care le cunoaşte bine, numai într-una se aduce mulţumire lui Dumnezeu, atunci diferenţa dintre ele este enormă. Chiar dacă ar avea casa la fel de mare, chiar dacă părinţii ar câştiga la fel de bine, chiar dacă toate bunurile ar fi de aceeaşi valoare, totuşi ceea ce le deosebeşte este mult mai important decât ceea ce le apropie.

Familia care ştie să mulţumească este o familie binecu vântată. Atât părinţii, cât şi copiii ştiu că Dumnezeu este Cel care poartă de grijă familiei, şi se împărtăşesc de cele nece sa re vieţii cu multă bucurie, văzând în ele semne ale dragostei dumnezeieşti. Orice bucurie vine peste familia aceasta, în ea se simte mâna lui Dumnezeu. Orice necaz vine peste familia aceasta, se simte în ea voia lui Dumnezeu care îngăduie necazurile după înţeleapta Sa rânduială.

Familia care nu ştie să mulţumească este o familie bolnavă. Deşi membrii ei merg poate la biserică, credinţa lor este rece, este lipsită de viaţă. Ei trăiesc ca şi cum legătura cu Dumnezeu ar începe abia după moarte. Au parte de vreun necaz, deznădejdea intră pe uşă. Nu au răbdare, devin mânioşi, şi dracii saltă prin casă. Au parte de vreo bucurie, li se pare firească: toate li se cuvin. Părerea de sine le întunecă minţile şi nu pot să vadă lucrarea lui Dumnezeu. Se bucură că au avut parte de noroc, se bucură că întâmplarea i-a ajutat, că soarta a fost de partea lor.

O, cât de mulţi cinstesc acestă zeitate a zilelor noastre, care poartă numele de Întâmplare. Auzim de atîtea ori: mi s-a întâmplat lucrul acesta, sau mi s-a întâmplat cine ştie ce necaz. Întâmplarea este bună sau rea, şi depinde de noi cum îi facem faţă. Asta fac oamenii de astăzi: îşi închid ochii ca să nu vadă lucrarea lui Dumnezeu şi se agaţă de ceea ce le aduce Zeiţa Întâmplare.

Noi avem libertatea de a vedea în viaţa noastră sau lu cra rea Dumnezeului care ne poartă de grijă sau rodul în tâm plă rii. În primul caz viaţa noastră stă sub binecuvântarea cereas că, şi suntem pe drumul cel bun. În al doilea caz, drumul pe care mergem duce în prăpastie. Virusul necredinţei ne-a atins, chiar dacă nu ne dăm seama şi cu greu putem scăpa de el.

Pentru ce să mulţumim Domnului? Vă mai spun o dată răspunsul Apostolului neamurilor, marele Pavel: “Daţi mul ţu mire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumne zeu”. Trebuie să mulţumim mai ales pentru bucuriile de care avem parte, dar şi pentru încercările prin care trecem, ştiind că în ele suntem acoperiţi şi întăriţi de puterea dumnezeiască.

Tot Sfântul Pavel zice: “Evlavia este mare câştig, dar atunci când ea se îndestulează cu ce are. Pentru că noi nu am adus nimic în lume, tot aşa cum nici nu putem să scoatem din ea afară; ci, având hrană şi îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulaţi” (I Tim. 6, 6-8). Aţi auzit cum numeşte credinţa? Mare câştig. Şi noi ştim că este aşa. Dar Apostolul Pavel a adăugat că este aşa numai când ne mulţumim cu puţinul pe care îl avem.

Adăugirea aceasta este foarte importantă. Câţi dintre noi se mulţumesc cu ceea ce au? Câţi nu râvnesc să aibă şi mai mult, şi mai mult, crezând că având mai multe vor fi mai fericiţi?

Lumea de astăzi pare să nu fi auzit de această lucrare: să te mulţumeşti cu ce ai. Pe nesimţite diavolul a şoptit oame ni lor această deviză: “Încercaţi să obţineţi cât mai

multe.” Şi oamenii s-au îmbătat cu gândul că vor fi din ce în ce mai bo gați. Dar aşa s-au îndepărtat de calea care duce către Împărăția Cerurilor.

Ne este foarte greu să ne mulțumim cu ce avem. Întot dea una găsim noi şi noi lucruri care credem că ne-ar face viața mai uşoară, mai frumoasă. Şi nu avem linişte până nu dobân dim lucrurile respective. Dar după ce le dobândim, ne dăm sea ma că de fapt ne mai trebuie şi altele, şi astfel goana noas tră o ia de la început. Trăim o viață întreagă încercând să avem cât mai multe şi la urmă ne dăm seama că de fapt nu am avut timp să ne bucurăm de nimic. Ne dăm seama că tot fugind după agoniseală nu am avut parte deloc de linişte, ci numai de oboseală. Viața noastră a stat sub semnul foamei de mai mult, când puteam să ne mulțumim cu ce avem.

“Toate sunt pentru voi, pentru ca înmulțindu-se harul să prisosească prin mai mulți mulțumirea, spre slava lui Dum ne zeu” (II Cor. 4, 15), ne spune Scriptura. Da, toate bunătățile, atât cele duhovniceşti cât şi cele trupeşti sunt pentru noi, dacă ştim să mulțumim pentru ele. Căci văzând că Dum ne zeu Îşi arată milele Sale, credința noastră sporeşte, şi vie ți ui rea noastră duhovnicească devine mai înaltă.

“Nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumire” (I Tim. 4, 4), ne spune iarăşi Sfântul Apostol Pavel. Acest cu vânt este însă mai greu. De ce? Pentru că uneori oamenii Îi mul ți umesc lui Dumnezeu pentru lucruri care nu Îi sunt pe plac. Este trist, dar adevărat. Sunt unii care se îmbuibă până nu mai pot şi Îi mulțumesc Domnului “pentru toate”. Dar la săraci nici nu le-a trecut prin cap să se gândească. La cei care de-abia se țin pe picioare din cauza lipsei de hrană nu s-au gân dit. Ei au de toate, şi mulțumesc, dar nu îşi dau seama că această rugăciune de mulțumire, în loc să se urce la cer ca o tămâie bine-miro si toa re, împrăştie miros de pucioasă. Patima şi-a pus pecetea, şi greu se va şterge.

Dacă ne uităm în Evanghelie, vedem că Mântuitorul nostru nu numai că Îi mulțumea Părintelui Ceresc, dar Îi mul ți u mea înainte ca roadele rugăciunii să se facă văzute; înainte ca Lazăr să învie, Hristos a mulțumit pentru această înviere. Aşa şi noi ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu îna in te de a pri mi ceea ce Îi cerem. Să credem că dacă ne este de folos, El ne va trimite. Iar dacă nu, să Îi mulțumim pen tru că El ştie ceea ce ne trebuie cu adevărat şi nu ne va lăsa în lipsuri.

Noi nu numai că nu avem atâta credință încât să credem că vom primi ceea ce cerem, dar nici măcar nu ştim să mul ți umim atunci când vedem că rugăciunea ne-a fost ascultată.

Am arătat că sunt două categorii de oameni: unii care ştiu şi alții care nu ştiu să mulțumească. Am văzut că cei mul ți umitori sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dar ce se întâmplă cu cei care nu ştiu să mulțumească, adică cu unii dintre noi?

Nu vorbiesc despre credincioşii care nu ştiu să mulțu meas că pentru a-i arăta cu degetul. Ci pentru a-i convinge să facă acest pas, să crească şi ei floarea mulțumirii în grădina sufletească. Nimeni nu este ținut deoparte, nimeni nu poate spune că îi este imposibil să mulțumească. Deşi poate la început este mai greu, încetul cu încetul lucrurile se aşează.

Să ştiți că această sfântă mulțumire se învață, încetul cu încetul. Mai întâi Îi mulțumim lui Dumnezeu doar câteva clipe, când primim anumite bunătăți. Apoi Îi mulțumim lui Dumnezeu din ce în ce mai des, până sporim la măsura la care Îi putem mulțumi pentru toate.

Este foarte bine dacă reuşim ca primul nostru gând, atunci când primim o veste bună, să fie de mulțumire pentru Dum nezeu. Am primit o binefacere? Să îi mulțumim lui Dum ne zeu, să îi mulțumim Maicii Domnului şi sfinților pe care i-am rugat să ne ajute. Şi

după ce vom mulțumi, atunci vom şti şi să ne bucurăm cum se cuvine de darurile primite. Pentru că fără mulțumire putem folosi ceea ce am primit fără chib zu in ță, şi atunci darurile se întorc împotriva noastră. Da, să fiți atenți la ceea ce am spus, darurile se pot întoarce împotriva noastră, se pot transforma în pricini de supărare.

Mă puteți întreba: într-o viață atât de plină de greutăți, pentru ce să Îi mai mulțumim lui Dumnezeu? Eu aş răspun de: oricât ar fi de mari încercările prin care trecem, avem pen tru ce să Îi mulțumim lui Dumnezeu.

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că am venit în lume. Nu nu mai părinților trupeşti să le mulțumim pentru aceasta, ci mai ales Părintelui Ceresc care a vegheat asupra noastră de când am fost zămisliți.

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne cheamă spre Împă ră ția Cerurilor. Să Îi mulțumim că ne povățuieşte pe calea mân tuirii, că ne dă putere să biruim patimile şi poftele.

Să Îi mulțumim Preadulcelui Iisus, Mântuitorul nostru, că a primit a Se răstigni pentru mântuirea noastră. Doamne, Fiule al lui Dumnezeu, nu suntem vrednici de dragostea pe care ne-ai arătat-o şi ne-o arăți întotdeauna. Pentru aceasta Te rugăm să primeşti umila noastră mulțumire! Aşa ar trebui să spunem, zi de zi.

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ochii noştri văd, că ure chi le noastre aud, că trupul nostru este întreg. Voi nu vă dați seama ce mare dar este sănătatea, ce mare dar este să poți să vezi ce este în jurul tău. Dar dacă întrebați un orb, atunci v-ați da seama cât suferă el că nu are această posi bi li tate. Mulțumindu-i pentru sănătate, să nu credeți însă că cei bolnavi nu trebuie să Îi mulțumească lui Dumnezeu. Orbii, chiar dacă nu au vederea ochilor, Îi mulțumesc că nu îi lip seş te de luminarea minții, care este mult mai importantă decât cea a ochilor. Bolnavii Îi mulțumesc că prin suferință le curățeşte sufletul, ferindu-i de cine ştie ce alte păcate.

Să Îi mulțumim Domnului pentru purtarea Sa de grijă, pentru dragostea pe care ne-o poartă. Să Îi mulțumim că ne-a dat să cunoaştem dreapta-credință. Că ne-a dat să cunoaştem norul de sfinți care ne păzesc şi ne ajută şi mai ales că ne-a făcut fii ai Preacuratei Maicii Sale. Să Îi mulțumim pentru în ge rii care ne ocrotesc. Să Îi mulțumim că ne ridică din fiecare cădere. Să Îi mulțumim pentru toate. Să Îi mulțumim pentru bine facerile pe care ni le-a trimis, să Îi mulțumim că ne-a aju tat în atâtea şi atâtea încercări. Să Îi mulțumim pentru lucrurile pentru care numai noi ştim că le-a făcut spre binele nostru, şi să Îi mulțumim pentru tot binele pe care l-a făcut şi îl face ce lor de lângă noi. Şi mulțumirea aceasta să nu fie numai o vorbă goală, să nu fie spusă numai din buze, ci să iasă la suprafață ca un vulcan care țâşneşte din inimile noastre.

Doamne, Dumnezeule al milelor, primeşte smerita noastră mulțumire pentru toate binefacerile Tale cele arătate şi cele ascunse. Noi nu ştim să Îți mulțumim aşa cum se cuvine, dar măcar ne recunoaştem neputința şi Te rugăm să ne luminezi sufletele ca să cunoaştem cum trebuie să Îți mulțumim Ție, dătătorule al tuturor bunătăților. Încă Te rugăm să Îți reverşi darurile Tale cele bogate asupra noastră, şi mai ales să ne faci părtaşi Împărăției celei veşnice, ca să Te lăudăm împreună cu toți sfinții, în veci vecilor. Amin.

DESPRE SUFERINȚELE CELOR CĂSĂTORIȚI
Cuvânt la Nunta din Cana Galileii

"Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului, pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bise ri cii. Bărbaților, iubiți pe feme i le voastre, după cum şi Hristos a iubit Biserica, şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca să o sfin țească" (Efes. 5, 22-26).

Iubiți credincioşi, vom vorbi astăzi despre unul dintre cele mai importante lucruri privitoare la viața duhovnicească. Pornind de la nunta din Cana, de la înțelegerea familiei ca o mică biserică, vom trece apoi la câteva dintre ispitele prin cipale care transformă familia din biserică în templu păgân, spre întristarea lui Dumnezeu şi spre bucuria diavolilor.

Este foarte important faptul că Hristos a făcut prima Sa minune la nunta din Cana. Şi foarte important este faptul că Iisus a fost chemat la acea nuntă. Despre El Sfântul Ioan Bo te zătorul mărturisise, nu cu mult timp în urmă: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii... Acesta este Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 1, 29-34). De ce am făcut refe ri re la această mărturisire? Ca să ne dăm seama cine a fost che mat să ia parte la nuntă. Nu pentru că Hristos ar fi fost vreun înalt dregător, sau vreunul dintre arhierei a fost chemat acolo.

Pe cine chemăm noi astăzi să vină la nunțile noastre? Pe prieteni, pe rude, pe diferiți cunoscuți. Şi după ce vin la bise ri că, să vadă cum cei doi miri sunt binecuvântați să trăiască o viață bineplăcută lui Dumnezeu, aceşti invitați vin să ia parte la ospăț. Din păcate, în zilele noastre unii dintre invitați nici nu se mai obosesc să vină la biserică, ci vin direct la masă. De parcă baza unirii celor doi tineri ar fi stomacul şi petre ce rea. Sau, chiar dacă vin la biserică, se plictisesc repede şi o parte din slujbă o petrec bucurându-se de frumusețile îm pre jurimilor. Dar nu la aceştia mă voi referi acum. Ci la cei care, fiind mai sporiți în viața duhovnicească, trăiesc bucuria unirii mirilor ca pe o minune. La cei care, rugându-se pentru miri şi bucurându-se pentru ei, simt puțin din bucuria şi dragostea pe care o simt cei care Îl slăvesc împreună pe Dumnezeu în Împărăția Cerească. Ei, prin rugăciunile pe care le fac, dăru iesc mirilor mai mult decât dăruieşte cel mai bogat dintre cei invitați la nuntă. Pentru că Dumnezeu, la marea Taină care este nunta, adaugă micile daruri care sunt aceste rugăciuni, pe care nimeni nu le poate cântări.

Ei bine, să încercăm să ne dăm seama cu cât mai mare a fost bucuria mirilor de la nunta din Cana, când L-au chemat alături de ei pe Fiul lui Dumnezeu. Nu L-au chemat să facă mi nuni şi nu ştiau că vor fi învredniciți să ia parte la una. Nu L-au chemat decât pentru ca prin prezența Sa să bine cu vân teze unirea lor. De unde ştim aceasta? Pentru că Hristos nu a fost chemat singur. Ci împreună cu ucenicii Săi. Adică, cei care L-au chemat L-au recunoscut drept Învățător.

De ce m-am oprit asupra acestui amănunt? Voi ce credeți? Ca să arăt că, înainte ca Hristos să facă prima mare minune, avusese loc o altă minune, mult mai mică, şi care de obicei se trece cu vederea. Anume că Hristos a fost chemat să ia parte la nuntă.

De ce consider aceasta o mică minune? Ia gândiți-vă câți dintre creştinii zilelor noastre S-ar bucura ca Hristos să vină la nunta lor? La biserică L-ar aştepta poate aproape toți. Dar la ospăț, mult mai puțini. De ce? Pentru că unora li s-ar părea trist un asemenea ospăț. Cum ar fi să te îmbeți de față cu Hristos? Cum ar fi să fumezi de față cu Hristos? Cum ar fi să mănânci până ți se face rău? Sau cum ar fi să dănțuieşti în cele mai destrăbălate feluri, aşa cum se face astăzi?

O, puţini oameni şi-ar dori ca Hristos să participe la ospă ţul lor de nuntă. Pentru că invitaţii nu s-ar simţi în largul lor, totul ar fi mult mai trist, nu-i aşa?

Deşi Hristos nu ar spune să nu ne bucurăm de mâncăruri alese la masa de nuntă, nu ar spune să bem numai apă sau sirop. Şi la nunta din Cana s-a băut vin, şi ce vin! Dar El ar vrea să păstrăm măsura, să le facem pe toate cuviincios. Ori, cuvântul acesta, cuviincios, începe să aibă din ce în ce mai puţin în comun cu ospeţele de la nuntă. De altfel, încă din primele secole ale Bisericii, Sfinţii Părinţi au tras alarma asupra modului greşit în care unii creştini înţelegeau să se poarte la masa de după cununie.

Deci să ne mirăm de credinţa mirilor care L-au chemat pe Hristos la masa lor. Mai ales că Hristos a rămas la masă până la sfârşit, nu a stat doar câteva clipe. Minunea cu prefacerea apei în vin a avut loc abia spre sfârşitul ospăţului, semn că Fiul lui Dumnezeu nu a găsit nici un prilej de poticnire care ar fi putut lăsa semne de întrebare asupra prezenţei Sale acolo. Cinste mirilor, cinste nuntaşilor!

S-ar putea spune că degeaba încerc eu să vorbesc frumos despre mirii de la nunta din Cana. Nici un alt amănunt din Sfânta Scriptură nu permite astfel de concluzii. Şi totuşi, Sfânta Tradiţie ne pune înainte un amănunt extrem de important. Mirele de la nunta din Cana este cel care a devenit apoi mucenic pentru Hristos, însuşi Sfântul Apostol Simon Zelotul, cel din ale cărui sfinte moaşte izvorăsc râuri de minuni până în zilele noastre. Iată deci că nu întâmplător Hristos a venit la nunta sa.

Nu despre marele Simon voi vorbi acum, ci voi insista asupra chemării lui Hristos să ia parte la nuntă. Şi nu numai la slujba de la biserică şi apoi la masă. Ci în toate momentele vieţii de familie, în viaţa de zi cu zi. Familia este chemată să fie o mică biserică. Soţii să meargă pe calea mântuirii, să meargă pe calea sfinţeniei. Să îşi crească pruncii în credinţa creştină şi să le fie modele demne de urmat.

Am folosit un cuvânt care poate să zgârie unele urechi: sfinţenie. Ce are familia obişnuită a zilelor noastre în comun cu sfinţenia? Ce legătură este între sfinţenie şi dramele familiilor de astăzi, între sfinţenie şi adulter, între sfinţenie şi divorţ?

Una singură: toate aceste răni ale familiei, între care adul terul nu mai este ceva şocant, ci ceva de înţeles din moment ce "nu suntem sfinţi", cum zice îndrăgitul refren repetat de toţi cei care încearcă să îşi justifice păcatele, arată tocmai cum a pervertit diavolul nunta binecuvântată de Dumnezeu.

Să nu uităm că la nunta din Cana Galileii Hristos a prefăcut apa în vin, adică în ceva mult mai preţios. Hristos ne-a arătat atunci că prin harul lui Dumnezeu legăturile dintre oameni trebuie să fie noi, trebuie să stea sub semnul sfinţeniei. Ar fi fost uşor pentru mulţi ca prima minune a Mântuitorului să se fi întâmplat în alt loc, să nu fi fost nici o legătură între schimbarea apei în vin şi unirea mirilor.

Aţi auzit atâtea predici frumoase despre nunta din Cana, şi despre nuntă în general. De aceea astăzi nu vă voi spune lu cruri pe care le ştiţi deja, ci voi încerca să vă vorbesc despre lu cruri care privesc direct mântuirea voastră, deşi la prima vedere par triste şi apăsătoare. Voi vorbi acum puţin despre prefacerea vinului în apă. Cum, doar Evanghelia nu pome neş te de aşa ceva? E adevărat că Evanghelia nu pomeneşte, dar viaţa de zi cu zi o face. Mă refer la modul în care mulţi creş tini răstoarnă sensul nunţii şi duc o viaţă în care înţele gerea, comuniunea şi sprijinirea pe calea mântuirii sunt elemente de legendă.

Se mai pot numi creştini aceşti oameni mulţi de care vor biţi, din moment ce duc o viaţă ruptă de Hristos, puteţi în tre ba? Normal ar fi să găsească un alt termen pentru ei. Dar în mod obişnuit ei sunt numiţi tot creştini, din moment ce sunt botezaţi şi nu s-au

lepădat de credința creştină. Firesc este să îi numim creştini pe cei care, deşi cad în anumite păcate, se lup tă cu toată puterea lor să se izbăvească, şi în cele din urmă prin darul lui Dumnezeu primesc tămăduire; dar nefiresc este să îi numim creştini pe cei care nu vin la slujbele bisericeşti decât de Paşti şi de Crăciun, pe cei care nu vor să ducă lupta cea bună, pe cei care deşi nu s-au lepădat formal de Hristos trăiesc precum păgânii, ca nişte oameni fără Dumnezeu. Totuşi, vom folosi şi pentru aceştia numele de creştini.

Să ne referim acum la o familie care preface vinul în apă, în care cei doi soți trăiesc precum păgânii. Soțul bea, soția îl înşeală, copiii cresc de capul lor. Dar şi ei sunt botezați, şi ei sunt creştini, nu? Dar ce fel de familie creştină este aceasta? Poate fi numită această familie o mică biserică dacă nu Îl pri meşte pe Hristos? Nu se poate. Şi atunci, cum stau lucrurile: a fost oare vreodată aceasta o mică biserică sau nu a fost?

Dacă la nuntă cei doi soți au vrut ca prin binecuvântarea lui Dumnezeu să pornească pe drumul cel bun, atunci putem spune: Da, a fost, dar din slăbiciune omenească şi din cauza vrăjmaşului s-a năruit. Ce facem însă cu mirii care se că să to resc fără se se iubescă, din interese lumeşti, pentru averi sau alte nimicuri, şi nu îşi pun problema mântuirii? Vin la bise ri că din formalitate, pentru că aşa e obiceiul, pentru că este frumoasă mireasa îmbrăcată în alb. Chiar dacă sufletul este întunecat, rochia contează, că doar ceilalți nu văd sufletul. Se poate spune că în momentul cununiei o astfel de familie nou întemeiată a devenit o nouă biserică? Doar ştim că Dumne zeu nu forțează libertatea omului. Şi dacă mirii nu vor să fie uniți în Hristos, nici o slujbă exterioară nu îi poate lega.

Ați citit poate în Catehismul Ortodox că "simpla măr turisire a păcatelor fără pocăință adevărată şi fără hotărâre de îndreptare nu aduce iertarea păcatelor, căci zice Domnul: «De nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel»" (Luca 13, 5). Şi deci dacă spo ve da nia fără pocăință nu aduce iertarea păca te lor, adică spovedania nu mai este întreagă, atunci cum oare ar pu tea face cununia dintr-o astfel de familie, în care lipseşte do rința unirii în Hris tos, o mică biserică? Eu nu mă grăbesc să răspund la o ase me nea întrebare. Cred că ar fi mai bine ca astfel de soți să se că să to reasca în sediul vreunei bănci sau la vreun centru de schimb valutar. Că doar banul i-a unit, nu Hristos.

Astfel de soți se plâng mai apoi că viața le este plină de greu tăți, că trăiesc sub semnul necazurilor şi al durerii. Nu toți, numai o parte, căci pe ceilalți diavolul îi ține într-o linişte aparentă, ca nu cumva să simtă nevoia izbăvirii şi să alerge la ajutorul dumnezeiesc. Ei bine, nu este greu să ne gândim de ce suferă cei dintâi. Răspunsul îl găsim în Evan ghe lia Sfântului Apostol Ioan imediat după relatarea minunii din Cana. Chiar în acelaşi capitol.

Despre ce a mai scris Sfântul Evanghelist Ioan după nunta din Cana, ştie cineva? A scris despre izgonirea vânzătorilor din templu. Cred că acum vă este clar la ce mă voi referi în cuvintele următoare: la legătura dintre cei care batjocoresc mica biserică, propria familie, şi cei care au batjocorit tem plul lui Dumnezeu.

"Iisus S-a urcat la Ierusalim, şi a găsit în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani" (Ioan 2, 14). Aşa găseşte şi astăzi în fața altarului pe unii care au în suflete dorința de a se căsători din interese materiale, pentru un alt fel de boi, de oi şi porumbei. Sau pe alții care, chiar dacă nu se căsătoresc din motive meschine, se căsă to resc numai pentru a trăi împreună în desfătări, fără a-şi pune problema mântuirii. Şi aceştia, chiar dacă păcatul lor este mai greu de observat, chiar dacă nu

schimbă bani, schimbă su fle te. Îşi schimbă în rău propriile suflete, căci în loc ca prin că să torie să se unească pentru a-I sluji Domnului, se unesc pentru a sluji poftei.

O, şi cât de greu le este acestora să îşi vină în fire. Ei spun: "Nu desfrânăm, nu ne îmbătăm decât rar, sau poate nici odată, nu furăm, nu ucidem. Nu e viața noastră bine plă cu tă lui Dumnezeu?" Răspunsul este simplu: Nu. Pentru că Domnul, Care ți-a poruncit să nu desfrânezi şi să nu furi, ți-a poruncit şi să duci o viață de sfințenie. Şi cei care fac binele, fără a duce o viață creştină, fără a se ruga, fără a merge la Biserică, fac acest bine cu acordul diavolului. Pentru că pa ti mi le nu ies din suflet numai dacă dai milostenie unui sărac. Ci ies din suflet numai după ce te spovedeşti în fața preotului care a fost rânduit de Dumnezeu pentru aceasta.

Dar să vedem ce a făcut blândul Iisus când a văzut ce era în templu: "Făcându-şi un bici de ştreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, şi oile, şi boii, şi schimbătorilor de bani le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele" (Ioan 2, 15). Câtă ne po li te te, ar putea spune un om civilizat al zilelor noastre, care se indignează văzând pe jos o bucată de hârtie, dar care pri meş te cu brațele deschise gunoaiele pătimaşe, adică gându ri le de desfrâu şi de necredință pe care i le şopteşte diavolul.

Frați creştini, să luăm aminte la acest fapt tulburător: Hristos i-a izgonit cu sfântă mânie pe cei care batjocoreau templul lui Dumnezeu. Şi nu oricum, ci cu biciul. El, care din dragoste pentru noi a primit a fi răstignit, şi care S-a rugat Părintelui Ceresc pentru iertarea celor care L-au batjocorit, El, care ne-a învățat să ne iubim unii pe alții şi să îi iertăm pe vrăjmaşii noştri, a folosit biciul pentru a-i izgoni pe vânzători din templu. Şi le-a poruncit atunci: "Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie" (Ioan 2, 16).

Acelaşi Hristos spune celor ce trăiesc o viață de familie din care Dumnezeu este izgonit: "Nu transformați mica bise ri că, familia, într-un templu păgân!" Dați-vă seama câtă nesimțire dovedeau cei care îndrăzneau să schimbe bani în templu, să vândă boi şi oi şi porumbei. Care îndrăzneau să bat jocorească astfel Casa Domnului. Ia gândiți-vă cum ar fi ca în pridvorul bisericii noastre să se facă după slujbă târg. Să vândă fiecare ce vrea, fără să se teamă de Dumnezeu. Sunt convins că vă dați seama că acest lucru este o blasfemie. Dar vă spun vouă că nu sunt cu nimic mai prejos cei care consideră că viața de familie nu se încrucişează cu credința creştină. Ei zic: "Cine vrea sfințenie, să se călugărească. Noi nu vrem să ne călugărim". Şi acest refren este des întâlnit. Dar mântuirea nu este numai pentru călugări, ci pentru toți creştinii. Şi porunca: "Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt" (Lev. 19, 2) nu menționează nici un fel de excepții. Toți suntem chemați la o viață în care să Îl slujim pe Dumnezeu, nu numai călugării. Că ei vor să urce pe culmile desăvârşirii, aceasta este spre cinstea lor. Dar sfințenia la care ajung monahii nu trebuie să ne descurajeze, să ne fie motiv de lenevire, ci dimpotrivă, trebuie să ne sporească dorința de a-L sluji pe Dumnezeu.

Vorbind despre familiile în care amândoi soții merg pe drumuri greşite, trăiesc departe de Dumnezeu, nu trebuie să credeți că pentru ei totul este pierdut. Sunt rude ale noastre, sunt prieteni ai noştri şi ne doare inima pentru ei. Ori, dacă noi ne întristăm pentru starea în care se află şi le vrem binele, oare nu cu mult mai mult decât noi le vrea binele şi le aşteaptă întoarcerea Însuşi Dumnezeu? Ba da. Nimeni nu este predestinat să ajungă în iad, asta să o țineți minte. Aşa cum nimeni dintre cei care merg pe calea sfințeniei nu este predestinat să ajungă în rai. Suntem liberi, am primit acest mare dar al libertății, şi dacă îl folosim spre binele nostru Dumnezeu ne va mântui. Şi El poate să îi mântuiască şi pe cei care acum trăiesc departe de Biserică, închinându-se ido lu lui libertății. Sufletul lor este

ca o Americă deasupra căreia domneşte statuia Libertății, statuia unei zeițe care îi spune omului că totul este îngăduit, că totul este permis. Dar la un cutremur mare s-ar putea surpa şi această statuie, nu-i aşa? Dacă vrea Dumnezeu, într-o clipă se alege praful de acest simbol al libertății pătimaşe. Şi tot aşa într-o clipă se pot distruge capiştile zeiței Libertate, căreia semenii noştri îi jert fesc tot timpul lor. Să avem nădejde că şi ei se vor întoarce. Să ne rugăm pentru ei, şi Dumnezeu, poate chiar pe patul de moarte, le va da gând de pocăință.

Vă mai spun un lucru: că Hristos nu a pierdut biciul pe care l-a folosit în templu; ci l-a transformat într-un bici al ne ca zurilor. Adică nu avem de ce să ne mirăm când vedem că cei care disprețuiesc învățăturile creştine, cei care trăiesc ca şi cum Dumnezeu ne va mântui pe toți la grămadă, fiind prea-mi lostiv, au parte de mari necazuri. Au parte de biciul pe care l-au căutat. Dar acest bici nu vine ca o răzbunare, nu vine ca să nimicească. Ci vine ca omul să îşi dea seama de greşeala sa şi să se întoarcă spre El. Mai bine o suferință trecătoare, care îi deschide omului ochii, decât o suferință veşnică pe cealaltă lume.

Este foarte trist că de multe ori oamenii care stau departe de Biserică refuză să citească mesajul scris de Dumnezeu pe încercările prin care trec: "Pocăiți-vă, pocăiți-vă, pocăi ți-vă!". Ei trăiesc mai departe în păcate, şi astfel atrag asupra lor mânia dumnezeiască.

Nu toate necazurile sunt pedepse pentru păcate, unele sunt în cercări trimise de Dumnezeu pentru a curăța sufletele, pen tru a se vădi credința celor care astfel îşi agonisesc cununi netrecătoare.

Până acum ne-am referit la necazurile celor care fac efor turi susținute pentru a simți asupra lor biciul lui Dumnezeu. Vom trece acum la al doilea caz, cel în care unul dintre soți vrea să meargă pe calea mântuirii. În acest caz nu este greu de observat că de cele mai multe ori femeia este cea care merge pe drumul cel bun. O dovedesc bisericile în care nu mă rul femeilor îl copleşeşte aproape tot timpul pe cel al bărbaților.

Chiar dacă ne vom referi la cazul în care femeia este cea care vrea să ducă lupta cea bună şi bărbatul îi pune piedici, nu va fi greu pentru bărbații care ascultă acest cuvânt, şi care se află în situații contrare, să priceapă cum să se folosească de el. Cinste celor care, oricâte piedici au de înfruntat de la soții sau soțiile lor, ştiu să țină nestinsă flacăra dreptei-cre dințe în familiile lor!

Vom vorbi mai mult despre aceste piedici şi despre modul în care trebuiesc înfruntate. O întrebare vine de la sine: cum de este atât de mare numărul celor care suferă foarte mult din pricina celor cu care s-au căsătorit? De ce îngăduie Dumnezeu această suferință?

Răspunsul nu este greu de găsit. În marea majoritate a acestor cazuri cel credincios nu şi-a pus problema că celălalt îi va face atâtea necazuri. Înainte de căsătorie, cei care nu sunt credincioşi, deşi fetele pe care vor să le ia de soții sunt credincioase, nu îşi fac cunoscută aversiunea lor față de cea ce este sfânt, ca nu cumva să rămână cu buza umflată. Ci rabdă, cu o răbdare diavolească, până după nuntă. Sau cel mult încă vreo câteva luni. După care încep să îşi impună auto ritatea. "Hai, nu mai merge astăzi la biserică, mai bine mer gem la un film." "Ce dacă este Săptămâna Mare, dacă eu ți-am zis să nu posteşti, nu posteşti!" Sau: "Ce te tot rogi, nu vezi că Dumnezeu nu ne ajută?". Sau multe altele asemenea, pe care unii le ştiți mult mai bine. Şi după înjurături, urmează violența. Azi o palmă, mîine două. Poimâine nouă. Şi apoi, foarte firesc, vine decizia: "Nu mai pot trăi cu o femeie ca tine. Plec de acasă!". Asta în care conjunctura permite aceas tă decizie. De multe ori însă o amantă rezolvă discret această nevoie de înțelegere.

Poate că realitatea de zi cu zi este atât de apăsătoare încât nu mai este nevoie să auziți aceste lucruri şi dintr-o cateheză. Dar aici nu suntem la buletinul de ştiri. Nu prezentăm cala mi tăți numai ca să gâdilăm setea omului de informație. Aici sun tem la doctor. Şi înainte de a da rețeta, trebuie să preci zăm boala şi cauzele ei. Nu?

Să spunem şi că, înainte de nuntă, credincioşii care s-au căsătorit cu cineva care este necredincios, de exemplu o femeie credincioasă cu un bărbat care este necredincios, şi-a pus problema: "Cum va fi după?" Precizez că acum folosesc termenul "necredincios" cu un sens foarte larg. Prea puțini sus țin că sunt necredincioşi; dar cei a căror credință nu se vede din fapte, chiar dacă susțin că au credință în Dumnezeu, o credință "proprie şi personală", tot necredincioşi trebuie numiți. "Credința, dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi" (Iacov 2, 17). Deci problema: "Cum va fi după?", a fost din vreme pusă. Dar răspunsul a fost dat de cele mai multe ori prost: "o să fie bine, va veni şi el la biserică". Orice duhovnic poate confirma faptul că un astfel de răspuns, în marea ma jo ritate a cazurilor, s-a dovedit greşit şi a avut consecințe ex trem de dureroase pentru cei care au crezut că este simplu ca cineva să se convertească.

Există, bineînțeles, şi excepții. Dar oricât ar fi de frumoa se, oricât ar fi de impresionante, ele sunt nişte excepții care arată cât de rar regula poate fi călcată. Când o fată iubeşte un tânăr, dragostea îi dă aripi, îi dă nădejdea că el se va întoarce spre Dumnezeu. Speră că dragostea ei îl va ajuta.

Şi totuşi lanțurile necredinței şi ale patimilor care îl leagă pe tânăr se dovedesc mai puternice decât dragostea fetei. Unde a fost greşeala? Fata nu şi-a pus în mod serios proble ma dacă lui Dumnezeu i-ar fi bineplăcută o astfel de căsă to rie. Pentru că dacă şi-ar fi pus problema în mod serios, ar fi căutat un tânăr care să îi fie sprijin pe calea mântuirii.

Dacă a căutat vreun Făt-Frumos, fără să îşi pună problema aşezării sale duhovniceşti, va avea de suferit. Şi asta nu ca o pedeapsă de la Dumnezeu. Ci în mod firesc, ca o consecință a alegerii sale. Şi aşa se întâmplă şi cu tinerii care iau fete ne cre dincioase: deşi la început speră că, fiind bărbați, le vor pu tea domina şi convingerile religioase, idee radical greşită, în cele din urmă suferă mult pentru alegerea făcută. Chiar dacă nu sunt în primejdia de a fi bătuți, durerea este de alt fel. Este durerea că împarți viața cu o persoană cu care nu ai în comun exact lucrul esențial: dorința de a merge pe calea mântuirii. O astfel de relație, oricât de politicoasă ar fi, evoluează tragic.

Durerea, chiar dacă nu este trupească, ci sufletească, de vi ne mult mai mare. Relația dintre cei doi, în timp, devine stearpă. Este o relație moartă, o relație formală. Şi omul ajun ge să se simtă din ce în ce mai singur. Familia devine un de şert. Şi asta nu este totul. Pentru că pe tine te ține credința în Dumnezeu. Dar pe celălalt singurătatea îl doboară. Un filozof a spus că "aproapele meu îmi este iadul". Aproapele nostru nu va fi niciodată pentru noi iadul, oricât de mult ne-ar chi nui. Dar noi, fără să vrem, putem fi iad pentru cei de lângă noi. Cum asta? Diavolul le dă asemenea gânduri, ca în tot ceea ce ne leagă de Dumnezeu ei să nu vadă decât obsesia noas tră religioasă. În tot ceea ce vrem să facem noi bine, un bine pe care ei nu prea pot să îl înțeleagă, diavolul vede o țintă pe care nu şovăie să o atace. O, câtă răbdare trebuie să aibe soțiile ale căror soți sunt necredincioşi!

Vorbind despre necazurile lor, putem să ne referim şi la necazurile celor care suferă din cauza părinților, a socrilor, a copiilor sau a altor rude alături de care viețuiesc.

Îmi vin în minte cuvintele: “Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Şi duşmanii omului vor fi casnicii lui.

Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ține la sufletul său îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.” (Matei 10, 34-39).

Aici este un punct de reper pentru înțelegerea rostului suferințelor, şi mai ales a celor provocate de casnicii noştri. Noi am fi vrut ca Hristos să fi adus pacea, şi sabia să îi fi fost străină. Noi am fi preferat poate ca Hristos să zică: “Am venit să apropii pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa”. Şi totuşi, Hristos a spus altfel. Ne convine sau nu, trebuie să acceptăm adevărul aşa cum este. Trebuie să avem curajul de a privi realitatea în față.

Totuşi, cuvântul “am venit să despart pe tată de fiul său...” se referă numai la cazurile în care unul dintre cei doi îi este celuilalt piatră de poticnire pentru mântuire, în care dragostea poate fi pretext pentru îndepărtarea de Hristos. Sute de ani fiii, tinerii erau cei care vroiau să meargă pe drumuri greşite, şi cuvântul se referea mai ales la părinții care din dragoste pentru copiii lor erau tentați să treacă cu vederea anumite compromisuri, anumite căderi ale fiilor. În zilele noastre însă fenomenul are loc şi în sens invers, pentru că mulți tineri au desoperit credința creştină fără ca părinții lor să o facă. Nu avem timp să vorbim despre cât de impresionante sunt cazurile în care tinerii îi trag de mână pe părinții lor spre Biserică. Poate o vom face altădată. Lor nu li se potriveşte cuvântul “am venit să despart pe tată de fiul său”, ci dimpotrivă.

De fapt Hristos nu vrea să despartă pe nimeni. El a vrut şi vrea ca toți, părinți, copii, rude, să meargă pe calea mânturii. Dar câtă vreme mulți stau departe de această cale, şi chiar stau împotriva celor care vor să meargă pe ea, câtă vreme unii casnici sunt duşmanii mântuirii, Hristos intervine cu sabia cuvântului: “Cine îi ascultă pe aceştia mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”.

O, cât de mult suferă o soție al cărei soț îi interzice să țină o icoană în casă sau un tânăr căruia tatăl îi interzice să țină candela aprinsă. Câtă vreme sunteți obişnuiți să aveți icoana pe perete şi candela aprinsă, nu vă dați seama ce ar însemna să fiți lipsiți de acestea, atât de fireşti de altfel pentru orice casă de creştin.

Dar când tatăl începe: “Mai du-te şi tu la discotecă, fă-ți şi tu o prietenă cu care să simți viața, las-o pe asta că e prea cuminte, nu poți să te distrezi cu ea”, sau “de ce nu stai să vezi filmul ăsta, ce eşti prost, vino să înveți ce înseamnă femeia!”, ne aflăm în plin război. Cine îşi ascultă tatăl în acest caz, Îl pierde pe Hristos. În acest caz ne aflăm în plină prigoană. Pentru tânărul respectiv lupta duhovnicească este extrem de grea şi apăsătoare. Pentru că diavolul nu se foloseşte numai de răutatea tatălui, ci şi de bunătatea lui. Adică nu numai la beție tatăl vorbeşte astfel, ci şi în momentele de liniște, în care vrea binele feciorului. Vrea ca acesta să se înfrupte din toate desfătările tinereții.

Să nu mai vorbim despre acest caz anume, ci să vorbim despre toți cei care suferă prigoana pornită împotriva cre din ței de către casnicii lor. Sfinții Părinți spuneau că ascultarea față de duhovnic fără cârteală este mucenicie nesângeroasă, căci monahul îşi taie voia sa. Tot aşa răbdarea prigoanei pornită de aceşti casnici fără Dumnezeu este mucenicie; ba în rare cazuri, când bătăile depăşesc un anumit grad de violență, este chiar sângeroasă.

Voi, cei care răbdați prigoană de la casnicii voştri, să ştiți că veți primi mare plată de la Dumnezeu. Nici o palmă, nici un cuvânt urât nu va fi trecut cu vederea. O, dacă ați şti cât suferă Hristos văzându-vă înlăcrimați... O, de-ați şti cât suferă Prea Curata Sa Maică... Să ştiți că atunci când Maica Domnului plânge, şi lacrimile care izvorăsc din icoane arată aceasta, ea plânge nu numai pentru păcatele oamenilor. Nu plânge numai pentru că unii trăiesc departe de Dumnezeu. Ci plânge şi se întristează atunci când îi vede pe creştini cum sunt prigoniți. De casnicii, de vecinii, de întâi-stătătorii lor. Nu sunteți singuri, fraților! Ştiu că sunt destui care aşteaptă acest cuvânt de încurajare. Nu sunteți singuri. Şi chiar dacă viața încearcă să vă sufoce, nu vă lăsați. Prin răbdarea ispitelor ne mântuim.

Chiar dacă sunt momente în care ajungeți la capătul puterilor, nu vă descurajați. Chiar dacă simțiți că nu mai puteți răbda, nu cedați. Până la ultima picătură de sânge trebuie să rezistați.

Şi Dumnezeu nu vă va lăsa, nu are cum să vă lase. În orice chip ar veni ispita de a ceda, nu o primiți. Sunt unii care au luptat o viață întreagă împotriva atacurilor în care vrăjmaşul se folosea de casnicii lor. Şi nu au cedat. Cunosc o femeie care aparent este o femeie obişnuită, dar căreia Dum ne zeu i-a pregătit mare răsplată pentru viețuirea sa. Ba mai mult decât atât: văzând-o câte bătăi răbda, cum era amenin ța tă cu moartea, câte îndura de la soțul ei fără să crâcnească, vă zând-o cum în această lume pătimaşă se lupta să îşi creas că copiii pe drumul cel bun, Maica Domnului i s-a arătat, aco perind-o cu sfântul ei Acoperământ.

Noi, creştinii, nu facem circ din astfel de semne sfinte, cum fac păgânii cu semnele înşelătoare care li se arată. Ci le spunem duhovnicului, care poate deosebi dacă sunt sau nu înşe lă ciuni diavoleşti, şi poate şi unora care ne sunt mai apro pi ați. Eu v-am spus vedenia acestei doamne, pe care nu o cu noaş teți, pentru că se adresează direct şi celor care, chiar dacă nu sunt într-o situație atât de dură ca a ei, sunt prigoniți de către casnicii lor.

Şi vă mai spun un caz, aparent obişnuit: o femeie a primit ascultare de la duhovnicul ei să ducă o viață de nevoință foarte aspră. Bărbatul a disprețuit-o pentru aceasta, ba a şi început să o înşele. Şi sărmana femeie răbda multe, rugân du-se pentru pătimaşul ei bărbat. Acesta însă, aflându-se pe pa tul de moarte, a fost cuprins de pocăință. Şi-a dat seama că femeia de lângă el era o sfântă. Şi-a cerut iertare pentru relele pe care le-a făcut nu numai femeii sale, ci şi Domnului. Şi a murit în pocăință.

Acest exemplu arată calea pe care trebuie să meargă cei care suferă de la soți, părinți, copii sau alți oameni: calea răbdării. Nu stă în putința noastră să îi mântuim pe ceilalți. Dar fiindu-le un exemplu de trăire creştină, poate că ei se vor întoarce.

Ştiu, durerea că cei de lângă noi merg pe căile întunericu lui este nespus de mare. Am văzut atâția părinți îndureraţi din cauza copiilor lor sau soții îndurerate din cauza soților lor. Şi nu o dată i-am auzit spunând: “Gata, ne-am săturat, nu mai vrem să facem nimic pentru ei. I-am răbdat prea mult. Dacă nu vor să se mântuiască, noi nu vom mai încerca să îi aju tăm”. Le-aş spune: “Ați rezistat până acum. Foarte bine. Dar nu vă dați seama că Dumnezeu v-a dat puterea să îi iubiți? Nu vă dați seama că Dumnezeu a sprijinit dragostea pe care le-ați purtat-o? Altfel, după câte v-au făcut, poate i-ați fi urât până acum. Şi dacă Dumnezeu v-a fost alături, de ce să cedați? Rezistați până la capăt!”

Acum vorbesc despre o altă latură a rezistenței. Chiar dacă noi ne ținem pe picioare, chiar dacă nu am părăsit calea mântuirii, la un moment dat ne săturăm să îi mai iubim pe cei care ne prigonesc. Şi ori ne devin indiferenți, ori îi dispre țu im, ori în cel mai rău caz

ajungem să îi urâm. Oricum, indi fe ren ța este tot o formă, chiar dacă cea mai uşoară, de a ucide dragostea pe care am purtat-o cuiva. Păcatul indiferenței este un păcat foarte mare. Nu prin răul pe care îl facem, ci prin lipsa binelui pe care îl evităm. Cum zice Scriptura: "aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, decât ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi" (Ioan 15, 13).

O, de am avea noi acestă dragoste sfântă... Ştiți cum fac oamenii? Renunță la dragostea pe care o poartă casnicilor şi o înlocuiesc cu indiferența, fără să îşi dea seama că lepă dân du-se de semenii lor se îndepărtează de Hristos. Dar oare uşor este să iubim pe cineva care ne înjură sau ne loveşte? Sau pe cineva care ne disprețuieşte? Nu. Este foarte greu. "Im posibil", ar spune unii. Numai că niciodată nu este im po si bil ceea ce ne porunceşte Hristos. Şi dacă ne porunceşte să ne iubim până şi duşmanii, despre casnici nici nu mai este nevoie să vorbim. Da, este foarte greu să îi iubim atunci când ne prigonesc, dar Dumnezeu ne poate întări spre aceasta.

Chiar dacă unii consideră că este prea greu pentru ei să îşi iubească prigonitorii, lucrul acesta este cu putință. Bineîn țe les că o astfel de luptă, lupta de a-i iubi, are căderi şi ridicări. Apar gânduri de dispreț, de duşmănie sau chiar de ură. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu astfel de gânduri sunt izgonite şi în locul lor se aşează pacea.

Important este să fim hotărâți să îi iubim oricât de mult am avea de suferit din partea lor. Şi răbdând noi, ei se vor în toar ce. Se plângea o mamă că oricât de mult s-ar ruga pentru fiul ei, roadele nu se văd. Tânărul tot în dezmăț trăieşte. Unde mai sunt roadele rugăciunii?

"Rugăciunea nu este vrăjitorie, i-am spus, nu apeşi pe bu ton şi se declanşează convertirea altuia. Ci trebuie să aştepți, cu răbdare, ca acela să se lase tras de mână de către Dum ne zeu. Chiar dacă nu acum, poate peste câțiva ani, în cine ştie ce împrejurare, Dumnezeu poate că îl va întoarce. Oricum, chiar dacă el va refuza să se pocăiască, să ştii că fiecare rugă ciu ne pe care ai făcut-o pentru el către Dumnezeu s-a întors cu putere spre tine. Şi rugându-te pentru el, te-ai ajutat şi pe tine."

O astfel de povățuire nu a mulțumit-o. Dragostea pentru fiul ei devenise disperată. Dar şi aici a lovit Hristos, când a spus că va despărți pe părinte de copil. Cine îşi iubeşte mai mult copilul decât pe Hristos, îşi pierde sufletul. O astfel de dragoste disperată este dăunătoare atât părintelui cât şi copilului. Nu putem obliga pe nimeni să se mântuiască. Dar, dacă noi ducem lupta cea bună, dacă ne jertfim noi unii pentru alții, posibilitatea întoarcerii celorlalți este mult mai mare.

Un amănunt prea des trecut cu vederea. Ne rugăm pentru "ceilalți", încercăm să le vorbim despre Dumnezeu şi este foarte bine. Dar uneori, fără să vrem, ne punem noi stavilă între ceilalți şi Dumnezeu. "Dacă nu vii săptămânal la Maslu, o să te îmbolnăveşti". "Dacă nu posteşti şi lunea, o să îți meargă rău." "Dacă te mai uiți la televizor, o să te biruie patimile şi o să ajungi în iad." Dar nu aşa se pune problema. Este evident că televizorul, în loc să fie o sursă de informație, este bun la spălat creiere: multă destrăbălare, şi puținele lucruri folositoare aproape că se pierd în furtuna de artificii. Dar a convinge pe cineva de nocivitatea telenovelelor sau a emisiunilor de aşa-numit divertisment nu este un lucru uşor. Să avem grijă să nu sărim peste nişte etape. Că nu îi vom ajuta cu nimic pe ceilalți.

Să încercăm acum a lămuri unul dintre cuvintele cele mai greu de tâlcuit din cele care se află în Sfânta Scriptură: "Bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă şi

femeia necredincioasă se sfinţeşte prin bărbatul credin cios" (ICor. 7, 14). Şi "ce ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui băr batul? Sau ce ştii tu, bărbate, dacă îţi vei mântui fe meia?" (ICor. 7, 16). Vă rog să ascultaţi cu luare-aminte ceea ce vă spun. Oare toţi soţii credincioşi şi-au mântuit femeile? Sau oare toate femeile credincioase şi-au mântuit bărbaţii? Nu, ştim bine că nu. Sunt atâţia soţi care au murit în patima băuturii, de exemplu, refuzând sfatul soţiilor lor de a se pocăi, ba chiar L-au hulit pe Dumnezeu. Aceştia, ca toţi cei ce mor fără să se pocăiască, s-au dus în întunericul iadului.

Cum înţelegem atunci cuvântul? Să precizăm întâi de toate în ce context a fost rostit de marele Pavel: atunci când se referea la familia în care unul dintre soţi era necredincios. El îi îndruma pe creştinii ai căror soţi sau soţii nu primiseră învăţătura creştină să nu îi părăsească pe aceştia sub pretextul evlaviei, ci să trăiască alături de ei.

Sfatul este valabil şi în zilele noastre. Gândiţi-vă ce ar fi fost dacă Sfântul Apostol Pavel ar fi zis: "dacă soţii voştri nu sunt creştini, părăsiţi-i!". Sau: "dacă soţii voştri se îndepăr tea ză de Biserică, părăsiţi-i!". Mare tulburare s-ar fi făcut. Părinţii s-ar fi despărţit invocând porunca Evangheliei, şi unii s-ar fi întrebat: Oare nu aceasta este sabia de care a vorbit Hristos, când a zis că îl va despărţi pe om de casnicii lui? Familiile s-ar fi destrămat, copiii ar fi rămas ca vai de ei. Dar neorânduiala aceasta nu are nimic în comun cu învăţătura lui Hristos. Ci dimpotrivă.

Fiul lui Dumnezeu nu a spus că va despărţi pe soţ de soţia lui. Ci doar că cel care iubeşte pe altcineva mai mult decât pe Hristos (pe mamă, pe copii sau pe oricine altcineva) nu este vrednic de El. Adică dacă celălalt era necredincios nu trebuia părăsit; dar niciodată nu trebuia ca părerile celuilalt să fie ascultate cu preţul călcării poruncilor Evangheliei.

Oricum, Sfântul Pavel nu a afirmat clar că soţii necredin cioşi se mântuiesc prin femeile credincioase, ci doar a pus întrebarea care poate fi înţeleasă aşa: "De unde ştii tu, fe meie, că el văzându-ţi vieţuirea aleasă nu se va îndrepta?" Sau: "De unde poţi să ai convingerea că efortul tău de a-l adu ce pe calea bună este neroditor?" Aceasta nimeni nu o ştie decât Dumnezeu. Şi noi, care suntem creaţi de El, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-i ajuta să vină pe calea credinţei. Oricât de înrăiţi ar fi în convingerile lor, oricât de tare ar fi legaţi cu lanţurile patimilor, noi trebuie să aşteptăm cu nădejde întoarcerea lor.

Cei care, fiind iubitori de sine, trăiesc o viaţă de desfrâu liniştindu-se că oricum se vor mântui prin femeile lor bine cre dincioase, se înşeală. O astfel de speranţă este deşartă. Este cursă a vrăjmaşului, în care cad cei care le zic neves te lor: "Lasă-mă cu viaţa mea, că Dumnezeu, dacă există, o să primească rugăciunile tale şi o să mă mântuiască şi pe mine. Acolo, la grămadă".

Să nu uit să amintesc şi ceva privitor la familiile ideale, în care cei doi soţi sunt hotărâţi ca prin căsătorie să meargă de mână spre rai. Vieţuire binecuvântată, copii crescuţi în dreap tă credinţă. Dar vrăjmaşul nu stă deoparte. Aţi auzit poate de Sfântul Iona din Odessa, preotul făcător de minuni care are trupul neputrezit, sfinte moaşte. El a avut nouă copii, printre care şi o fată, Sofia, care a ales să meargă pe drumul păcatu lui. Înainte de a muri, Sfântul Iona i-a spus fiicei sale: "Am să mă rog lui Dumnezeu pentru tine, ca să îţi dea o moarte nă praz nică şi aşa să te mântuieşti". După o vreme ea şi-a pier dut minţile şi a ajuns la spitalul de nebuni, unde a murit, alături de alţi bolnavi psihici, îm puş cată de către soldaţii din trupele germane care au trecut pe acolo în timpul războiului.

Oare ce înțelegem de aici? Înțelegem că, oricât de întăriți în credință ar fi cei care pornesc împreună pe calea căsăto riei, acolo unde diavolul vede că nu poate băga vrajbă între ei, atunci se răzbună pe cei de aproape ai lor, copii, rude mai în depărtate sau alți apropiați. Nu există familii care să nu cunoască încercările, mai uşoare sau mai grele. Dar, atunci când amândoi soții merg pe drumul cel bun, lupta lor este mult uşurată. Când cade unul, îl sprijină celălalt. Când cad amândoi, ştiu să caute tămăduire la duhovnic.

O astfel de familie este într-adevăr o mică biserică. Cine dar îi împiedică pe tineri să se pregătească pentru o astfel de viețuire binecuvântată? Diavolul şi mai ales poftele. Pentru că vrăjmaşul diavol, care este cap de familie şi stă în capul mesei în multe case de aşa-zişi creştini, într-o familie sporită duhovniceşte el este lovit tot timpul, prin rugăciuni şi prin fapte care îl ard.

Şi atunci el aduce asupra soților greutăți peste greutăți. Un exemplu este chiar durerea Sfântului Iona că fiica sa a luat-o pe drumuri greşite. A primit o creştere aleasă, şi totuşi dia vo lul a înşelat-o. Înțelegeți dar că libertatea umană este foarte fra gilă, trebuie folosită cu mare grijă.

Să nu înțelegeți însă din acest caz că oricât de sfinți ar fi părinții, copiii tot o apucă pe drumuri greşite. Nu ştim ce s-a întâmplat cu ceilalți copii ai Sfântului Iona, câți dintre ei au mers pe calea arătată de tatăl lor şi au dobândit sfințenia. Credem totuşi că, pentru rugăciunile sfântului, şi Sofia s-a mântuit. Că dacă Dumnezeu a ascultat rugăciunea părintelui ei şi i-a dat o moarte grea, atunci nădăjduim că a şi mân tuit-o. O moarte grea nu înseamnă şi iertarea păcatelor. Dar aici, fiind vorba de o moarte grea cerută în rugăciune de Sfântul Iona tocmai pentru ca fiica sa să se mântuiască, îndrăznim să credem că a fost spre mântuire.

Aceasta să înțeleagă părinții care, deşi nu văd nici o urmă de îndreptare în viața copiilor lor, continuă să se lupte în rugăciuni şi nevoințe ştiute numai de către Bunul Dumnezeu: că rugăciunile lor vor rodi, chiar dacă poate şi în ceasul de pe urmă. Şi poate pentru lacrimile şi nevoințele părinților cei pe care i-au adus pe lume se vor pocăi, şi atunci Dumnezeu îi va primi în Împărăția Sa.

Fac o constatare: este prea multă singurătate în zilele noastre. Oamenii sunt înfiorător de singuri. De la soția care plânge că este înşelată de soțul ei până la săracul care plânge că nimeni nu îl bagă în seamă. De la bogații care sunt în con jurați de comori şi pe care ceilalți îi tratează ca pe o sursă de bani, până la oamenii care sunt aflați în posturi de conducere şi sunt priviți ca un prilej de a trage foloase, toți sunt singuri. Diavolul s-a folosit de anticul proverb: "Împarte şi stăpâ neş te", şi aşa a obținut prima victorie.

Oamenii singuri, cei pe care nu îi mai sprijină nimeni, sunt mult mai uşor de biruit. Singurul care poate sufoca aceas tă singurătate este Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu ni-L poa te lua nimeni. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, dacă înțele gem că El este "vârtutea, întărirea şi scăparea noastră" şi mai ales "Izbăvitorul nostru", atunci am aflat punctul de spri jin de care avem nevoie. Dacă Dumnezeu umple viețile noas tre, atunci singurătatea noastră se dărâmă ca un castel de ni sip în fața vântului. Da, iubiților, să Îl dobândim pe Dumne zeu, şi sin gurătatea va pieri. Atunci vom învăța să ne iubim unii pe alții, să ne răbdăm unii pe alții. Atunci vom fi cu adevărat împreună.

Am văzut că în loc de dragoste şi înțelegere, de multe ori omul primeşte din partea semenilor tot felul de lovituri, are de răbdat necazuri peste necazuri.Vom opri aici cuvântul privitor la suferințele pe care oamenii le au de suferit din partea casnicilor lor, fără a trece la un alt subiect, la fel de important şi anume la suferințele care vin din alte

părți: sără cia, boala, şi celelalte necazuri. Unii ați fi preferat să vă vor besc despre boală, căci poate sunteți feriți de necazuri din partea casnicilor. Am vorbit pentru cei care aşteptau de multă vreme acest cuvânt, şi mă doare sufletul că nu m-am priceput să îi întăresc mai mult. V-am ținut un cuvânt oarecum apăsă tor, şi poate că veți pleca de aici trişti şi îngânduraţi. Dar nu am un inel magic care să schimbe pe loc toată durerea pe care o purtați în inimi în bucurie. Ci tot ceea ce pot face este să vă mărturisesc că orice durere are un sens, că durerea poa te fi purtată eroic, cu multă răbdare. Dacă după alte cateheze plecați cu fețele luminate, acum poate că veți pleca mai trişti. Scopul cuvintelor pe care vi le spun nu este însă acela de a vă binedispune, nici de a vă face să vă simțiți ca la un spectacol. Ci este acela de a vă da sfaturi pentru mântuire.

Şi totuşi, poate că ar fi trebuit să pun mai mult în lumină şi familiile în care domneşte pacea şi înțelegerea. Şi să le laud, că sunt vrednice de laudă. Să le laud că, ținându-se aproa pe de scaunul spovedaniei, nu îi dau ocazia diavolului să facă fisuri, să ucidă dragostea. Sau poate ar fi trebuit să vă vorbesc mai mult despre bunătățile din care vor gusta cei ce rabdă astăzi. Dar cine a ascultat cuvântul cu atenție a înțeles că toate le va răsplăti Dumnezeu. Poate până acum ați fost într-o luptă şi nu ştiați pentru cine luptați, de care parte a ba ri cadei sunteți. Şi acum v-ați dumirit că luptați pentru mân tui re, că luptați pentru Hristos. Că eroismul de a rezista pri goa nei pornite de casnicii voştri sau de alți cunoscuți are un sens, are un rost.

Viața este o cruce pe care o purtăm sau pe care o lepădăm. E foarte greu, în aceste vremuri de împuținare sufletească, să rezistăm pe baricade. Dar numai aşa putem dobândi mântuirea. Ori cât de mari sunt durerile noastre, avem o nădejde. Nu suntem singuri. Nu alergăm după iluzii, nu căutăm raiul pe pământ. Ci Îl căutăm pe Hristos. Hristos este cu noi, iubiților, cu toți laolaltă şi cu fiecare în parte. El vede inimile noastre. El aude fiecare oftat al nostru. Să ne punem nădejdea în El. Şi, mai devreme sau mai târziu, Îi vom simți ajutorul. Să dea Dumnezeu ca familiile voastre să stea sub binecuvântarea nunții din Cana. Să Îl lăsăm să prefacă neîn țe legerea în înțelegere şi răutatea în bunătate, aşa cum a prefăcut apa în vin.

Tu, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai promis că vei fi cu robii Tăi în toate zilele până la sfârşitul veacului, arată-Ți puterea, arată-Ți dragostea şi mila cea ne mă surată. Nu ne lăsa să pierim pe marea vieții acesteia, ci adu-ne degrabă la limanul liniştii, ca să mergem pe calea mân tuirii şi să Te lăudăm în toate zilele vieții noastre. Amin.

CUM SĂ SCĂPĂM DE NECAZURI
Cuvânt despre încercările vieții

Iubiți credincioşi, vom vorbi astăzi despre una dintre cele mai importante teme duhovnicești, şi anume despre necazuri, suferințe şi ispite. Din ce în ce mai des auzim vocile specia liş tilor care ne oferă cheia vieții fără suferințe, vocile magi cie nilor care promit raiul pe pământ. E foarte potrivit să aflați care este învățătura lui Hristos privitoare la aceste rețete şi dacă există o învățătură mai bună decât toate.

Viața fără dureri, viața fără chinuri! La aceste promisiuni nimeni nu are cum să stea nepăsător. Toți trebuie să încercăm să vedem dacă aceia care ne promit fericirea pot să ne-o şi dea. De ce nu am încerca? Când viața este atât de searbădă, atât de tristă, de ce să stăm departe de fericire?

Iată o rețetă de fericire: dacă medităm în fiecare zi în fața unei icoane sau în fața unei statui a lui Buddha, gândurile noastre vor deveni din ce în ce mai paşnice. Vom dori pacea lumii şi vom fi noi înşine pace. Vom alunga de la noi orice gând de duşmănie, orice gând de tensiune, orice urmă de neînțelegere. Îi vom lăsa pe ceilalți să trăiască după cum vor, iar noi ne vom limita a căuta pacea...

Astfel de rețete găsim cu grămada în jurul nostru, prin reviste, prin ziare, la radio sau la televizor. Toate aceste rețete ne promit pacea, dar o pace care nu are nimic în comun cu pacea lui Hristos.

Cum putem răspunde la întrebarea: Cum să scăpăm de necazuri, dacă vrem să ținem seama de învățătura lui Hris tos? Răspunsul nu este foarte greu de dat. Să citim în Sina xa re, sau chiar în Noul Testament, sau să ne uităm la sfinții zugrăviți pe pereții Bisericii.

Vedem cumva zugrăviți sfinți cu burțile mari, cu chipurile pli ne de patimi? Vedem cumva prin Viețile lor că au trăit o viață lipsită de încercări? Dar ce vorbim de sfinți, a trăit oare Fiul lui Dumnezeu o viață uşoară? Nu, iubiților. A trăit Hris tos o viață de huzur, o viață fără necazuri şi suferințe? Dim potrivă. El ne-a arătat tuturor calea crucii ca singura cale care duce la mântuire. Să nu uităm aceasta. De două mii de ani creş tinii nu au ştiut o altă cale de mântuire pentru simplul mo tiv că nu există. Necazurile sunt şcoala în care învățăm, a spus dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, şi prin el s-a făcut auzit glasul tuturor Sfinților Părinți. Prin necazuri ne mân tuim, prin ele ne unim cu Hristos.

În momentul în care primim învățătura creştină, trebuie să o primim în întregime. Dacă Hristos ar fi vorbit despre o cale spre Împaratia Cerurilor lipsita de suferințe, mult mai mulți oameni ar fi fost creştini. Dacă raiul ar putea fi dobândit de oamenii care trăiesc în patimi şi în pofte, atunci necredinta multora s-ar risipi. Fiți atenți la această observație: mulți caută argumente care să arate că nu există Dumnezeu numai pentru că le este teamă că dacă Dumnezeu ar exista, atunci viața lor ar trebui să se schimbe. Astfel de oameni caută cu tot dinadinsul să se convingă pe ei înşişi mai întâi, şi mai apoi şi pe alții, că Împărăția Cerurilor este o minciună gogo na tă. Altfel, dacă Împărăția Cerurilor ar fi locul în care ajung oamenii care se luptă cu patimile şi cu poftele, înseamnă că ei nu prea ar avea ce căuta într-un asemenea loc.

Să dăm un exemplu: dacă aproape de casa unde locuiți ar fi palatul unui rege, v-ați duce, chiar şi numai din curiozitate, să îl vedeți. Dar dacă palatul regelui este foarte departe de casa voastră, atunci aveți trei variante: ori să mergeți spre palat, oricât ar fi de greu, ori să recunoaşteți că nu vreți să vedeți palatul, ori să preferați să spuneți că palatul împăra tu lui nu există şi că nu are rost să faceți efortul de a merge acolo. Cam asta fac

necredincioşii: încearcă să se convingă că nu există nici un palat. Sunt unii care le spun: bine, dar împăratul a trecut el însuşi prin părțile noastre şi ne-a chemat să îi vedem palatul. Poveşti, spun necredincioşii, doar sunt atâția care au plecat spre palat şi nu au găsit nimic, s-au întors dezamăgiți.

Dar, iubiților, adevărul este că dacă am avea curajul să pornim în lungul drum spre palatul împăratului, oricât ar fi de departe acest palat, împăratul ne va ieşi în întâmpinare. Da, iubiților, Hristos nu ne lasă să mergem singuri spre Împărăția Cerurilor. Ci vine în întâmpinarea noastră. Da, sunt greutăți, drumul este plin de primejdii şi de pericole. Dar noi ştim un lucru: împăratul este cu noi.

Dați-vă seama cât de mult ne-a iubit Hristos dacă a primit a fi răstignit pentru mântuirea noastră. El nu a venit să ne arate cu degetul calea suferinței şi să ne spună că ne este de folos să mergem pe ea. Ci a urcat El însuşi pe muntele suferinței. Să ne dăm seama că Hristos nu a suferit numai chinurile pironirii pe cruce. De-a lungul istoriei sute şi mii de oameni au murit răstigniți. Suferința Mântuitorului nu a fost numai trupească, deşi răstignirea pe cruce este una dintre cele mai mari suferințe la care pot fi supuşi oamenii.

Hristos a suferit văzând cum oamenii pentru care S-a întrupat, oamenii pe care i-a vindecat de neputințe, oamenii care au fost martorii minunilor Sale au spus: Sângele Lui să fie asupra noastră! Vândut de unul dintre cei doisprezece apostoli, părăsit de către ceilalți, bătut şi umilit de către cei care credeau că prin aceasta fac un lucru vrednic de laudă, Hristos a băut paharul suferinței până la capăt. Şi aceasta nu pentru propriul Său bine. Fiul lui Dumnezeu nu S-a întrupat ca să câştige ceva pentru Sine, ci S-a întrupat pentru mân tui rea noastră. El S-a lăsat răstignit tocmai pentru ca noi să dobândim Împărăția Cerurilor. A vrut să ne arate calea crucii. Şi noi vrem să fugim de această cale... Din ce în ce mai mulți creş tini vor să uite că Hristos ne-a arătat că numai ducân du-ne crucea ne vom mântui. De parcă s-ar putea separa pur ta rea crucii de dobândirea Împărăției. Cei mai mulți dintre noi, dacă nu toți, ne plângem că avem de purtat o cruce prea grea, că trecem prin încercări de nesuportat.

Poate că unii ştiți povestea cu omul care se plângea că are de dus o cruce prea grea. Şi un înger a venit la el, l-a luat şi l-a dus într-un loc în care erau o mulțime de cruci, de mărimi diferite. Uite, i-a spus îngerul, caută o cruce pe care să vrei să o porți. Caută o cruce potrivită pentru puterile tale. Omul a căutat ce a căutat, până ce a găsit o cruce mai mică, o cruce pe care şi-a dat seama că o poate purta. Pe aceasta o vreau, i-a spus îngerului. Dar îngerul i-a răspuns: Aceasta este tocmai crucea pe care ai purtat-o şi până acum. Este chiar crucea de care voiai să te lepezi...

Povestioara aceasta are o învățătură de mare folos pentru noi: dacă am putea să vedem cât de mare este puterea de a răbda față de încercările prin care trecem, ne-am da seama că niciodată crucea nu este prea grea. Dacă în viață am trece numai prin încercări uşoare – să zicem că cea mai grea încercare ar fi să fim puțin răciți –, atunci nu am putea să scăpăm de patimile care zac în sufletele noastre. Ar trebui să ne fie clar că Dumnezeu nu a greşit când a rânduit ca drumul spre rai să treacă prin cruce. Dacă ar fi putut exista un drum mai scurt, din prea marea Sa dragoste ni l-ar fi arătat cu siguranță.

Dar oamenii au pierdut înțelegerea tainei crucii. Creştinii se gândesc la pătimirile Mântuitorului numai în Săptămâna Mare din Postul Paştilor, şi în restul anului nu. Dar pentru creştini cugetarea la patimile Mântuitorului ar trebui să fie unul dintre principalele puncte de sprijin în lupta cu necazu ri le. Gândindu-ne la câte suferințe a răbdat pentru

noi, ar tre bui să ne dăm seama că încercările prin care trecem sunt mult mai mici şi ar trebui să căpătăm putere...

Aşa au făcut în vremurile de prigoană sfinţii martiri: au avut în faţa ochilor minţii pătimirile Mântuitorului. Şi nici în zilele noastre, când creştinii nu mai sunt ucişi în mijlocul dru mului, cugetarea la pătimirile Fiului lui Dumnezeu nu tre buie să lipsească din vieţuirea noastră duhovnicească. Tre buie să ne dăm seama că întotdeauna cei care vor să Îl urme ze pe Hristos vor fi prigoniţi. De fapt, prigoana care este astăzi este mult mai greu de înfruntat. Înainte ţi se punea în faţă alegerea: ori lepădarea de Hristos, ori moartea. Dar astăzi alegerea este mult mai greu de făcut, pentru că diavolul ne pune înainte o sumedenie de ispite, încercând să ne con vin gă că ne putem desfăta cu ele fără a ne lepăda de Hristos.

Prigoana prin care trecem astăzi este o prigoană foarte, foarte fină. Desfrâul, patimile de tot felul se răspândesc cu repeziciune în numele libertăţii omului de a trăi după cum îi place. Dar această libertate este relativă. Patimile înlănţuie, nu te lasă liber. Deşi dau aparenţa libertăţii. Beţivii sunt oare liberi, când lipsa băuturii îi face să dispere? Desfrânaţii sunt oare liberi, când lipsa păcatului îi duce la deznădejde? Nu, ei sunt legaţi cu lanţuri foarte grele. Şi de fapt singurii oameni liberi sunt cei care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bucuriile lor sunt mai mari decât ale celor care trăiesc în păcate. Dar despre astfel de bucurii nu se poate vorbi. Ele se trăiesc.

Cât priveşte vremurile de apostazie în care trăim, deşi une ori ni se pare că toate se luptă cu noi, că toate ne sunt po trivnice mântuirii, de fapt tocmai aşa se dobândeşte mân tui rea. Nu ne este de folos să ne plângem că nu trăim acum o mie de ani, când mântuirea era mai uşor de dobândit. Aceasta este o înşelare, să crezi că vremurile de astăzi fac cu nepu tin ţă sporirea duhovnicească. Atâta vreme cât Dumnezeu ţine lumea, trebuie să ne fie clar că putem merge pe calea mântuirii.

Cuviosul Paisie Aghioritul, marele sfânt al vremurilor noastre, spunea: Împrejurările ne silesc şi ne vor sili să lu crăm duhovniceşte. Şi e bine să facem aceasta cu bucurie şi de bunăvoie, iar nu din mâhnire, de nevoie. Mulţi sfinţi ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască...

Aţi auzit ce cuvânt tulburător? Mulţi sfinţi ar fi vrut să tră iască în vremea noastră, ca să se nevoiască... Acesta este ade vărul, iubiţilor. Deşi noi încercăm să găsim tot felul de mo tive pentru a justifica propriile căderi, spunând că aşa se tră ieşte astăzi, de fapt tocmai căderea celorlalţi ar trebui să fie pentru noi un semnal de alarmă şi un prilej de a ne îngriji mai cu atenţie de propria noastră mântuire. Nimic nu justifică păcatul. Deşi oamenii de lângă noi par înţelegători, deşi ei în ţe leg argumentele pe care le aducem în sprijinul căderilor noas tre, o fac numai pentru că ei înşişi sunt biruiţi de aceleaşi păcate şi neputinţe. Şi acesta este unul dintre lucrurile cele mai triste. Că nu prea poţi găsi folos duhovnicesc la creştinii din jurul tău.

Dacă înainte credincioşii se sprijineau unii pe alţii pe calea virtuţilor, dacă ştiau să îl ajute pe cel căzut să se ridice, astăzi lucrurile stau invers. Cei mai mulţi dintre creştini sunt creştini doar cu numele şi nu numai că nu ştiu să te ajute să te ridici din cădere, ci chiar de multe ori încearcă să te con vin gă că Dumnezeu este îngăduitor cu păcatele oamenilor. Adică nu trebuie să îi înfrunţi numai pe cei din afara Bise ri cii, ci trebuie să îi înfrunţi chiar şi pe cei care pretind că sunt creştini. Sfaturile unora ca aceştia, deşi par înveşmântate în dragoste şi înţelegere, pot fi foarte periculoase dacă sunt pri mi te fără discernământ.

Să nu uităm că oamenii care trăiesc în păcate şi nu vor să se ridice simt nevoia ca nimeni în jurul lor să nu ducă o viaţă curată. Ar vrea să îi tragă pe toţi în aceeaşi mocirlă cu ei, gân dindu-se că Dumnezeu nu poate fi atât de lipsit de iubire încât să îi arunce pe toţi în iad. O asemenea cugetare este şoptită de diavol.

Noi să nu primim sfaturile celor care vor să trăim în aceleaşi păcate cu ei, ci să mergem pe calea mântuirii. Şi în orice păcate am cădea, să alergăm degrabă la spovedanie. Numai aşa ne vom putea curăţa sufletele. Ştiţi, sunt unii care vreme de ani de zile ascund unele păcate la spovedanie. Şi spovedesc păcatele mai mici, gândindu-se că pe cele mari le vor spune la bătrâneţe. Şi se miră de ce viaţa lor este plină de necazuri şi de greutăţi de tot felul: De ce, Doamne, că doar facem atâta şi atâta bine?... Răspunsul este simplu: Dumnezeu le trimite aceste mari necazuri tocmai pentru a-i ajuta să îşi vadă neputinţele şi pentru a se pocăi. Nici o faptă bună nu poate înlocui spovedania. Să vă spovediţi sincer, căci altfel nu puteţi spori duhovniceşte. Altfel staţi în braţele vrăjmaşului. Şi păcatele nespovedite sunt cea mai bună recomandare pentru iad.

Ca şi căderea în erezie. Sunt unii care, plini de o nesăbuită râvnă, caută să urce pe culmile duhovniceşti folosind tră su ri le altor religii. Fac meditaţii yoghine, zic tot felul de formule pentru liniştirea minţii, încetul cu încetul încep să creadă în vise, apoi în zodii şi chiar în reîncarnare. Ei vor să urce spre cer, dar de fapt drumul lor duce în prăpastie. Erezia îi rupe de Biserică, îi rupe de Hristos. Aveţi grijă ca nu cumva, la un moment dat, să vă lăsaţi ademeniţi de astfel de învăţături po triv nice adevărului. Chiar dacă unii dintre cei care au alergat la secte sau la alte grupări religioase se laudă că au scăpat de necazuri, că Dumnezeu i-a izbăvit de griji, să nu îi credeţi: diavolul le face parte de bucurii trecătoare pen tru a-i ţine departe de calea mântuirii. Şi ne-ar da orice şi nouă, numai să ne rupă de Hristos. Dar noi să avem tăria de a refuza ofertele sale şi să ne ducem cu răbdare crucea.

O, cât este de simplu să vorbeşti despre răbdare, şi cât de greu este să dai dovadă de răbdare... Dacă oamenii ar avea de înfruntat numai un singur necaz în toată viaţa lor, atunci poate că ar şti să îi acorde toată atenţia cuvenită. Dar oamenii sunt sătui de necazuri, şi de aceea de cele mai multe ori pierd cununile pe care le-ar fi primit dacă ar fi fost mai răbdători.

Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea că precum pe mare vine val după val, furtună după furtună şi vânt după vânt, tot astfel şi în viaţă vine necaz după necaz, amărăciune după amărăciune, încercare după încercare. Şi numărul mare de necazuri îi îngenunchează pe oameni. Astfel, în loc să vrea ca Dumnezeu să le dea puterea de a înfrunta încercările, ei nu mai vor decât să iasă cât mai repede la liman.

Asta în cazul în care mai văd o ieşire din situaţia grea în care de află. De multe ori diavolul îi ispiteşte cu gânduri de deznădejde, şi chiar de hulă: De ce Dumnezeu a îngăduit să ajungem aici? În momentul în care omul are impresia că se află într-o situaţie din care nu are ieşire, mintea lui se întu ne că. Inima i se împietreşte, mânia şi frica îi sufocă sufletul. Omul simte că i-a ajuns cuţitul la os. Şi totuşi, dacă ar avea mai multă credinţă şi-ar da seama că deasupra tuturor încer că rilor vieţii stă Dumnezeu. Dumnezeu are puterea de a întoarce tot răul înspre bine. Există situaţii fără ieşire? Pen tru cel credincios, nu. Există situaţii în care mintea ome neas că nu vede nici o ieşire, aceasta este adevărat. Dar cel credin cios, lepădând nădejdea în propriile sale puteri, asteaptă cu nădejde mâna cea tare a Domnului. Cum zice Psalmistul: Unii se laudă cu căruţele lor, alţii cu caii lor, iar noi ne lău dăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru. Aceştia s-

au împiedicat şi au căzut, iar noi ne-am sculat şi ne-am îndreptat (Ps. 19, 8-9). Noi aşteptăm în ajutorul nostru mâna Dum ne zeului celui Viu, care nu ne va lăsa fără răspuns.

Cât despre Psaltire, cartea din care sute şi sute de ani mii şi mii de sfinţi s-au hrănit duhovniceşte citind din ea. Unii cu vioşi o ziceau pe dinafară, în fiecare zi. Cine are ochi găseşte în această carte răspunsuri la toate durerile sale: la atacurile vrăjmaşilor, la boală, la foame, la deznădejde. Citind Psaltirea, îşi va spune şi necazul, dar îşi va mărturisi şi do rinţa de a fi ajutat de Dumnezeu. Psaltirea este unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai creştinilor. Cei care au învăţat să soarbă mierea din Psaltire, care rostesc psalmii ca şi cum ei înşişi i-ar fi scris, multă mângâiere simt. Da, vă spun cu toată convingerea: mare greşeală faceţi dacă nu încercaţi să des co periţi Psaltirea. Pe mulţi i-a urcat spre cer, pe mulţi i-a călă u zit spre rai. Fireşte, nu este bine să începeţi să citiţi toată ziua din Psaltire, ca şi cum numai aşa puteţi spori duhovniceşte. Nu este bine ca vreo nevoinţă să fie făcută fără bine cu vân ta re de la duhovnic. Dar când primiţi binecuvântare, chiar şi nu mai pentru câte o catisma în fiecare zi, veţi vedea cum ince tul cu încetul sufletul ajunge să guste din liniştea cea ade vă ra tă şi din dragostea de Dumnezeu, dragoste care arunca o lumina nouă asupra tuturor clipelor vieţii.

Rugăciunea dă celui care se roagă puterea de a nu aban dona războiul duhovnicesc. Ea vindecă rănile sufletului. Cine nu se roagă se lasă copleşit de necazuri. Inima i se acoperă de riduri, devine rece. De fapt omul se închide în el însuşi, pune un zid între el şi lumea care îl înconjoară, ca să simtă cât mai puţin loviturile care vin din afară. Dar acest zid nu este trainic. Nu după multă vreme el va fi surpat de necazuri. Totuşi, bucuria şi liniştea nu se vor mai apropia de suflet. Sau mai bine zis se vor apropia, dar vor intra foarte foarte greu. Oamenii şi-au construit o carapace care să îi ajute să înfrunte necazurile, dar această carapace nu face altceva decât să le paralizeze sufletul.

Omul duhovnicesc nu are nevoie de astfel de ziduri artificiale. El are nădejdea că de fiecare dată Dumnezeu îl va ridica, îi va da noi puteri. De fiecare dată pune început bun. A ştiut să reziste în faţa unei încercări, Îi mulţumeşte lui Dum nezeu. Nu a ştiut să reziste, Îi cere iertare cu inima zdro bi tă şi se ridică din cădere. Pe credincioşi nu îi sperie că de ri le şi nu renunţă la lupta duhovnicească de teamă că vor fi ră niţi. Aici este unul dintre motivele curajului lor: oamenii du hov niceşti ştiu că Dumnezeu este Cel care îi tămăduieşte cu multă dragoste pe cei care aleargă la ajutorul Său. Nu există om fără păcat. Dar oamenii credincioşi ştiu să lupte împo tri va păcatului, şi lucrul acesta îi deosebeşte de ceilalţi. De căzut, cad şi unii, şi alţii. Dar credincioşii se ridică şi conti nuă lupta, ca şi cum căderea nici nu ar fi avut loc. Sau mai bine zis ca şi cum singurii care trebuie să ştie de cădere sunt duhovnicul care le dă iertare de păcate şi Dumnezeu, Cel care le primeşte pocăinţa.

Ne uităm în jurul nostru şi ce vedem? Oameni obosiţi, oameni frământaţi, oameni necăjiţi. De multe ori, chiar dacă încearcă să îşi ascundă durerea, omul de lângă noi suferă. Dar încearcă să îşi ascundă suferinţa. Nu rareori se întâmplă ca doi oameni să stea de vorbă, să zâmbească, să şi râdă, să spună că nu mai pot de bine. Dar aceasta numai din for ma li ta te. E o trăsătură a omului contemporan să poarte mască, să nu arate ce simte. Omul de astăzi nu mai ştie să înfrunte necazurile cu demnitate. Şi atunci, pentru a nu fi nevoit să recunoască faptul că este îngenunchiat de necazuri, că nu ştie să le înfrunte, el preferă să se închidă în el. Ceea ce comuni că altora nu are nimic de-a face cu ceea ce este în sufletul său. Ştiţi că sunt unii care vin la biserică, încearcă să pară cât mai

evlavioşi, dar când ajung la casele lor îşi dau arama pe faţă: dau frâu liber patimilor. Deşi la biserică sunt cât se poate de binevoitori cu ceilalţi, sunt aşa numai pentru a masca ce este de fapt în sufletul lor.

Oamenii nu se mai satură de atâta falsitate. Oamenii res piră de bunăvoie minciuna. Şi atunci când văd că cineva este altfel, atunci se simt atacaţi. Se unesc pentru a-l nimici pe cel care are curajul de a nu purta mască, pe cel care are cu rajul de a nu pactiza cu minciuna. Sunt oare fericiţi cei care poartă mască? Nu, sunt foarte trişti. Ei nu ştiu să se poar te natural, ei nu ştiu să simtă ce este frumos, ce este cu rat în viaţă. De ce se ridică împotriva eroilor care nu le îm păr tăşesc modul de viaţă? Pentru că aceşti eroi – că eroi sunt – arată că oricât ar fi de grea viaţa, durerile ei nu îl pot nimici pe om. Aceşti eroi sunt curaţi ca niste copii, au curăţia copiilor de care vorbeşte Evanghelia.

Pe cei care au uitat să fie copii nu îi acuzăm. Ci doar le arătăm că Dumnezeu le dă posibilitatea de a îndrepta lucru ri le. Oricum, masca nu o vor mai purta prea multă vreme. Ştiţi care este lucrul pe care cel mai mulţi dintre oameni îl pri mesc foarte greu? Moartea. Să spunem câte ceva despre moar te, despre momentul de maximă sinceritate în care ajun gem în faţa Dreptului Judecător.

Omul de astăzi nu vrea să mai audă vorbindu-se despre moarte. El, deşi ştie că nu va trăi veşnic în această lume, în cearcă să se amăgească, încearcă să uite că va muri. Toate la vremea lor, spune, fără să îşi dea seama că acum este vre mea să ne pregătim pentru moarte. În clipa în care un om se teme de moarte, se teme de întâlnirea cu Dumnezeu. Nu vor bim despre teama celor smeriţi, nici despre teama parintelui că îşi va lăsa copiii singuri pe lume, ci despre teama celui care se teme că Îl va întâlni pe Dumnezeu şi că toate castelele de nisip pe care le-a construit se vor dărâma. Omul îşi dă seama că pe Dumnezeu nu Îl va putea înşela. Dumnezeu este ade vă rul şi în El nu încape minciună. Asta îi sperie pe mulţi. Că va trebui ca ei să îşi părăsească măştile şi să dea socoteală pentru faptele lor. Pentru ei, moartea este cel mai mare necaz, moartea este sfârşitul. Pe lumea cealaltă nu se pot desfăta în patimi, pe lumea cealaltă nu îşi mai pot satisface pornirile păcătoase.

Dar pentru credincioşi moartea este o bucurie, este odihna în Hristos, este intrarea în curţile raiului. Creştinii se pregă tesc clipă de clipă pentru moarte. Nimeni nu poate spune că şi-a făcut porţia, nimeni nu poate spune că s-a pregătit prea mult. Toţi suntem în plină luptă. Şi cu cât am sporit duhovni ceşte, cu atât ne dăm seama de propria noastră cădere, cu atât vrem să ne pocăim şi mai mult.

O, dar lumea aceasta ne face ca uneori să suspinăm după intrarea în odihna veşnică, ne face să ne săturăm de desfrâul cu care ne presează. Mântuitorul a spus: Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va pre fa ce în bucurie. Femeia, când este să nască, se întristează, fiind că a sosit ceasul ei, dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deci şi voi sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va putea lua de la voi (Ioan 16, 20-22).

Viaţa noastră este pregătirea pentru naşterea sau mai bine zis pentru trecerea noastră în viaţa veşnică. Grea este pregă tirea pentru această trecere. Într-adevăr, lumea se bucură şi se veseleşte, lumea se desfată în fel şi chip. Iar cei care sunt ai lui Hristos plâng şi se tânguiesc. De ce? Pentru că văd în jurul lor atâta desfrâu, pentru că văd cum pierzania îi înghite pe ceilalţi. Dar tristeţea lor nu este deznădăjduită. Ei ştiu că vor ajunge la Hristos,

şi atunci nici măcar o umbră de tristețe nu va rămâne în inimile lor. Să păstrăm în inimile noastre întristarea cea dătătoare-de-viață, întristarea care ne ține departe de patimi. Şi să nu uitam că, oricât ar fi de mari suferințele, răsplata va fi pe măsură. Sfântul Apostol Pavel ne-a învățat doar că patimirile vremii de acum nu sunt vred nice de mărirea care ni se va descoperi. (Rom. 8, 18)

Cât despre moartea celor dragi nouă, nu mai avem timp să vorbim prea multe acum. Dacă ei au murit creştineşte, nu avem de ce să ne întristăm: au ajuns la odihna veşnică. Iar dacă ştim că au murit în păcate, dacă gândul ne spune că poate s-au dus în iad, nu trebuie să deznădăjduim. Nu avem noi dreptul de a fi judecătorii lor. Dar în clipa în care am căzut în deznădejde nu îi mai putem ajuta cu nimic. Trebuie să fim tari, să nu ne lăsăm biruiți de întristare şi să ne rugăm pentru ei. Până la sfârşitul vieții nu trebuie să uitam că ei au nevoie de rugăciunile noastre. Şi atunci când facem parasta suri pentru ei, să căutăm să fie cu adevărat mese de pomenire creştinească, şi nu mese la care ne îmbuibăm pântecele cu prietenii, părându-ni-se că aşa îi ajutăm pe cei adormiți. Noi, văzând că mor alții, să cugetăm la propria moarte. Oricât de grele ar fi necazurile prin care trecem, să nu uitam că la sfârşitul vieții vom da socoteala pentru felul în care le-am înfruntat.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că darul de a suferi este mai mare decât darul de a învia morții, pentru că facând cineva minuni, îi rămâne dator lui Dumnezeu, pe când dacă cineva suferă, acestuia Dumnezeu îi rămâne dator. Puține cu vin te despre suferință mai frumoase decât acesta s-au spus de-a lungul timpului. Cine înțelege acest cuvânt dovedeşte o mare înțelepciune duhovnicească. Dacă ne întrebăm pe noi înşine, sau dacă întrebăm pe oricine altcineva dintre cei pe care îi cunoaştem, ce este de preferat, să suferi sau să faci minuni, răspunsul primit va fi: să faci minuni. Toți am vrea să facem minuni, să înviem morții, să mergem pe ape, să transformăm apa în vin şi chiar în aur, dacă s-ar putea. Noi, oamenii, vrem ca viața să treacă cum ni se pare nouă că este mai bine. Am fi în stare să născocim tot felul de metode de a spori în viața duhovnicească. Dar Hristos nu i-a fericit pe făcătorii de minuni. Şi nici nu ne-a poruncit să facem minuni. Mântuirea noastră nu presupune facerea de minuni, ci cu totul altceva. Înseamnă a primi în toate voia lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur nu a spus că este mai mare darul de a suferi numai ca să aline necazurile celor aflați în sufe rință. Ci pentru că aşa este. Dar prea puțini am vrea să pri mim acest dar, prea puțini vrem să mergem pe calea crucii. Prea puțini vrem să primim crucea ca pe un dar. Încercăm să ne convingem că suferințele prin care trecem nu ne sunt de folos, că am fi mai sporiți duhovniceşte dacă nu am trece prin ele. Însă Dumnezeu ştie mai bine decât noi ce ne este de folos şi ce nu.

Ei, dar acum să vorbim putin şi despre modul în care îi pu tem ajuta pe cei din jurul nostru, pe cei care au nevoie de ajutor, dar nu ştiu unde să îl caute. Să vorbim despre muce nicia nesângeroasă.

Sfântul Antonie de la Optina ducea o viață de nevoință foarte aspră. Din cauza rugăciunilor lungi pe care le facea stând în picioare i se făcuseră nişte rani adânci, care îi provocau dureri foarte mari. Ajunsese chiar să nu se mai poa tă încălța şi nu mai putea veni la biserica, dar nu slăbea nevo in ța de la chilie, deşi din picioare sângele îi curgea şiroaie. Auzind că un frate se lenevea să vină la slujbă, Sfân tul Antonie l-a rugat cu multă dragoste să lepede obiceiul cel rău şi să facă ascultare. Dar fratele nu a ținut seama de rugăminți. În cele din urmă, sfântul a venit în chilia fratelui, s-a aşezat în genunchi şi l-

a rugat încă o dată să vină la biserică. În timp ce vorbea, sfântului i s-a scurs în chilie sângele care i se adunase în ghete. Înțelegând viața de nevoință a sfântului, fratele s-a pocăit şi a pus început bun mântuirii.

Pentru nişte creştini cu viață căldicică, cum sunt cei din zilele noastre, o asemenea jertfă pare imposibilă. Noi astăzi fugim de cea mai mică durere; când ne doare capul sau stomacul stăm duminica acasă, fiindu-ne prea greu să mergem la biserică. Suntem prea slăbiți pentru a ne ruga.

Iată că Sfântul Antonie însă, deşi sângele îi curgea din picioa re, nu şovăia să se roage lui Dumnezeu. Şi în momen tul când fratele i-a văzut sângele curs în chilie, a înțeles lupta sa duhovnicească şi şi-a dat seama că nici o durere nu este prea mare când este vorba de dobândirea mântuirii.

Ce să înțelegem de aici? Sfântul Antonie de la Optina se ruga atât pentru mântuirea sa, cât şi pentru a celorlalți oameni. Rugăciunea să era o adevărată mucenicie. Şi de aceea Dumnezeu îi asculta rugăciunile. Mulți s-au folosit de ele fără să ştie nevoințele sfântului. Or, acesta este un lucru foarte important: că pentru rugăciunile sale Domnul îi ajută pe alții.

Aici trebuie să ajungem şi noi: nu numai să nu fugim de încercările pe care Dumnezeu ni le trimite pentru mântuirea noastră, ci să fim plini de dragoste pentru aproapele şi să vrem şi să ne rugăm pentru mântuirea celorlalți. În momentul în care viața noastră devine jertfelnică, rugăciunile noastre devin mai puternice, şi Dumnezeu îi ajută mai mult pe cei pentru care ne rugăm. În momentul în care vrem să îi folosim duhovniceşte pe cei de lângă noi, în momentul în care ne ru găm pentru convertirea lor, diavolul nu va pregeta să aducă asupra noastră ispite. El vrea să ne descurajeze, vrea să îi lăsăm pe ceilalți să îi facă jocul.

Dar nu trebuie să ne descurajăm: singura soluție în aceste vremuri de apostazie aceasta este: să fim gata de jertfă, gata de nevoință. Vrem binele celor de lângă noi? Cuvintele noas tre pot să fie neiscusite, sau ceilalți pot refuza să le asculte. Dar cea mai bună cale de a-i ajuta este jertfa noastră. Să fim gata pentru a ne jertfi, prin mucenicie nesângeroasă, pentru binele celorlalți. Toți avem copii, părinți sau alte rude, prie teni sau cunoştințe pe care diavolul îi ține departe de Bise ri că. Cu toți avem momente în care inimile noastre suferă pen tru rătăcirile acestora. Avem un leac: jertfa noastră. Să fim gata să ardem ca nişte lumânări. Şi Domnul va vedea şi va primi jertfa noastră. Şi chiar dacă unii dintre cei pentru care ne rugăm se vor încapățâna să rămână departe de Hristos, Dumnezeu va întoarce asupra noastră binecuvântările Sale. Nici o rugăciune nu rămâne fără răspuns. Şi încă un lucru: să nu căutăm nevoințe peste puterile noastre. Să nu imităm fără socoteală nevoințele marilor sfinți pentru a-i ajuta pe cei de lângă noi. Nu toți putem răbda nevoințe ca ale Sfântului Antonie de la Optina. Nici Dumnezeu nu ne cere aşa ceva. Ci toate să le facem cu îndrumarea duhovnicului. Aşa vom fi pe drumul cel bun. Şi facând în fiecare zi canonul primit – să zicem două catisme din Psaltire –, suntem mai bineplăcuți Domnului decât dacă am face de capul nostru şi plini de mân drie întreaga Psaltire. Jertfa noastră este mai curată atunci când facem mai puțin cu binecuvântarea duhovnicului, decât dacă facem mult de capul nostru.

Şi să nu căutăm noi necazurile şi încercările. Dacă ducem lupta cea bună, diavolul nu va întârzia să ridice război asupra noastră. Deci să nu căutăm noi încercările. Să nu ne credem eroi şi apoi să cădem la pământ. Ci, atunci când Dumnezeu îngăduie să fim ispitiți, să răbdăm cu nădejdea că până la urmă încercarea va trece.

Ei, dar am început acest cuvânt vorbind despre rețeta izbă vi rii de necazuri şi am sfârşit prin a vorbi nu numai despre răbdarea încercărilor trimise pentru mântuirea noastră, ci şi a ispitelor pe care le ridică diavolul asupra celor care se roagă pentru binele aproapelui. Să nu uităm că în rai nu putem ajun ge fără ispitiri şi încercări. Sfântul Dimitrie al Rostovului zicea: Toți sfinții şi-au petrecut viața în necazuri şi mâhniri, în suferințe, răbdând prigoniri; vrei ca tu singur să rămâi fără nici o suferință şi mâhnire? Oare numai tu singur vrei să fii din numărul aleşilor lui Dumnezeu, nedorind să rabzi nimic? Să nu fie!

Da, iubiților, nu putem fi noi singurii care să ajungem în rai fără necazuri şi fără suferințe. Acesta este adevărul. Ceea ce putem face noi este să răbdăm aceste încercări cu nădejdea în Dumnezeu, şi aşa vom dobândi cununa. Aduceți-vă aminte marturia Sfântului Ioan Gură de Aur: Din nimic nu avem noi mai mult de câştigat decât din suferințe şi pătimiri. Şi nu uitați cuvintele pe care ni le-a spus Însuşi Domnul: În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33).

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, rân du ieş te precum ştii mântuirea noastră. Dăruieşte-ne să căutăm în toate voia Ta şi să lepădăm de la noi toată pofta şi grija cea lumească. Întăreşte-ne cu harul Tău ca să mergem pe drumul cel bun, ca să primim cu înțelepciune toate încercările care se vor abate asupra noastră şi să trăim acoperiți de puterea Ta cea dumnezeiască în toate zilele vieții noastre. Amin.

Scrisoare către cel ce suferă

Iubitul meu frate în Hristos,

Citeşti acum o scrisoare de la cineva pe care nu îl cunoşti, dar care s-a rugat pentru tine, s-a rugat să treci cu bine prin această încercare pe care a îngăduit-o Dumnezeu.

De ce îți scriu? Din mai multe motive. În al doilea rând pentru că atunci când am trecut prin anumite încercări, mi-a venit să urlu de durere şi de singurătate. Mi se părea că pe ni meni nu interesează suferința mea, că fiecare îşi vede de viața sa şi că există un zid care îi desparte pe oameni. Mi s-a părut că nu este drept să fie aşa, că dacă ne numim creştini ar tre bui nu numai să ne veselim cu cei ce se veselesc, căci aceasta o fac şi păgânii, ci şi să plângem cu cei ce plâng.

În primul rând îți scriu pentru că mi-aş dori să fiu alături de tine în încercarea prin care treci. Poate ți se pare ciudat acest lucru, ca un om care nu te cunoaşte să vrea să îți fie ală turi. Dar, după ce am suferit foarte mult în viață, în inima mea a apărut un fel de solidaritate cu toți cei care suferă. Nu e vorba de milă, nici de compasiune. E o formă de dragoste.

M-am bucurat să aflu că această dragoste au avut-o față de întreaga lume, dar la măsuri inimaginabil mai mari, toți sfinții. Cineva spunea că un călugăr adevărat este cel care se roagă şi suferă pentru întreaga lume. La mine nu e vorba decât de o dorință de a fi alături cu cei care suferă, mai mult sau mai puțin decât am suferit eu, şi cărora nimeni nu le spune vreun cuvânt de mângâiere.

Poate că eşti înconjurat de prieteni sau de rude pe care le simți aproape. Atunci nu mai citi această scisoare. Nu poate decât să pălească în fața dragostei celor de lângă tine. Scri soarea aceasta este pentru cei care suferă în singurătate.

Şi ție, celui care o citeşti până la capăt, să ştii că îți scriu cu lacrimi în suflet. Chiar dacă ochii mei sunt uscați, inima mea lăcrimează pentru tine. Nu sunt figuri de stil, nu e literatură. Ci e mărturisirea unei dureri, că tu poți fi singur.

Cine sunt eu să mă amestec în viața ta? Nimeni. Şi totuşi sunt un suflet. Pe care îl doare tare faptul că deşi pământul este plin de oameni, totuşi mulți se simt singuri. Ştii, măcar cu un lucru mi-aş dori să rămâi din scrisoarea mea. Că dacă pe un străin care nu te cunoaşte, care nu ştie frumusețea care se ascunde în sufletul tău, care nu ştie ce comori se ascund în spatele carapacei în care te ascunzi, îl doare că suferi şi ar vrea să îți fie alături, deşi fizic aceasta este imposibil, atunci cu atât mai mult Dumnezeu vrea să îți fie aproape. Dum ne zeu ne scrie de când ne-am născut că ne iubeşte, numai că une ori nu avem ochi să citim cuvintele Sale.

Trăim în deşertul secolului XXI. Oamenii trăiesc fiecare după propriile pofte, fără să mai vadă în ceilalți decât nişte obiecte de care să se poată folosi. Nu generalizez, sunt şi excep ții, dar despre ele îți voi scrie mai jos. Vechea con sta tare – "Cel mai bun prieten al omului este câinele" – se referea la faptul că oamenii, în afara semenilor lor, pot găsi în câine un prieten devotat. Mai bine zis un slujitor devotat. Dar astăzi, pentru mulți oameni câinele a devenit cel mai bun prieten, mai apropiat decât rudele sau decât ceilalți semeni.

De ce? Pentru că semenii nu prea mai sunt capabili să în tre țină o relație dezinteresată, pentru că în zilele noastre în spatele multor prietenii stau ascunse diferite interese. Unii se îm prietenesc pentru a obține anumite lucruri, iar alții, mai orbiți de patimă, nu se dau în lături chiar să se căsătorească din interes.

Proverbul “prietenul la nevoie se cunoaşte” s-a trans for mat în “prietenul la nevoie te cunoaşte”, adică “prietenul când are nevoie de tine îşi aminteşte că te cunoaşte”. Trist, dar adevărat. Pentru mulți prietenia este un schimb: “ți-am dat una, dă-mi alta”. Cred că n-ar fi de mirare să asistăm la târgul de prieteni.

Mă doare că eşti singur. Ştii, deşi rana inimii mele s-a vin decat, urma ei a rămas. Şi aceasta mă îndeamnă să îți scriu. Nu am de gând să fiu moralist, să vin cu rețete de fericire ime diată. Nu am de unde să îți procur rețeta fericirii necon di ție nate, şi nimeni nu o are; ceea ce se prezintă uneori cu aceas tă etichetă este doar un drog cu efect trecător.

Am de gând însă să îți mărturisesc că am descoperit o cale prin care suferința capătă sens, prin care roadele suferinței sunt dulci, o cale pe care, oricât ți-ar fi de greu să mergi, nu eşti singur. Te rog să primeşti această scrisoare ca şi cum nu ar fi scrisă decât pentru tine. Cum, vei spune, doar o citeşte mai multă lume? Da, dar ceilalți nu ştiu câtă durere se ascunde în su fle tul tău. Fiecare îşi ştie propriile dureri, nimeni nu le ştie pe cele ale altora. Nici eu nu am de unde şti prin ce treci tu acum. Dar ştiu un lucru: că dacă ți-ar fi bine, atunci nu ți-ai pierde timpul să citeşti această scrisoare.

Încep prin a-ți spune că Dumnezeu te iubeşte. “Da, vei spune, secretul acesta îl ştie toată lumea”. Tocmai asta încerc eu să îți spun, că nu îl ştie toată lumea. De fapt, cu gura mulți spun asta, şi o repetă cu uşurință. Dar de crezut o cred numai atunci când au de toate şi le este bine. A crede că Dumnezeu te iubeşte nu e acelaşi lucru cu a constata că ai ceea ce vrei la un moment dat, ci înseamnă a crede că tot ceea ce ți se în tâm plă în viață ți se întâmplă cu îngăduința Celui care vrea să te mântuieşti.

În momentul în care înțelegem că Dumnezeu ne iubeşte nu mai suntem singuri, scăpăm de această fiară a singurătății care vrea să ne doboare sufletul.

Dumnezeu te iubeşte... cuvinte care riscă să te plicti seas că, pentru că atâtea şi atâtea secte repetă această propoziție numai ca să câştige prozeliți. Parcă şi preoții se sfiesc să le mai re pe te tocmai pentru a nu se asemăna cu sectanții. Dar cu vinte le acestea, “Dumnezeu te iubeşte”, aparțin Bisericii. Tocmai pentru că Mirele Bisericii, Domnul nostru Iisus Hris tos, le-a rostit şi le rosteşte celor care au înțeles că, “în zilele lui Ponțiu Pilat”, El S-a răstignit şi pentru noi. Nu mărturisim aşa când spunem “Crezul”: “Şi S-a răstignit pentru noi”, pentru că ne iubeşte, pentru că vrea să ne mântuim şi să ne bucurăm în vecii vecilor de dragostea Sa?

Ştii, unii oameni au o credință bolnavă, adică primesc în vă țătura Bisericii pe bucățele. Adică sunt în stare să primeas că toată învățătura despre Sfânta Treime, despre Sfânta Li turghie, dar găsesc tot felul de scuze pentru a justifica faptul că nu merg Duminica la biserică. Sau cred că Dumnezeu îi iubeşte pe oameni, dar nu vor să priceapă că Dumnezeu nu îi iubeşte numai “în general”, ci şi în “particular”. Le este uşor să creadă predaniile despre a doua Venire a Mântuitorului, dar le este greu să înțeleagă că şi pe ei îi iubeşte Dumnezeu.

Sunt gata să vorbească despre cât de mult îi iubeşte Dumnezeu pe oameni, pe alții adică. Pe vecinii, pe rudele lor, pe prietenii sau chiar pe duşmanii lor. Dar că îi iubeşte pe ei înşişi le este aproape cu neputință să înțeleagă. Se consideră prea mici, prea neimportanți pentru aceasta. Dar Făcătorul nostru are alte criterii după care îi judecă pe oameni şi în fața Sa nimeni nu este trecut cu vederea. Cineva spunea că este la fel de grav să te îndoieşti de faptul că Dumnezeu te iubeşte ca şi să te îndoieşti de fecioria Maicii Domnului.

Fireşte, cei care tăgăduiesc fecioria Maicii Domnului sunt nu miți eretici şi sunt vrednici de osândă. Dar cei care tăgă du iesc dragostea lui Dumnezeu față de oameni cum ar trebui să fie numiți?

Cred că tot un fel de erezie este a nu crede că Dumnezeu te iubeşte, pentru că aceasta înseamnă a te îndoi de faptul că Hristos S-a răstignit din dragoste pentru neamul omenesc. Oricum, chiar dacă nu este vorba de o erezie clasică, este vorba desigur de o înşelare.

Tu spui că Dumnezeu te iubeşte, şi totuşi eşti singur cu necazul tău. Vezi contradicția? Nu spun că este uşor să simți dragostea lui Dumnezeu în astfel de momente, ci doar că poți încerca aceasta. Dumnezeu este alături de tine şi dacă eşti convins de aceasta, şi dacă nu eşti. Tu trebuie să îi deschizi uşa. Şi uşa aceasta are un mâner: rugăciunea. În momentul în care înțelegi că Dumnezeu nu are cum să te părăsească, pentru că te iubeşte, pasul firesc este să Îl chemi în casa ta, în sufletul tău.

Rugăciunea aceasta este esențială. Nu am cum să îți dau vreo formulă magică prin care să Îl chemi. Doar Dumnezeu, fiind atotputernic, nu poate fi obligat să vină prin nici o formulă magică. Cei care folosesc astfel de formule primesc vizita musafirului nepoftit, adică a diavolului.

Dumnezeu vine atunci când Îl chemi cu inimă frântă şi smerită, când Îl chemi cu dragoste şi cu convingerea că te ascultă. Tu poate vroiai să îți "vorbesc" despre izbăvirea de necazuri, şi eu îți "vorbesc" despre rugăciune. Este normal.

Primul lucru pe care trebuie să îl facem atunci când trecem printr-o încercare este să Îi cerem lui Dumnezeu puterea de a o depăşi. Şi cu cât şovăim să ne rugăm, cu atât ajutorul dumnezeiesc întârzie să se arate. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie conştienți de propria neputință şi să îi ceară ajutorul. Dacă Dumnezeu ne-ar ajuta automat, fără ca noi să îi cerem aceasta, atunci care ar mai fi rostul încercărilor? Omul ar trece prin încercări ca un martor exterior al capri cii lor vieții, ca un obiect care nu participă la desfăşurarea evenimentelor.

Este extrem de important ca în fața fiecărei încercări să ne simțim ca pe un câmp de luptă. Putem fugi sau putem lupta până la ultima picătură de sânge. Diavolul vrea să fugim, să pierdem cununa.

Important este să încercăm să ieşim biruitori din fiecare încercare prin care trecem cu îngăduința lui Dumnezeu. Dacă refuzăm lupta, nimeni, niciodată, nu ne va putea da înapoi cu nuna de care ne lipsim. Trebuie să fim propriii noştri eroi, şi să avem curajul de a ne lupta cu greutățile.

Să ştii că Dumnezeu are eroi care sunt mult mai vrednici de laudă decât cei din cărțile de istorie. Dumnezeu are eroi care se luptă cu propriile patimi, care se luptă cu legiuni de diavoli şi pe care lumea nu îi cunoaşte. Şi mai are Dumnezeu eroi care, mergând tot pe calea sfințeniei, se luptă cu încercările vieții.

Creştinii adevărați sunt astfel de eroi. Să ştii că nimic nu este mai străin unui suflet creştin decât lipsa de eroism. Să nu exagerez. Puține însuşiri îi sunt atât de fireşti creştinului cât îi este curajul. Sfântul Apostol Pavel prezenta lupta duhovnicească pentru dobândirea raiului ca pe o luptă clasică, în care luptătorii au arme, scuturi şi tot ceea ce le mai trebuie.

Împărăția Cerurilor nu se dobândeşte cu uşurință. Hristos nu i-a fericit pe cei comozi sau pe cei ghiftuiți. Hristos i-a fericit pe cei ce plâng, pe cei ce rabdă tot felul de necazuri pentru a ajunge la odihna veşnică. Doar ştii şi tu asta. Şi dacă nu toți oamenii sunt

frumoşi, dacă nu toţi oamenii sunt genii, în schimb toţi creştinii sunt eroi. Mai exact devin eroi în războiul duhovnicesc, fiind întăriţi de puterea dumnezeiască. Poate vei spune: "Da, dar eu sunt o fire mai slabă, Dumnezeu nu ne-a făcut pe toţi la fel de puternici".

Dar chiar dacă nu ne-a făcut la fel de puternici, ne-a dat şi ne dă fiecăruia dintre noi puterea de a face faţă greutăţilor. Întotdeauna încercările sunt cu o picătură mai uşoare decât limita maximă pe care o putem suporta fiecare. Şi, vorbind simplu, când cineva care are limita maximă de 40 de "kilograme" de suferinţă rabdă fără să crâcnească o încercare de 39,9 "kilograme" atunci este mult mai "erou" decât cel care are limita maximă de 45 de "kilograme", dar duce crâcnind o încercare de 40 de "kilograme".

Eroismul se stabileşte în funcţie de puterea de rezistenţă a fiecăruia, pe care numai Dumnezeu o ştie. Şi în momentul în care ne plângem că încercările ne-au copleşit afirmăm fără să ne dăm seama că Dumnezeu a greşit îngăduind să fim ispitiţi peste puterile noastre.

Ai grijă să nu cazi în aceeaşi cursă. Pe mulţi diavolul i-a aruncat în deznădejde cu această cugetare: că Dumnezeu nu ţine cont de neputinţele noastre. Nu aş vrea să te smintesc dacă ţi-aş spune că, în urmă cu ani de zile, am fost ispitit de gândul sinuciderii. Eu sunt orfan de mamă de la paisprezece ani şi am avut o copilărie marcată de acest lucru. Când m-am apropiat de Biserică, pe la 18 ani, am avut nădejdea că voi intra într-un spaţiu deosebit, într-o comunitate ai cărei membri sunt plini de dragoste unul pentru celălalt. Într-un interval de timp în care îmi era rău de foame (pentru că acasă nu primeam destulă hrană), am început să slăbesc din ce în ce mai mult. Toată lumea, la biserică: "Vai, ce ai slăbit! Ce e cu tine?". Fiindu-mi din ce în ce mai rău, ameţelile fiind din ce în ce mai dese, m-am hotărât să le spun care este situaţia. Nu am cerut nimănui nimic, dar speram că se va găsi un suflet de creştin care să mă ajute. Mă cunoştea multă lume, din moment ce vindeam cărţi religioase după slujbă (aveam o tarabă în curtea bisericii, dar nu aveam nici un venit, căci nu puneam adaosuri la cărţi; vindeam cărţi pur şi simplu pentru că simţeam nevoia de a-i ajuta pe alţii, o nevoie asemănătoare cu cea de a-ţi scrie ţie).

Am aşteptat multă vreme să mă ajute cinva, dar degeaba. Când, spunându-i părintelui paroh de tulburarea prin care trec, am primit sfatul de a mânca pâine cu apă, ca să îmi treacă foamea, am simţit că înnebunesc.

Eu de-abia mă ţineam pe picioare, şi părintele îmi spunea să rezist cu pâine şi apă (în condiţiile în care organismul meu nu îşi revenise din starea de slăbiciune provocată de o asceză foarte aspră din perioada în care credeam că aurul spiritual este aurul Orientului Îndepărtat). Mi s-a părut că toată cre din ţa creştinilor din parohie era o mascaradă. Ştiu, nu trebuia să judec pe nimeni, dar îmi era foarte greu să nu judec. Unii veneau cu maşini foarte scumpe, căci aveau o situaţie ma te rială bună. Şi totuşi, dacă erau creştini, de ce nu mă ajutau? Mai ales că îmi trebuia foarte puţin.

Mi s-a făcut la un moment dat atât de scârbă de făţărnicia lor încât m-am gândit să mă sinucid. Nu mai voiam să trăiesc într-o lume cu astfel de oameni. Voiam să las ca ultim me saj cuvintele: "E vina voastră, a celor care vă consideraţi creştini...".

Bine că m-a ferit Dumnezeu de aşa o prostie. Mi-am dat seama că scăpam de răutatea oamenilor şi intram pe mâna dracilor care m-ar fi chinuit veşnic pentru păcatul sinuciderii. Mi-am dat seama că necazul prin care treceam avea un rost, şi m-am rugat Domnului să îmi dea puterea să îl îndur şi să nu îngăduie să fiu covârşit de slăbiciune.

Încercarea aceea a trecut. Din ea am înțeles că nu merită să cad în deznădejde atunci când ceilalți nu se poartă creştineşte. Şi mai ales că ispita, oricât ar fi de grea, nu este mai grea decât poți duce.

Pentru mine a fost un mare semn de întrebare: cum au pu tut unii creştini să fie atât de nepăsători față de suferința unui frate de-al lor? Din citirea Vieților Sfinților îmi formasem o cu totul altă imagine despre comunitatea creştină. Şi totuşi, realitatea era foarte tristă. Mi-am dat seama că mulți oameni se îndepărtează de Biserică tocmai din cauza comporta men tului smintitor al unora dintre creştini. Şi în situația în care m-am aflat nu putea nimeni să spună că nu ştie că îmi este rău. Din moment ce mă întrebau mulți dintre ei de ce sunt atât de gălbejit la față, dacă nu cumva sunt bolnav, de ce nu mă hrănesc mai bine, este evident că aspectul meu fizic exprima starea în care mă aflam.

Am sărit puțin de la rugăciune la dragostea semenilor. Te rog să mă ierți. Acum, după ani de zile, privesc încercarea aceea cu bucuria unui examen pe care l-am câştigat. Cu toate momentele de slăbiciune prin care am trecut, singurul la care am aflat alinare a fost Dumnezeu. Uneori mă gândesc că dacă nu aş fi trecut prin încercarea respectivă şi aş fi avut parte numai de momente frumoase, aş fi pierdut tocmai ceea ce consider că am mai de preț: dragostea față de Dumnezeu. De fapt nu aş fi pierdut-o, ci s-ar fi împuținat. Aşa, ştiind că e trecută prin focul încercărilor, o păstrez ca pe o comoară şi încerc să o tot înmulțesc.

Privind în urmă, caut parcă să găsesc explicații indiferen ței celor care nu m-au ajutat. Poate că erau prea prinşi cu problemele lor. Poate că le era greu să creadă că acasă nu primeam destulă hrană. Poate că aşteptau să le cer mai insistent ajutorul. Nu ştiu. Dar un lucru îmi este clar: creştinii de astăzi nu mai sunt cei din vechime.

Şi atunci, ce este de făcut? Să părăsim credința creştină? Să trăim în patimi? Nu. Oricât de mare ar fi apostazia unora, oricât de puțin ar ține alții seama de poruncile Evangheliei, ni meni nu ne poate împiedica să mergem pe calea mântuirii. Cu poticniri, cu căderi, cu ridicări. Cât despre ceilalți, nu avem de unde şti când vor pune început bun. Dacă nu au pus deja. Dumnezeu vrea să ne mântuiască pe toți, nu numai pe unii.

Oricum, nu susțin că toți creştinii zilelor noastre sunt reci la inimă. Am cunoscut mai apoi creştini care ştiau ce înseamnă dragostea de aproapele. Am locuit o vreme la nişte prieteni, soț şi soție. Eu eram bolnav, suferam de o boală la plămâni. Ei mi-au fost alături cu multă dragoste. La un moment dat, pentru masă nu mai era decât un singur ou. M-am gândit că într-o asemenea situație, cu trei guri şi un singur ou, situația era de plâns.

Dar soția prietenului meu, foarte natural, a împărțit oul în trei şi am început să mâncăm. A fost unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea. Nu avea oul vreun gust aparte, dar dragostea prietenilor m-a făcut fericit. Am simțit că şi în zilele noastre porunca evanghelică de a-ți iubi semenul mai este luată în serios.

De ce îți vorbesc despre oul acela? Pentru că este unul dintre argumentele cele mai simple pe care ți le pot aduce ca să înțelegi că specia creştină rezistă încă, deşi pare pe cale de dispariție. Mi s-a întâmplat să mai cunosc mulți oameni deo se biți, creştini adevărați, care m-au convins de acest lucru. Dacă atunci când nimeni de la biserica aceea nu m-a ajutat aş fi cunoscut câțiva dintre creştinii pe care îi cunosc astăzi, aş fi depăşit foarte uşor acel moment. Cu siguranță ei m-ar fi ajutat.

Revin acum la rugăciune. Ne aflăm deci pe câmpul de luptă. Duşmanul ne-a atacat, încercarea ne stă înainte. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să cerem întăriri. Adică, să ne rugăm.

De rugat, mulți se roagă în astfel de momente. Dar rugă ciu nile multora par a nu fi ascultate. Pentru că mulți se roagă cu formalism. Prea puțini își dau seama ce lucru extraordinar este rugăciunea. Te pune în dialog cu Dumnezeu. Dacă în fața celor care se roagă ar sta un rege, atunci atenția lor ar fi solicitată la maxim. Rare sunt momentele în viață când poți vedea de aproape un rege. Dacă înaintea lor ar sta cine ştie ce mare actor, ar sta ca hipnotizați. Dar când stau la rugăciune şi înaintea lor stă Însuşi Dumnezeu, oamenii se plicitisesc repe de şi vor să termine cât mai repede rugăciunea. O astfel de rugăciune are însă puține şanse să fie ascultată.

Gândeşte-te la semnificația cuvintelor "cu inimă zdro bi tă". Câți se mai roagă aşa? Mulți parcă dau comanda unui chelner atunci când se roagă. "Doamne, fă aşa şi aşa". Dar când zicem "Tatăl nostru" nu ne rugăm "facă-se voia noas tră", ci "facă-se voia Ta"! Asta este important atunci când ne rugăm: să cerem puterea de a face voia lui Dumnezeu, de a trece cu bine prin toate încercările pe care le-a îngăduit El. Şi, la vremea cuvenită, vom afla uşurare.

De multe ori nouă ni se pare că am suferit destul. Dar suntem noi în măsură să cântărim aceasta? Avem noi balanța care să Îl vădească pe Dumnezeu că a greşit, amânând prea multă vreme ajutorul? Nu.

Asta trebuie să faci acum. Să te rogi plin de nădejde. O ru găciune făcută cu necredință, cu senzația inutilității, nu poate fi primită de Dumnezeu. Ar suna cam aşa: "Doamne, eu acum am nevoie de ajutor. Dar mă îndoiesc că Tu vezi asta sau, chiar dacă vezi, mă îndoiesc că mă vei ajuta". Aceste cuvinte sunt mai degrabă de hulă decât de rugăciune.

Roagă-te, roagă-te, roagă-te. Şi Dumnezeu te va întări. Dacă ai evlavie la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, roa gă-te ei şi te va acoperi cu preasfântul ei Acoperământ. De multe ori mă rugam ei şi îi spuneam: "Vezi că eu nu am o mamă pe pământ care să îmi aline sufletul. Ajută-mă tu, că îmi este tare greu". Şi răspunsul nu întârzia să apară. Chiar dacă mie mi se părea uneori că întârzie.

Sunt mii şi mii de oameni pe care i-a ajutat. Pe unii i-a ajutat făcând minuni mari, care au uimit lumea, şi care sunt scrise în cărți. Dar a făcut mult mai multe minuni despre care nu scrie nicăieri. I-a ajutat pe unii să îşi găsească loc de muncă, pe alții să aibă linişte în familii, pe alții i-a izbăvit de grele boli. Şi a făcut-o în aşa fel încât cei necredincioşi pot spune că au fost banale întâmplări, că s-au datorat norocului. Dar noi ştim că nu există noroc. Că tot binele din viața noastră este rânduit de Dumnezeu.

Nu numai Maicii Domnului să te rogi. Ci mai ales sfin ți lor la care ai evlavie şi îngerului tău păzitor. Roagă-te, şi vei simți că toată Biserica Cerească este alături de tine.

Totuşi, nu vreau să crezi că rugăciunea anulează încer că ri le. Sfinții care se rugau neîncetat lui Dumnezeu nu au avut o viață lipsită de încercări. Ci dimpotrivă. Dar în fiecare dintre aceste încercări ei se rugau să primească de la Dumnezeu răbdare şi putere. Ba uneori chiar cei ajunşi pe înalte culmi duhovniceşti aveau de înfruntat ispite foarte mari, în care nu mai simțeau prezența harului dumnezeiesc şi lupta le era foar te grea. Prin astfel de războaie au dobândit cununi de mare preț, pentru astfel de încercări au primit daruri peste daruri.

Mare este răbdarea... Pentru că Dumnezeu nu trimite aju to rul imediat după ce i se cere aceasta. Rugăciunea nu lucrea ză magic, "hocus-pocus" şi vine uşurarea. De multe ori Dum ne zeu, văzând că oamenii nu se lasă pradă deznădejdii, că sunt creştini adevărați, îngăduie ca ispitele să îi mai încerce o vreme. De aceea este importantă nu

numai rugăciunea. Ci şi răbdarea, care lucrează ca o rugăciune tăcută. Formularea aceasta mi se pare foarte potrivită: răbdarea este o rugăciune fără cuvinte.

Omul aflat în necazuri este permanent ispitit de vrăjmaş în diverse feluri, doar-doar o renunța la suferință. Şi omul care rabdă fără să crâcnească se roagă tainic: "Doamne, Tu vezi neputința mea. Eu nu mai am putere să mă mai lupt. Spriji neş te-mă până la capăt şi întăreşte-mă ca să nu mă las înşelat de cursele vrăjmaşului".

Nu vreau să las impresia că îți scriu ca şi cum aş fi iscusit în lupta cu necazurile şi ți-aş da sfaturi "de sus". Deloc, ba chiar îmi cunosc neputințele şi mă întreb dacă este firesc ca un om atât de slab ca mine să îți scrie. Dar îți scriu din nevoia sufletească de a fi alături de tine. Încercarea în care te afli va trece şi vei avea timp să citeşti mai mult despre răbdare şi despre lupta împotriva vrăjmaşului în cărțile Sfinților Părinți. Acolo este aurul. Acolo găseşti tot ce îți trebuie şi poate că după ce vei citi scrierile lor rândurile mele o să ți se pară stu pi de şi fără folos. Primeşte-le ca pe nişte flori, chiar dacă se ofi lesc repede. Măcar câteva clipe le poți simți parfumul. Iar când vei avea flori puse în ghiveci, flori care rezistă vreme în delungată, într-adevăr nu va mai avea rost să îți aduci amin te de ceea ce ți-am scris.

Eu cred m-aş fi bucurat să primesc o astfel de scrisoare. Uneori, citind din scrierile Părinților despre răbdare, mi se părea că aş avea nevoie ca cineva să îmi spună: "Da, astăzi sunt perfect actuale. În lumea modernă în care nimeni nu mai are răbdare în fața necazurilor, în care atât de des oamenii ridică pumnii încleştați spre cer, trebuie să Îl rugăm stăruitor pe Dumnezeu să ne dea acest dar".

Îți voi scrie acum puțin despre aceste atacuri ale vrăj ma şu lui care se asociază diferitelor necazuri. În momentul în care cineva suferă, are un echilibru interior uşor de zdrun ci nat, parcă nu mai este stăpân pe el însuşi. Fără o credință puter ni că îi este foarte greu să reziste curselor diavolului.

Un tânăr care a picat examenul de admitere la facultate este uşor de atras pe drumul beției. O fată rămasă orfană de părinți este uşor de atras în patima desfrâului. Este singură, are nevoie de înțelegere, şi în numele unei îndoielnice prie te nii se găseşte uşor câte un tânăr care să îi ofere consolare nu numai sufletească, ci şi trupească.

Vrăjmaşul nu atacă direct cu patima, ca să nu îi dea celui ispitit posibilitatea de a observa lanțurile patimii şi de a în cer ca să scape de ele. El atacă treptat, astfel încât cel ispitit să aibe impresia că îşi manifestă liber pornirile lăuntrice. Pe fecioară nu o ispiteşte direct cu cine ştie ce orgii sexuale, ci o ia încetul cu încetul. Mai întâi nişte îmbrățişări pătimaşe, apoi sărutări "nevinovate" şi apoi manifestarea "dragostei adevă ra te": pierderea fecioriei. Multe fete şi-au pierdut fecioria tocmai datorită faptului că ispita trupească a coincis cu un moment de dezechilibru interior. După ce momentul respectiv a trecut şi dezechilibrul a fost depăşit, fata a rămas femeie. Şi nu mai poate da timpul înapoi.

Cei prinşi în astfel de curse încearcă uneori să mascheze faptul că au conştientizat înfrângerea. Aceasta este a doua victorie a diavolului. Pentru că după ce i-a atras pe oameni în păcat face tot ce îi stă în putință pentru a-i ține departe de pocăință. În loc ca omul să aibă tăria să îi ceară lui Dum ne zeu iertare pentru căderea sa, preferă să persiste în greşeală. Şi aşa se leagă din ce în ce mai tare cu lanțurile vrăjmaşului.

Desfrâul sau beția sau consumul de droguri sunt nişte pa timi uşor de observat. De multe ori însă diavolul se mulțu meş te ca celor aflați în necazuri să le inspire gânduri de mân drie, care sunt mult mai greu de observat ("Ia uite cât de grele sunt necazurile şi ce

bine rezist”), sau gânduri de supe rio ritate față de ceilalți. Mândria se oferă a fi un bun suport moral împotriva deznădejdii.

Voi trece acum la unul dintre cele mai fierbinți puncte ale discuției despre suferință. Ştii de ce consideră că suferă mare parte dintre cei care dau acatiste peste acatiste la biserică? Din pricina farmecelor. Un părinte mi-a spus că acatistele pe care le primeşte cel mai des sunt cele pentru dezlegarea de farmece. Neştiind cum vezi tu acest subiect, şi considerând că este extrem de important pentru viața ta să nu cazi în cap ca na în care cade multă lume, îți scriu câteva rânduri.

Mulți vin la biserică să li se facă dezlegări de farmece de oarece “le merge rău”. Nu vor să se spovedească, dar vor să li se citească acatiste. Să ne referim la un caz general: un om căruia i s-au făcut farmece vine la preot să i se citească acatiste. Dar acatistele nu au nici o putere, sau aproape nici o putere, câtă vreme omul respectiv trăieşte în patimi. Din moment ce el însuşi devine rob diavolului prin patimi, până nu îşi curăţeşte sufletul prin spovedanie nu are cum să afle izbăvire. Diavolul ştie aceasta şi de aceea nu se teme. Pentru că după ce i se citeşte acatistul la biserică omul revine la patimile sale şi e din nou în puterea întunericului.

Abia după ce omul se spovedeşte acatistele îl pot ajuta. Dar şi atunci cel mai mult îl pot ajuta Moliftele Sfântului Vasile sau Sfântul Maslu.

Abia acum te va interesa ceea ce scriu despre farmece. Pentru că mă voi referi la cei care numai îşi imaginează că suferă din acest motiv. Datorită apostaziei contemporane, vedem că răsar o sumedenie de vrăjitoare, cele mai multe spu nând că fac magie albă. Dar dracii nu sunt de două feluri, sunt negri. Aşa şi vrăjitoarele. Oricine merge la ele merge la dia vol. De când aceste diavolițe apar tot mai des pe posturile de televiziune, de când presa le acordă atenție, a apărut psihoza farmecelor. Mulți oameni, cum trec printr-un necaz, dau fuga la preot să li se citească un acatist pentru izbăvire de farmece.

Puțini dintre ei vor să se şi spovedească. De parcă preotul ar avea puterea să le schimbe viața în bine indiferent dacă ei trăiesc sau nu în păcat.

Ei păcătuiesc, vin să li se citească un acatist, iar păcătu iesc, iar vin la acatist. “Ei, părinte, de câte ori mi-ați citit şi tot nu îmi este bine. Am draci mari pe mine, nu-i aşa?”. Aşa e, dar sunt draci rugați să vină. Pentru că păcatul este o formă prin care îi ceri diavolului să te lege.

Foarte des se întâlnesc pe la bisericile în care se află sfinte moaşte mame care vin cu fetele lor ca să le citească preotul rugăciuni pentru dezlegarea cununiilor. Taina: fetele nu mai sunt fete, au preferat să facă dragoste cu prietenii care le-au părăsit şi acum le este mai greu să îşi găsească soț. Astăzi a te culca cu prietenul tău nu se mai cheamă desfrâu; “desfrâ na tă” este numită numai cea care o face pentru bani. Dar oricât ar încerca oamenii să coafeze adevărul, patimile sunt patimi. Oricât ar “evolua” această societate care decade du hov ni ceş te, ceea ce învață Scriptura este valabil: desfrâul tot desfrâu este, oricât de multe măşti şi-ar pune.

Ei bine, unele dintre fetele care nu mai sunt fete îşi găsesc mai greu soți. Este uşor să dai vina pe fantomatice farmece când de fapt cauza este alta: pedeapsa lui Dumnezeu. Şi dacă s-ar pocăi, dacă ar regreta căderea, nu numai că Dumnezeu le-ar ierta, ci le-ar şi ajuta să îşi întemeieze o familie. Dar aşa, fără pocăință, nu se poate. Vrem toți un Dumnezeu bun şi iubitor, dar un Dumnezeu care este şi drept nu ne trebuie.

De ce am făcut referirea la fetele care cad în desfrâu fără să considere că greşesc? Pentru că aici se află încă o cheie a suferinței. Oamenii consideră că este păcat numai

ceea ce fac alții, şi fiecare caută să îşi ascundă propriile păcate. Sau, dacă nu le poate ascunde, încearcă măcar să le justifice. Dumne zeu însă trimite încercările asupra noastră şi ca pedeapsă pen tru unele păcate. Şi aşteaptă întoarcerea noastră.

Încearcă să fii sincer cu tine şi gândeşte-te ce i-ai răs pun de lui Dumnezeu dacă ar fi în fața ta şi te-ar întreba: "Ştii cu ce îmi greşeşti?".

Ar fi bine dacă glasul conştiinței se mai face auzit. Sunt mulți care vin să se spovedească şi nu îşi dau seama că pleacă fără să spună tot. Uită de exemplu să spună că îi apasă păcatul clevetirii. Nu îşi dau seama de el. Ca să nu mai vor bim despre cei care ascund cu bună-ştiință unele păcate. Ei cred că pot primi iertare fix pentru cele spovedite, pentru ce le lalte urmând să primească iertare mai târziu. Se aseamănă unor grajduri care au luat foc şi cel care aruncă apă, fiind orb, aruncă numai în locurile în care i se spune că arde. Dar dacă nu arunci apă peste tot, nu rezolvi nimic. Mai ales că în rugă ciu nea de dinaintea spovedaniei preotul spune că "orice pă ca te vei ascunde, îndoite le vei avea". Şi cu cât ascunzi o pa ti mă la spovedanie, cu atât osânda pentru ea va fi mai mare. Deci ai grijă ca nu cumva să fii biruit de patimi pe care omul zilelor noastre nu vrea să le mai considere ca atare, pentru că pe Dumnezeu nu ai cum să Îl păcăleşti.

Poate că nici de această dată scrisoarea mea nu te atinge. Poate că tu duci lupta cea bună şi te spovedeşti sincer după fiecare cădere. Şi apoi te ridici. Ar fi bine să fie aşa. Toți cădem. Dar numai cei care se ridică merg pe calea mântuirii. Şi căderile lor sunt din ce în ce mai rare şi mai puțin grave. De mare importanță este găsirea unui duhovnic iscusit. Du hov nic care să te țină de mână, care să te învețe cu multă dragoste să lupți împotriva patimilor şi cum să urci pe scara duhovnicească.

Ultimul lucru pe care vreau să ți-l spun este despre prieteni. Am atins şi mai sus acest subiect. Pentru cei care trăiesc în lume şi nu în pustie este foarte important să îşi găsească prieteni cu care să împărtăşească toate bucuriile şi necazurile. Măcar câțiva. Este adevărat că în jurul nostru sunt destui oameni plini de iubire de sine, oameni care caută prietenie numai din interese lumeşti. Dar nu au murit toți oamenii buni. Un părinte zicea că sfârşitul lumii va veni când nu va mai fi potecă de la un om la altul. Or, sfârşitul lumii nu a venit încă. Semn bun, înseamnă că mai ai timp să îți faci prieteni.

E cât se poate de firesc să ai prieteni cu care să ştii că duci aceeaşi luptă. Este anormal să vorbim de dragoste creştină şi în jurul nostru să nu avem decât străini pe care să ne ima gi năm că îi iubim. Înainte de a plini porunca iubirii vrăjma şi lor, înainte de a ajunge la această măsură înaltă, trebuie să cu noaştem iubirea creştină, frățească.

Ai grijă că sub pretextul iubirii creştine mulți şi-au făcut prieteni care s-au arătat vicleni şi pătimaşi. În numele unei prietenii curate, mulți au ajuns pe drumuri greşite. Eu atât am vrut să îți mai spun: că este tare bine să ai alături de tine prie teni adevărați. "Ce au necazurile cu prietenii?", poate că în trebi, fiindu-ți greu. Dacă ai avea prieteni buni, orice încer ca re a ta ar fi dusă mult mai uşor.

Şi să nu crezi că prietenii sunt perfecți. Toți vrem să avem prieteni perfecți, dar nimeni nu vrea să fie el aşa cum le pre tin de celorlalți. Şi nici să nu crezi că prietenii adevărați se găsesc la tot pasul. Nu am auzit de vreo epidemie de prieteni până acum. Dar când găseşti oameni care îți pot fi prieteni, pre țuieşte-i cum se cuvine. Şi mai ales mulțumeşte-i lui Dum nezeu că ți i-a dat.

Gata, am terminat. Nu îți mai scriu. Parcă mi s-a luat pu țin din piatra pe care o aveam pe inimă. De luni de zile aştep tam să îți scriu, dar nu ştiam cum să o fac. Poate că puteam să scriu mai bine, şi te-aş fi ajutat mai mult.

Nădăjduiesc că vei înțelege măcar un lucru: dacă eu, care îți sunt străin, am “pierdut” atâta timp la masa de scris încer când să fiu aproape de tine, dă-ți seama cât de mult vrea Dum nezeu să simți că este aproape de tine. Şi să nu crezi că acum am satisfacția unei probleme rezolvate. Dimpotrivă. Poa te îți voi mai scrie şi altădată. De un lucru să fii sigur: că mă voi mai ruga pentru tine şi pentru toți cei care suferă ştiuți numai de Dumnezeu.

Şi chiar dacă rugăciunea mea este slabă, am nădejde că nu va fi trecută cu vederea. Cred că rugăciunile sunt scrisorile care ajung cel mai repede la destinație.

Îți doresc toate cele bune.

Cu dragoste în Hristos,

Danion

1.03.2001